

MAMUT TOUR

Čespa – Na lovu Mamuta....

...s Novým rokem přichází i nové předsevzetí a u mě jedno z nich znělo, že bych si chtěl kousnout do maratonu. Zimní přípravu tedy nevynechávám a hltám zkušenosti ostřílených orange bojovníků z tlupy Vinohradských šlapek. Nic není zadarmo a kolikrát jsem si i říkal, jestli ještě nejsem moc malej a nezkušenej se vydat už v roce 2015 na lov. Překonávám překážky v podobě očichávání přírody u Rytířova, Ještědu, Želivky a i v okolí mé jeskyně zda-li třeba zde nenarazím na pravěké zvířátko, které bych zkolil... nenarazil, až najednou se proslechlo, že u Přerova byl spatřen Mamut. Celá orang tlupa zpozorněla, opláchla zbraně a vymetla zásoby jídla z domovů, aby se vydala na lov. Ty co zůstali v jeskyni, tak si vzali za úkol : Camrda vykopá jámu, ať máme Mamuta kam složit a Ivča naloží kopr... Po příjezdu do Přerova zjišťujeme, že tu doopravdy Mamuti byli spatřeni a to né jen jeden. Viděli tu špindíry od bahna a pak dva čist'oučký, kde jeden měří přes 120km a druhý je skoro dvakrát delší. Jenže informace o výskytu se krajinou nesla tak rychle, že se seběhlo několik stovek dalších bojovníků se zbraněmi, ale našťestí pro nás byli pomalovaný různými barvičkami a i písmenkami, které neumím ještě přečíst. Naše tlupa přijímá bojového ducha v orange barvách a Všichni se vydáváme za utíkajícími Mamuty směr Tesák, Grapy,,,,, cestou někdo zakopává, ztrácí korálky z oděvu a i náš vůdce se potýká s problémy a selhává mu vlastní švýcarská zbraň, to pro něj neznamená konec boje , ale naopak, naskakuje na běžícího slona v barvách „LOWE“ sice už bez zbraně,ale jako správný vůdce se stará o jídelníček ve zbytku tlupy. My mezitím nadále vyháníme pravěkou zvěř z údolí do kopcích a to nevybírávým způsobem, kde každý bojovník si chce na Mamuta sáhnout a pak ty nejlepší mu setnout hlavu. Takhle hnali Mamuta až do tvrže jménem Přerov, kde ho ty nejlepší zkolili a naporcovali. I náš bojovník Kapr byl u toho a zakousl si do toho nejlepšího masa, my pak v místní jídelně mohli už jen okousat kosti a zapít je zrzavým mokem. Jsem ještě malej,nezkušenej a jen na chvíli jsem měl možnost se dotknou ocásku Mamuta, ale pocit to byl jedinečný a nádherný, cítit to hnaný zpocený zvíře s jiskrou strachu v očích, které dupe nádhernou krajinou a za nim maličcí bojovníci s na různých zbraních a s různou taktikou boje.....Mamut byl viděn..

Dreamer – Mamut Tour - Poctiva cyklistika v rozkvetle krajine

Kvetnovy prodlouzeny vikend se blizi a ja resim tradicni dilema, jestli si jet dat na Sumavu v klidu "dvoukilo" a uzit 3 volne dny s rodinou, nebo vsadit vse na jednu kartu, pomodlit se aby YR.Norove prinesli pocasi bez deste a vyrazit na Mamuta, prvni letosni maraton pres 200km. Vnitrne citim ze jestli jsem chlap, mam byt na Mamutovi, ale zaroven umim najit 10 argumentu proc tam jet nemusim. Cekam do posledni chvile, jak to bude, porad je to nejiste i s dopravou, ale pak pise Kolikac ze pro me maji misto s Kaprem a to uz neni moc co resit! I cesta je cil jak se rika a i tyhle spolecne jizdy na zavody kdy clovek s kamarady probere vsechno mozne i nemozne, me na zavodeni bavi. Takze je rozhodnuto, jede se na Mamuta!Rano vstavam ve 3:45, hodim do sebe neco malo jidla a ve 4:30 uz odjizdime od Kolikace smer Prerov. Tezko rict, jestli je to nevyhoda proti tem co v Prerove spi, videl bych to tak pul napul. Kapr glosuje ze spal 1h, Kolikac ze pichne galusku na sve galuskove zavodni premiere a ja na to glosuju ze dneska si tedy budu v baliku radsi hlidat jine magnety. Kdybych tak tusil, ze se nakonec docela trefim! Cesta utika prijemne, preci jen letni slunovrat se blizi, takze je svetlo praktiky od vyjezdu, dokonce to vypada na slunicko. Ale v noci sla pres Prerov prehanka tak asi sucho uplne nebude. To se potvrzuje pri prijezdu, misty nepekne louze, radeji se snazim nemyslet na cerne scenare. To se mi ostatne letos docela dari, nejak ze zavodu nejsem ve stresu jako driv, asi to budou zkusenosti. Probirame s klukama jak se asi musi citit Leo Konig pred Girem, jaky na nej musi byt tlak a ze nam vlastne o nic nejde.

V Prerove rychla registrace, slunce zacina palit, pojedeme kratky-kratky, neni co resit. Do kapes gely, tycinky, piticko, hodlam to objet na 2 bidony + piticko, na 2 bidony jsem jezdil i na Kanarech 6h treninky tak proc bych to nedal tady Rychle rozjeti, ale 10min pred startem uz je na startu nejak plno a tak stojime az kolem 100. mista. Nic moc, ale taky to moc neresim, ze vetsina favoritu je pekne vepredu. Asi ke klidu prispiva ze jsem letos zavody objizdel na konci prvnioho baliku a zjistil ze to taky jde, tak si verim i tady. I kdyz samozrejme pri 300 lidech na startu nechci jezdit nekde na 300. pozici, to je jasne! A je tu start a jdeme na to. Dari se mi zustat nekde kolem toho 80. mista, vidim pred sebou Kolikace s Kaprem, tak je to dobre. Postupem casu se osmeluju a jdu vic dopredu, jsem pak pred klukama. Vepredu vidim skvele zabudovane Cespu s Jirusem, vedle me jede Pavel Kuda, který rika ze letos moc nema odzavodeno, jo to zname! Slo by se dostat i k Cespovi s Jirusem, ale protoze to v baliku moc necuka a jede se docela klidne, tak zustavam kde jsem. Az pod Tesakem se to zacne vic stosovat, ale porad zustavam bezpecne na dohled cela. V kopci potkavame autobus o kterem psal Kolikac pred rokem, ale je to pod zatackou, asi jede letos balik pomaleji :) Tesak uz deli balik, jsem na konci, prede mnou Beda Prucha, Cespu s Jirusem ani nevidim jak jsou na cele, Kolikac s Kaprem za mnou. Na horizontu rychle zahakovat, pak jeste jeden hup pres Trojak nebo co to bylo, a hura dolu. Sjezd je na mokru, sice trochu ztracim, ale nic hrozneho to neni, spis jedu na jistotu. Balik se mi dari s trochou usili sjet, dokonce tahnu za sebou P. Kudu nebo V. Muzika z Lawi, jako z kopce bych cekal ze budou tahat casovkari s vysokyma rafkama a ne vrchar Dreamer, no ale co, nechtelo se mi cekat az setoho nekdo ujme :) Kolikace s Kaprem za sebou nevidim, ale po par minutach jsou tam taky. Ale museli si urcite davat vic. Ve zvlnenem useku pred Hadovnou se pekne pracuji nekam na 30. pozici a jede se mi dobre a tesim se na Hadovnu. Jak jsem tu nebyl 4 roky (vlastne az ted jsem zjistil ze jsem Mamuta jel jenom jednou pred 4 roky), tak si ty kopce az tak nepamatuju, je to asi lepsi. Odbocka na Hadovnu a prichazi ma velka smula, borec prede mnou spatne shodi na malou a uplne zastavuje. Mam dve moznosti, leva skarpa, prava do baliku a doufat ze me nekdo nesestrelí. Volim jistotu skarpy ale musim taky uplne zastavit. Vysledek je ze zacnam stoupat nekde kolem 80. mista odhadem, celo pryč, hmm tak to je smula. Jedu srot, predjizdim lidi, vidim Kolikace, Kapra, M. Kubicka, jedu dal, vidim jednotlivce, dvojicky, celo ne. Nahore mam dost asi jako kazdy, ve sjezdu me bere dalsich 10 lidi. Pod sjezdem vidim ze celo je pryč, jsem sam, skupinka prede mnou a za mnou. Zkousim asi minutu sjet skupinku prede mnou ale bez sance. Cekam na lidi za mnou a pak spolecne sjizdime skupinku pred nami. A druhe prekvapeni dne je tady, pred Grapy dojizdime celni balik. Ani jsem v to nedoufal, ale zacnam stoupat na Grapy a zase vidim lidi z cela. Nahoru podobny prubeh jako Hadovna, sice si zase davam, ale ten kopec mi neprijde tak prudkej a hlavne se nepropadam, ale spis se posouvam zase dopredu! Opet predjizdim jednotlivce, dvojicky, vzdycky si reknu ze jeste tuhle skupinku docvaknu a pak jeste tu pred nimi :) Nahore jsem odmenen pohledem na dres Cespy! To mi doda motivace a pred sjezdem jsem ve skupince s Cespou, no parada! Po sjezdu se sjede tak 15 clenna skupina, jsme v druhy balik za tim prvnim. V takove skupine se jede fakt pekne v tom zvlnenem terenu pred rozdelenim trati, tady jet sam by hodne bolelo. Rozdeleni trati, vetsina lidi jede dlouhou. Cespa rika ze uz toho ma docela dost a to jsou pred nami tak jeste 3h. Ja se citim docela dobre porad, konecne je cas vic pit a jist. Porad se jede, tahaji hlavne lidi jako Kouril z Kolokramu nebo Kokes, ale v podstate jedeme vsichni solidni kolotoc. Nestavi se nikde, ani na WC, Cespa hlasi ze to dal za jizdy premierove! Pred druhym Tesakem jsme odmeneni pohledem na celni balik, jsou tak minutu pred nami! Uz je samozrejme nesjedeme, ale je fajn vedet ze nejsme 15min pozadu. Druhy Tesak jedu tak 1/3 kopce tempo kdy se vsichni drzi za mnou a uzivam si to. Tady byl asi muj vrchol Mamuta, co se tyce vykonu. Nahore je nas tak o 5 lidi min. Pak nas predjede dodavka Lawi a nekdo mi nabizi bidon! Rikam si co to ma znamenat, ja nejsem Lawi, proc mi sakra nabizi bidon? Druhy pohled naskytne prekvapeni dne, je to samotny Kolikac! Hned se me ale zmocni obavy

co se mu stalo! Pry defekt, tak to je smula! Az v cili se dozvim ze to byl praskly drat. Pak nasleduje vyjezd na Lazy, kochame se s Cespou krajinou, profil tohohle kopce uz si nepamatuju skoro vubec. Nase skupinka se zase redukuje i ja mam obcas problem, ale jeste se prnutim zustat. Potom mi zacne blbnout razeni na velkou placku, takže se snazim shazovat minimalne. Asi mam lanka zablaceny od tech sjezdu a tak to poradne neradi. Taky mi Garmin obcas vynechava rychlost, takže mi v cili chybi asi 5km zaznamu. Takze resim svoje kolo a ne jidlo a piti, navíc cil je uz citit ve vzduchu. Pak delam zasadni chybu závodu. Mam jeste posledni gel, bidony sice skoro vypite, ale piticko v kapse porad plne. A protoze jsem setrivy, rikam si ze ten gel uz davat nebudu, do cile je to preci slaba hodinka. Tak jedu dal, postupne lepim v kolotoci vetsi a vetsi diry, vsimam si toho, ale asi malo. Ten gel si proste nedam, musim byt chlap! Nasleduji jeste dva male kopce, Hubertus nebo tak neco a tam platim. Najednou mi skupinka odjizdi, sice odpadaji dalsi lidi, ale ja si prece myslel ze tam s Cespou a spol vydrzim v klidu za do cile. Kdepak, najednou to nejde a skupina mizi. Nahore se jeste hecnu, dojizdim jednoho odpadlika a z kopce taham ze to sjedem ale je to labuti pisen. Naopak na rovine mi odjizdi i tenhle clovek. Neni cas na hrdinstvi, беру tedy posledni gel a doufam ze rychle zabere. Trva to asi 10min, predjednou me 2 jezdcı bez sance hakovat je az pak gel zabere a ja muzu jet. Rikam klukovi z KCK Force ze spurtovat nebudu, kdyz bude vic tahat. Pak se mi sily docela vrati a tahame uz vyrovnane, hlidame si aby nas nikdo nedojel a do cile to tak rychle utece. Ve spurtu vidim, ze bych ho asi dal, ale kdyz jsem neco slibil, tak to dodrzim a nespurtuju. Nakonec je z toho i pres tu krizi fakt pekny cas, 16min na viteze bych pred startem bral vsemi deseti, takže jsem maximalne spokojeny, ono to nikdy nedopadne uplne na 100%, dulezite je neco si z toho odnest a priste te zkusenosti vyuzit! Letosni Mamut tak paradoxne patri k mým nejlepsim odjetym maratonum, i kdyz jsem se na nej puvodne vubec nesoustredil. Na zaver jeste jednou díky Kolikacovi a Kaprovi za skvelou spolecnost po ceste, Cespovi pri samotnem závode a gratulace nasemu nej maratonci Jirusovi, verim ze se jednou sejdeme vsichni spolecne a to pak bude teamova skupina deluxe!

Helmuth – Ačko ještě jednou

Před cílem jsme se srovnali vedle sebe, abychom pozdravili jášající davy, ale nikdo tam už nebyl, jen dvě děvčata, která si zapsala naše čísla. „Jsme poslední“ řekl Strejda a nedalo se poznat jestli smutně, nebo si dělá legraci. „Aspoň ten pás měli nechat, tohle se nedělá“. Rozloučili jsme se trochu rozpačitě s Lenkou, která už s námi nechtěla ani na jídlo, ani večer na tiskovku. V jídelně sedělo Běčko. Byli převlečení, vykoupání, najedení – za dvě a půl hodiny se toho dá stihnout hodně. Jejich zážitky z balíku jsem poslouchal jen na půl ucha, sorry, posledních sto kilometrů jsem se těšil že slezu z toho šlapacího klumpru, co se dělo jinde na kole mi bylo právě teď srdečně jedno.

Tak zase poslední! Ještě jeden den jsme si museli počkat až nás dopíšou do výsledků. Já a Lenka poslední v kategorii, Igor předposlední. Lenka zároveň na bedně. Černé na bílém, že jsem poslední. Nebrečím, zažil jsem to už tolikrát, že to se mnou nehne. Večer před závodem vyprávěl Fousáč jak byl kdysi na Mamutu poslední. Dojel na samotku, vytáhl pořadatele z nějakého baráku, aby ho dopsal do výsledků a od odjíždějících kuchařek vybrečel zbytky jídla, které pak rukama, černýma od řetězu, spořádal v autě. Tak to jsme byli vlastně jen „light“ poslední, něco jako když ve škole dostaneš 5+. Celkově, a to bych chtěl zdůraznit, to hodnotím stejně jako Strejda: Vytknout se Ačku nedá nic, matroš v cajku, tempo jsme si rozvrhli správně na celé dvoukilo a dodrželi ho. Nevím, že ostatní jezdí jako blázni.

Jirus – Je to prostě dlouhý a těžký

Díky pátečnímu volnu jedeme do Přerova v klidu už ve tři, žádná honička po práci jako každý rok. Jedeme přes Prahu, je to sice asi o 30 km delší, ale pořád po dálnici, takže ve finále o něco rychlejší. Na prezentaci jsme tak celkem včas a hurá se ubytovat. Na tiskovce se probírá

taktika na zítřek, jak pro skupinu A, tak i pro Běčko. Čespa tahá rozumy, protože nikdy nejel závod nad 100km. Nafukujeme mu hlavu. Alespoň má několik tréninků nad dvě kila, na rozdíl ode mě. Moje první dvoukilo je tradičně právě Mamut. Dvě pivka, večere byla tradičně z domova, a do pelechu. Ráno se cítím dobře, docela jsem spal, používám špunty do uší, tak nasnídat, navštívit záchod, několikrát, obléct a vyrazit se rozjet. Nejdřív míříme na start předat bidony Mlhošovým a okouknout jak dorazili Kolíkáč s Kaprem a Dreamerem, kteří jeli z Prahy až ráno. Teprve se převlíkají, tak se jedu rozjet sám, abych byl včas na startu a držel jim fleka. Jenže když přijíždím k lajně je tam už slušný nával, tak si stoupám asi do desáté řady, ale než se dostaví ostatní, tak je kolem mě už plno, tak stojíme každý jinde. No co, po startu se to nějak srovná. Start. Snažím se nacpat dopředu, což se mi daří, udržuju se tak kolem dvacátého místa, ale v orange jsem tu sám. Ohlížet se bojím, jede se dost nahusto, nerad bych byl ten blbec, co způsobí hromadný pád. Jede se v pohodě, žádná extra rychlost a tak to trvá až pod první stoupaní pod Tesák. Tady se to asi začne dělit. Ale kupodivu to není nijak zlý. Jsem tam a jen se to přehoupne na Troják. Ten v pohodě na velkou a valíme dál. Když přijíždíme pod Hadovnu ohlížím se a vidím Dreamera, Čespa je vedle mě. Říkám mu, že teď přijde docela hnusnej kopec, on jen pokrčí rameny a říká „No jo no“. Závidím mu, já mám z Hadovny respekt, protože tady vždycky zadírám a odpadám. Tentokrát pouze to první. Sjezd je celkem dobrej, na to jak v noci přšelo. No a jsou tu. No jo no, Grapy. Jede se rychle, tak to uteče líp než jindy, ale je to pro mě konečná, čelo je v háji ale vidím, že se tvoří druhá grupa. Zahrada tak deset metrů přede mnou, ale nemám na to. Beru plný bidon od Mlhošové, předjíždím Prokeše ale ten se hákne, někoho sjedeme a tak se po sjezdu dáváme do stíhačky. Nakonec jsme si čelo dojeli a já jen zíral, jaká se tu jede pohoda. Po tom co jsme je dojížděli, mi to přišlo jak výlet na Kokořín. Na rozdělení to berou na krátkou snad jen tak tři, zbytek valí dlouhou. Mě se chce už asi od třicátého km na záchod, takže využívám stále toho vlažného tempa k tomu, abych si odjel a vymočil se. Ale i tak mi to ujelo víc, než jsem předpokládal, takže pak celkem stíhačka. Dojíždím si to prošítej jak deka a asi za 5 km někdo křičí, že stavíme na chcaní. Docela nahlas jsem si ulevil, že si ze mě dělaj prdel. Pak se pokračuje na pohodu až pod Foncky. S přibývajícimi procenty stoupaní se přímou úměrou zvyšuje rychlost, kterou po chvíli přestávám akceptovat a pomalu odpadám. A najednou šok. Někdo na mě zezadu křičí „Jirus zaber, koukej si to docvaknout“ Otáčím se, za mnou jen černý auto Lawi, no nevím, tak se zvednu, docvaknu to, ale jen na chvíli, pak mi to ujíždí definitivně. Na Trojáku sám, rozjel se mi zip na dresu, tak to za jízdy spravuju, pak se snažím to ve sjezdu dohnat, ale bez šance. Na bufet přijíždím sám a tam, světě div se, stojí tam Kolíkáč a podává mi Magneslife. Beru ho a letím dolů, abych někoho dojel. To se mi povedlo, tak ve dvou valíme a povedlo se nám dojet Líbu Janouška z Lawi ještě s nějakým mladšasem. Auto s Kolíkáčem nám dělá doprovod až na Lázy, dostávám ještě bidon a gel a pak Kolíkáč definitivně mizí. Dál jedeme ve třech, dva Lawi a já. Líba občas zkouší nastoupit, ale nemá šanci, tak mu říkám, že to nemá cenu, že jsem jiná věková kategorie než on, tak si oddychne a už to nezkouší. Huberta zvládáme taky společně a jedeme dál. Ale cca 15km před cílem se za námi objeví, kde se vzal, tu se vzal, Kouřil z Kolokrámu. Tak jedeme ve čtyřech až do Přerova. Čekám, že se bude rovinka do cíle spurtovat, tak se na to připravuju. Kouřil za to vzal už před odbočkou, tak se zvedám a..... konec. Křeče jako prase. Tak jsem se přece jen dočkal. Ne že bych z toho měl radost, ale bez nich já maraton prostě nedám. Takže ze spurtu není nic a do cíle dojíždím s rukama nad hlavou a s úsměvem na tváři. Chtěl bych říct všem, co jeli, že jsou borci. Je to prostě dlouhý a těžký. Gratulace zaslouží hlavně Čespa, první maraton a málem na bedně. Klobouk dolů. Byl to pro Šlapky fakt úspěšný závod. Už se těším na Rampušáka.

Kolíkáč – Mamut v čelních skupinách

Skupina A má 10 let a skupina B nesmí zůstat pozadu, vždyť byly založeny obě současně . Vidím to jako dnes, píšu Strejdovi o skupinách, že já budu mít skupinu A a on B, a on se ptá proč by měl mít on B? Tak říkám ok, jste A! A letošní Mamut vypadá, že groupe B bude mít hvězdné složení, Jirus, Čespa, Kapr, Kolíkáč, Dreamer? Byl by to sen takto odbočit na dlouhou na 105km, ale všichni víme, jak je těžké, aby to sedlo všem výkonnostně a přála i všem štěstěna. Ale kdo ví? Brzká ranní rychlo jízda do Přerova, Kapr snad ještě s větším start'ákem jako já, prý vůbec nespal, za to Dreamer v klídku, prý jede na hezký výlet . Před Přerovem do škarpy vykonat potřebu, už se to totiž nedá vydržet, nějaký kilo jsme zase sundali dolů. Trochu oslzlé silnice, ale jinak modré nebe, jo letos počasí klapne na jedničku s hvězdičkou. Takže nic neřešit, na sebe stejný šatník, jako když je třeba i 30 ve stínu. Oranžová armáda již v plné zbroji, Mlhošově obětavé přítelkyni předat bidony a jet roztočit nohy. Proti nám rozjíždějící se kluci z Lawi v plném složení, ale i další známé postavičky, kterým přirostly maratony navždy k srdci. Trochu jsme zaváhali a první lajna to letos nebude, a už se to hrne přes kaluže a do lesního mokrého úseku. Tlačíme se s Dreamerem a Kaprem po levé straně dopředu, Čespa s Jirusem na dohled, záda nám jistí Mlhoš, Pája, Pistachio a určitě i Michal, už by měl mít taky dres! A pak slavná skupina A letos ve složení Strejda, Helmuth, Aqua, RiC. Pod Tesák na velkou, Léňovo pravidlo dodržuji, letos bez louže v d'olíku, zatím to jde, moc stresových okamžiků se neděje. Jsem nějak bez sebevědomí, přece jenom zimní příprava neproběhla u mě podle plánů, takže hlavním cílem je pomoci Kaprovi, ale otázkou je, zda-li ho vůbec uvisím . Takže Tesák co nejvíce pošetrít, žádný výlety na špic, pěkně co nejvíce úsporně se pokusit převalit s čelním balíkem. Jsme po celé šíři silnice, Indián musí i na chodník, a již očekávám tradiční autobus, tak se přesunout na pravou stranu. A tady je nezlomný veterán a ultramaratonec Standa Prokeš, jo, toho háknout. A daří se, skáčeme jednoho po druhém, už se to pěkně rozdrobilo i díky trychtýři jménem bus. Tesák je nekonečný za každou toučkou vyhlížím konec, vypadám asi hodně marně, jelikož zezadu ucítím přítlak a s veselou písni na rtech mě tlačí naše mimino! To je neskutečný, kde ten chlap bere sílu, díky Čespo! Kapr se valí přese mě, a to je tu již horizont, je to hodně natažené, ale mělo by to klapnout, snad v tom sjezdu nepojedu moc připosraně. Je to chvílemi mokré, ale převodem 53x11 roztáčím pro sebe premiérově na maratonu kola na galdách, která krásně letí, tak jsem s nimi, skvělý! Troják vylítneme a řítíme se do Kašavy. Před stojkou v Lukově zase silnice narvaná od kraje ke kraji, není moc prostoru se protáhnout dopředu a tak s Dreamerem a Kaprem si tam najíždíme ze zadních pozic. Což se nám bohužel trochu vymstí, Kapr má na horizontu na Snílka 2-3 metry, ale i to stačí, aby naskočila díra. A až ve Fryštáku po skákání mezi auty společně s Víťou Mužíkem a dalšími si to dolítáváme. Pod Hadovnu cucnout gelu, po rozdrbané objízďce nechytit defekt a vidět zaváděcí auto na odbočce k legendárnímu kopci. Levou stranou jsem to hezky vykroužil, až mě to nakoplo do Top20, dobře Kolíku! Ale co to, přede mnou Dreamer a před ním borec, co zasukuje řetěz a musí vycvaknout. Karel to pošle doleva do škarpy, já doprava do balíku. Uff to bylo o fous, bez zastavení pokračuji dál. Vaří se kaše, Míla Švehla parkuje, míjím ho jak solný sloup, ale je to starý lišák, ten se nenechá vybláznit. Pomalu ale jistě se začínám prosévat dozadu, Dreamer je tu, hážu háček, ale tempo je na mojí hraně, ne-li za ní, ne, počkám na Kapra. A Míla je tu, svým pravidelným tempem mizí a Kapr nikde. Otáčím se, za mnou zeje díra, marně vyhlížím orange dres. Do sjezdu opatrně, chvílemi bahno. Konečně dole, napít se a ohlížet se, snad se mu nic nestalo. A je tu! Potahat mu špici a zjistit že s ním jede i Indián. Uáá, tak toto by mělo klapnout, stejně třeba jako před rokem na Krušnotonu. Grapy jsou tu, 39x28 si spokojeně přede a mě se jede neskutečně lehce. S Indiánem bok po boku se sápeme nahoru, očekávám našeho fotografa Žízu, ale marně, letos oranžová energie chybí . Blíží se předávka bidonů, Markéta to skvěle ošéfovala, díky moc! Tak kde je Kapr? Mávám Indiánovi a čekám na bráchu, bojuje jako lev, ale prý to dnes hrozně, hrozně bolí . Je tu i s vypečenou Lawi trojkou, které vládne Víťa

Mužik, zkouším to rozpohybovat, ten Indián nám neměl pláchnout. Sjezd se mi jede nad očekávání dobře, ale když vidím okolo sebe jen trasu B, není mi moc dobře na duši, snad to zase s Kaprem nepojedeme jen ve dvojici. Bufet prolítáme, chytну banán a začnu lámat na dlouhou kámoše Dreamera Michala Kubička. A on, že prý o tom již uvažoval. Tak paráda, hecují Kapra, že za něj položím dnes život na špicích a snad si to užijeme v závodním tempu a ten výlet z minulého roku se nebude opakovat. Ale osud je proti mě, najednou rána jako z děla, obhlížím kola spolubojovníků, ale škrtavý zvuk jakoby šel z pod mého zadku. To snad není možný! Moje zadní kolo má osmu! Kapr starostlivě čeká, roztahuji za jízdy brzdu, hlavou se mi ženou různé varianty co teď? Skupina odjela, s Kaprem pokračujeme dále, dá se na tom jet, ale stále něco slabě škrtá, ale představa např. sjezdu z Lázů, jak brzdím jenom předkem, je šílená. Co to stočit na krátkou? Kapr není proti, ale zase mu to takto zkazit? A co body do Šlapky, jak mi vždy kladl na srdce Léňa? . A tak když se blíží rozhodnutí, levá-krátká nebo pravá-dlouhá, zařvu na Kapra praváááá! A hele, zázrak, u krajnice stojící Lawi dodávka! Kapr parkuje u řidiče a hned se ptá na zadní náhradní kolo. Prý má jen jedno a to má pro svůj tým. Chápeme to. Zastavuji, vyndám aspoň prasklý drát, ale zjišťuji, že galda brousí i o rám. Ne, to nedám, dalších 100km, by byl velký risk. A tak když se blíží vypečená grupa AXON s Kamilem Ackermannem, Ríšou-nešlapkou a dalšími, zařvu na Kapra jeď s nimi, já zkusím jet dodávkou. Překecám řidiče, a již si lebedím na zadní sedačce a začíná se přede mnou odvíjet neskutečný příběh, který jsem ještě v životě nezažil. Najednou nemám ani v sobě pocit naštvanosti, vše přebíjí pohled na skupinky, které míjíme, nebo jedeme kousek za nimi. Nejdříve na živo shlédneme parádní boj Kapra, jak si docvakává grupu. Pak letíme dopředu, míjíme grupu s Indiánem a Mílou Švehlou a pak v Rajnochovicích dojíždíme skupinu s Čespu a s Dreamerem. A kde je Jirus? Ty wado, ten hovaďák jede furt s čelem! Najíždí na druhý Tesák-Foncky a před ním zaváděcí auto s majákem! To je pohled! Vidět při práci Čerta, Zahradu, Foresta, Matulu, Satkeho ... a s nimi Šlapka Jirus! Cloumají se mnou emoce, stahují okénko a hlasitě povzbuzují. Nejdříve odpadá jeden Weber, pak se znovu zrychluje a je řada na našem Jirkovi. Do háje, znovu vykloním hlavu a řvu a řvu! Pomohlo to, on se zvedl a je znovu s nimi! Ale kopec nekončí a díra znovu naskakuje, ne to už nedá, jedeme 2 metry za Jirusem, vidím ty jeho vyrýsované hnáty, jak do toho dávají vše, kolikrát jsem to již viděl v sedle kola, kdežto teď se příjemně flákám na sedačce v autě. Jedeme na Troják na bufet doplnit bidony, já mám plné zadní kapsy, tak stojím u krajnice a ampule magnesia předávám překvapenému Jirusovi. A jsme v Ratiboři, poprosím řidiče, zda-li by nepřibrzdil u Čespy s Dreamerem, oba mají ale bidony naplněné, teď před Lázy to nemá cenu měnit, ať nemají zbytečně gramy navíc. Navíc musíme za Lawi borci, budeme mít na starost Líbu s Majkem, míjíme Jiruse+1, ještě ho povzbudím a to už máme na dohled grupu by Líba. Škoda že Jirus nejedeme s nimi, ti pojedou pěkné tempo. Ale ohlédnou se zpět a naskytá se mi skvělý pohled, Jirus se k nám dotahuje! Famózní, je s nimi, měníme bidony, i ostatní borci dostávají drahocennou tekutinu. Tak to je férové! A stoupání na Lázy si užívám jako nikdy! Krásné výhledy do zelené krajiny a do toho písty nohou buší do procent sklonu a mezi nimi i jedny oranžové. A řidič dostává další info, Néža odjel, za ním jede Lawi osobní auto, my musíme za Zahradou a Forestem. Loučím se s grupou s Jirusem, ještě vidíme, jak si sjíždí Tomáše Čera a před Hubertem již parkujeme za hodně nabušenou grupou i se Zahradou, Forestem, Standou Prokešem, Jonášem ... Zahrada chce gel, vytahuji svůj a předávám mu ho, za Lipníkem ještě vidět neskutečný boj, kdy odpadá Forest se Standou, musí si dávat jako zvířata, ale grupa mizí ... Tak jsou to taky jen lidi, taky musí zažívat ty pocity, kdy jim to odjíždí V cíli pak na parking, šlápnout si na trávník plný psích exkrementů, které dokonale zalepí levý kufr, převléci se v autě a honem do cíle nasávat do sebe ty endorfiny, které stříkají na všechny strany z dojíždějících Šlapek... Tak mě ten drát ani zpětně moc nemrzí, ten megafilm z doprovodného auta nebyl vůbec k zahazení!

Pája – Grapy a hotovo

První seznamka s Mamutem proběhla poněkud rozpačitě, pořád nevím jestli mám být spokojený nebo vlastně ne. V předvečer závodu se probírá strategie, scénáře a profil trati, nakonec se s Pistachiem přeme o to jestli bude cíl jet pod 5 nebo pod 4: 30. Ve výsledku jsme oba tyto cíle splnili, takže v tomto ohledu spokojenost. Rozmrzelost ze spánku, kdy jsme měli v pokoji asi 30° a prali se o otevřené okno za cenu rámusu z hlavní tepny Přerova, versus stereo v akustickém podání concertini di Balu \ zase sme nestihli usnout dřív... Nicméně na startovním roštu, všechno háží za hlavu a koncentruju se na závod. Strategie držet se ve předu a nenechat se vycukat na prvních brdcích se daří. Vizuálně kontroluji Mlhoše, mě pak ze zadu nadává Pistachio, že se za mě nedá schovat. Jede se svižně, ale né tak jak bych čekal, takže jsem spokojený. Nohy se točí parádně a já sí říkam, že týden odpočinku bez kola a něco kolem 3 km v bazénu, mi pomohlo si odpočinout, i když nejt týden na kolo bylo skoro stejně náročný jako závod sám. Zpátky na trať - Na Tesáku už hákuju Mlhoše a ptám se jak se mu jede, z výrazu poznávám, že se trochu trápí což potvrzuje. Našli jsme si skupinku ve které se jede celkem pěkně. Mlhoš mi dělá zpravodaje a informuje o následujících stoupaní. Po jedné prudší, ale krátké stojce, nás čeká Šandovka, na které mě skupinka zavře u pravé krajnice a jede tempo, které mi výrazně nevyhovuje. Nechávám je tedy poodjet a беру je všechny zleva, jede se mi parádně tak si ten náš peletonek vytáhnu nahoru. Trénink v kopcích je znát a já mám radost, že to tak jede, odbočku na Grapy a první stoupaní si ještě dovozu v pomyslném puntikátém, ale tady poznávám, že to bylo z mé strany nováčkovská neznalost, protože jsem ještě nikdy nejel Grapy. Pomalu se stoupaní začíná otevírat a přese mě jde jen borec za druhým, nohy začínají tuhnout v tu nejméně vhodnou dobu. Něco ze sebe ještě vymáčknu, když paní postaršího věku, která má vztyčenou pěst křičí šlapky jedou ! O podál mě povzbuzuje Mlhošovo Markéta a dokonce se mnou vybíhá kousek do svahu, ještě se zmáčknu protože diváci jsou po obou stranách a mě se z mlhy před očima vynoří obrázky z tour. To je ale tak všechno, na horizontu mi "můj" peleton odjede a já je z kopce již nedohoním. Ještě si chvíli pohrávám s myšlenkou je docvaknout v dalším kopci, protože je mám na dohled, ale to bylo naposledy, kdy jsem viděl Mlhoše, tomu se už tak mizerně nejede. Pak si jak korálky posbírám asi 6 člennou skupinku, ale ta nemá ambice dojet skupinu před námi, takže raději než sám na krev se svezu se skupinkou v pohodě. Pak se dlouho nic neděje, na občerstvovače si doplním bidon, protože jsem na dně. Odtamtud se připojím k jiné skupince, která nestaví a má šťávu, bohužel však spolupracuje jen část a v kopečku jehož název se mi už vytratil mi ujedou, a přitom to byl takovej brdek ! Následujících 40 km byl pro mě celkem očištec. Na samotku, občas je ale vítr na mojí straně a mám ho v zádech a tak se mi alespoň daří držet nějaký slušný průměr, přestože sotva pletu nohama. Kontroluji si záda, a pohrávám si s myšlenkou, že by mě Pistachio nemusel dojet. Na silnici je 15 km do cíle a Pistachio mě se svou skupinkou pohlí, vydržím ale do prvního střídání, jsem totálně prošitej. Ion'ták už nemůžu ani cítit, začínají mě bolet zádat a marně hledám nějakou pohodnou pozici. Posledních 10 km je nekonečných. Aby toho nebylo málo tak mi náladu zvednou další roztroušené skupinky, které si mě dají k svačině. V cíli, je ale na časomíře 4:29 takže nakonec celkem úspěch i na tu mizerii. Příště, už ale budu vědět...

RiC – První defekt na maratonu

Malá tečka v dálce za mnou se zvětšuje. Ještě před chvílí tam nikdo nebyl. Tak přeci mě sjíždějí. Do spásného stínu lesa mi chybí několik set metrů. Musím šlapat s rozvahou, aby mě nezačala líbat Křečová víla. Před pár kilometry už mě políbila. Konečně jsem v lese, snad se jim ve stínu ztratím a přejde je chuť mě stíhat. Za lesem je zatáčka, spěchám, abych byl už za ní. Ohlížím se, jsou zase o kousek blíž. Poslední pravotočivá zatáčka a cílová rovinka. Od pronásledující smečky se odděluje stíhač. Kašlu na vílu a točím nohama co to dá, cíl se blíží. Projíždím první s náskokem 0,5 vt. Dvacetakilometrové úsilí málem přišlo vniveč. Tak to byl

relativně úspěšný konec 212 km dlouhého silničního maratonu Mamut v Přerově. Začátek byl v 8:30 9.5.2015 na přerovském výstavišti. Další cyklistická sezona začíná. Jarní trénink mi vyšel, uvidíme jaká bude praxe. Po startu jako vždy se jede stylem brzda/plyn, ale vcelku mě to nechává chladným. Nesnažím se nikam doskakovat, jen si hlídám, abych nechytil díru. Snažím se nebláznit a vycházím mi to až na začátek stoupaní na Tesák. Tady se to teprve začíná skutečně dělit a vytváří se výkonnostně podobné skupinky. Vedle mě jede ultramaratonkyně Hana Ebertová, mám příležitost prohodit s ní pár slov o jejím komunikátoru. Vychytaná věcička. Na Trojáku se sjede celkem slušná skupina, která spolupracuje přes Hadovnu až pod Grapy. Grapy, to je masakr, kde skupina nikomu nijak nepomůže. Každý sám za sebe jede kolmo k vrsQF2-2200tevnícím. Jedu bok po boku s Ebertovou až na nájezd na hlavní silnici vedoucí z Hostýna dolů do Bystřice pod Hostýnem. Kromě ní je tady z dlouhé trasy ještě jeden, jinak samá krátká. Vypadá to, že bychom mohli jet společně všichni tři až do Přerova. Pokud jsme dojeli společně až nahoru na Grapy, nebudou mezi námi zásadní výkonnostní rozdíly, které by tomu bránily. Užívám se sjezdu z Hostýna a těším se, jak to bude odsýpat po zbytek trasy, když tu se náhle ozve zlověstné syčení ucházejícího vzduchu. Defekt! V rychlosti téměř 60 km/h nic příjemného. Zastavuji u krajnice a zjišťuji škody. Proseknutý bok pláště. Pouštím se do opravy a smutně sleduji, jak kolem mě všichni projíždí. Díru v plášti jsem vypodložil kouskem duše, nasadil novou duši a otestoval novou pomůcku – bombičku s CO2 na foukání kola. Fungovala bezvadně. Při jejím nákupu jsem netušil, že ji využiji hned při prvním závodě, na který si ji vezmu. Dál jsme pokračoval většinou sám. Někde kolem Slavkova jsem dojel někoho na elektrickém BMC, se kterým jsem se rozloužil až na rozdělení tratí. Pak už to byla časovka až do cíle. Klasické trápení v houpácích před druhým výjezdem na Tesák mě už ani nepřekvapilo. Ve stoupaní na Lázy mě dojela skupinka, které jsem po pár kilometrech zase odjel, čímž začal můj vložený závod. Jel jsem stále kousek před nimi a čekal jsem, že mě dojedou. To se stalo až na posledním bufetu a když jsem viděl, že odkládají kola na zem, řekl jsem si, že bych jim mohl ujet. Od té chvíle jsem se stále ohlížel a jel maximální tempo. V kopcích zas tak závatné nebylo, ale skupinky za mnou taky nebylo. Naplňovalo mě to nadějí, že bych mohl svůj malý závod vyhrát. Jenže jakmile skončily kopce a najelo se do otevřených rovin, začali se přibližovat a vypadalo to bledě. Navíc mě začaly chytat křeče do vnitřních stran steh. Před Prosenicemi jsem už začal tušit pronásledovatele za sebou. Po výjezdu z Prosenic jsem se ohlédl a spatřil za sebou tečku. Malá tečka v dálce za mnou se zvětšuje. Ještě před chvílí tam nikdo nebyl.

Strejda – Jubilejní Mamut skupiny A

Cíl byl vyhlášený naprosto jasný: jedeme na Lenku, chceme jí dovézt na bednu a vejít pod 9 hodin. Skupina se nám sešla dosti impozantní a o splnění cílů jsem absolutně nepochyboval. Naší šlapkovskou diskuzi ale zřejmě čtou i soupeře a tak jediná konkurentka Lenky, Hanka Ebertová, se zpozorněla a znervózněla. Taky aby ne. Myslím, že obzvlášť přítomnost Fousáče v týmu se zdála být děsivá. Taky se jen na něj podívejte. Ale copak podívejte - poslechněte, jak mluví. Ten jeho kriminálnícky chraplavý baryton již vyděsil kdekoho. A tak Hanka na nás vytáhla ty svoje trumfy: podpora Prokesteamu, a helma, plná talismanů, které mají odpuzovat temné nepřátelské síly: plyšový kocour, vysílačka a ještě něco, co jsem nedokázal identifikovat. Odstartováno a příběh se může začít psát. Lidí je hodně, pořád nás někdo předjíždí, silnice je úzká. Vzadu slyším zvuk hromadného pádu. Neohlížež se, Lote, neohlížež se. Jen dopředu. Po prvním kopečku už se to zredukovalo, ale zůstala nám dost velká skupina na to, abychom jeli schovaní až pod Tesák. Výborně, po první hodině máme průměr 31. Ale při tom bohužel ztrácíme Fousáče. Tesák poprvé: Helmuth má jen jeden bidon, tak ho posílám dopředu na bufet pro vodu, my s Lenkou se zatím stavět nemusíme, tak jedeme trochu pomaleji. A po prvním bufetu jsme zase zašité, valíme to dál. Pak ale přichází na 52 kilometru

krátký ale prudký brdek a to už skupiny musíme opustit. Taky bylo na čase to trosku zvolnit. Přežít celého Mamuta v tomhle tempu by bylo nad naše možnosti. Nu a dále už to mělo klidný, setrvalý a standardní průběh. Držíme tempo, pokud je možnost se s někým svézt, tak se svezeme, ale pokud ho v prudkém kopci musíme opustit, tak ho bez lítosti opustíme. Terén je tu nádherný, akorát jsem zřejmě vzal na to nevhodná kola. Tvrdé Shamaly a nabouchané galusky na tenhle hrubý asfalt s velkým množstvím děr prostě nejsou. Poskakuje mí to a zadek mam odřený. Příště raději nízké ráfky a pláště 25. Jinak všechno je v pořádku, křeče nepřicházejí, jen tak jemně se naznačují. V kopcích na Lenku čekáme, ale vždy jen chvíli, na rovinkách vzorně spolupracujeme. A tak pomalu ale jistě jsme v cíli. Čas 8:57:30, výborný, splněno máme všechno. Jen škoda ztráty Fousáče. Čipový koberec je již sbalený, ale jsou tam tři holky, které nás zapsaly a navíc ubraly nám z času 21 vteřinu :o). Jdeme do jídelny, je tam spokojená usmívavá Hanka, již odložila talismany. Šlapky jsou tady téměř všechny a Kolíkač nám vykládá střípky z průběhu závodu a líčí šlapkovské úspěchy. Jsme prošíti tak, že Helmuth není schopný se ani najít. Večerní tiskovka ve dvou. Únava je opravdu hrozne velká, pár dní potrvá, než se z toho dostanu. Na závěr: Mamut je hezky závod, škoda jen, že téměř se vytratila ta společenská stránka věci, zůstala pouze sportovní. Blíží se to UACu: přijeli na start, odzávodili a rychle domů. Snad na Rampušaku si to vynahradíme.

zahradník

9. místo celkově jen necelé 3 min za vítězem a vítězství v kategorii nad 40 let. V kopcích se ale hodně trpělo zejména v první polovině závodu, kdy mě šíleně bolely nohy. Od 130 km se už jelo lépe, takže když se lámal ve 2. Tesáku chleba, zůstal jsem ve 2. skupině jen cca 15 sec za čelem, které jsme pak ve sjezdu ještě dorazili. Finýto bylo v kopci na Lázy, kde za to vzali naši mladý Fíla s Néžou a utvořila se vedoucí čtyřka. Pak jsem jel já a Forest, ale ve sjezdu nás dorazila další 6 čl skupina a jelo se tak o páté místo. Poslední selekce byla 20 km před cílem, kde za to v poslední brdce vzal Hampl z Favoritu - dopltil na to Forest a Prokeš (můj soupeř v kategorii). Do spurta o 5. místo jsem se cítil docela dobře, ale po 212 km může být nakonec vše jinak, takže mě tam všichni obložili až jsem se nestačil divit - hold mladý kluci. Týmové opět super - Fíla 2. za dnes neporazitelným Honzou Svobodou, Néža chytil na čele v závěru krizi a byl z toho 4. flek jen 4 vteřiny před naší grupou, Forest 11. a k tomu 25 km sólo unik a vítězství na vrchařské prémii Tesák. Sečteno podtrženo - Mamut potvrdil, že se na něm schází největší maratonská konkurence, pro mě to byla opět to strašná dřina, ale velká spokojenost.

Jirus

Ze začátku pohoda, Tesák i Troják v klidu, ale začíná to jet. Hadovna už celkem rychle a musím se zmáchnout. Na Grapech odpadám, sjíždím si skupinu a dost dlouho nám trvá, než si zase dojedeme špic. Tam se jede výletně. Tak po rozdělení poodjíždím chčiju, pak zadírám, abych si to sjel. Pak se staví a chčijou všichni, jsem nasranej. Foncky jsou pro mě konečná, Kolíkač na mě řve z Lawi auta a pak mě z něj občerstvuje-super servis. Dojíždím dva Lawi a s nimi až do cíle. Jen ty křeče místo spurtu mě nasr..., ale jinak super výsledek-4. v kategorii.

luketvrzic

od startu se mi nejede nějak zvlášť dobře, na prvním kopci boužel špatně zvolenou pozicí, to předemnou pár lidí odpojuje, a já nemám na to si to dotáhnout zpátky, přes vrchol chytám nějakých 15s, což by neměl být problém, v případě suchého sjezdu, mokrá sjezd, to není nic pro mě, rychlejc jak 65 tam nejsem schopnej jet, problém v hlavě..... zůstávám v nějaké 15člené skupině povětšinou s trati B.... další stoupání se snažím jet z tréninkového hlediska aspon svižně, Grapy mě ale celkem popravujou =P.... převod 39x25 nic moc, sem rád že jsem

to vůbec vyjel.... poslední část závodu v 6-7člené skupině, už se moc nejede, chvílema nějaká ta křeč, přeci jenom takhle dlouhý závod jsem nikdy nejel.... v posledním kopci 26km před cílem odjížím skupině z vrcholu (22km) si zajedu tréninkovou časovku cca 32min, aspon zjištění že nohy takovou zátěž zvládnou, na skupinu v závěru najíždím skoro 4minuty... výsledek nic moc, ale snad to plůjde zlepšit...

VM1

Mamut-ostatní šplhají do kopce jak veverka, já spíš jako jezevec, je na čase vyrazit do kopců a trochu potrénovat, ke konci na posledním brdku jsme tempem trochu potrhali skupinu a na horizontu v dálce zahlédli další, tak slušné cca 20 min tempo a dojetí a pak v pohodě do cíle.

Jonas

Ráno se necítím nějak zázračně, celkem špatně se spalo, tak mám z tratě respekt. Ze začátku nikam nespěchám, ale snažím se ve velkém balíku být nějak rozumně vpředu. První menší kopce jedu rozumně a lehce se propadám. Na první Tesák se jede už slušná kaše, což mě nemile překvapuje a říkám si co tu budu dělat, Hadovna se mi jede o trošku lépe, ale dávám si zase hodně, na to, že za sebou máme 65 km... a lehce přemýšlím, jestli to nestočit na střední trat :D Na Grapech se s 25z kazetou dost trápím, lidi z tratě B jedou podlahu, ja ji jedu vlastně taky, čelo mi lehce mizí, zůstávám ve skupince s Čerem, Satkem a dalšími, ale za chvíli jsme zpět, na špic se nehrnu, celkem se jede, ale pak se zvolnuje a přijíždí zpět jeste hodně lidi. Pak se deli trate, jedu dlouhou :) Celkem se zvolnuje, stavi se na chcani, snazim se najist a dat se dohromady, což se celkem dari a jede se mi pocitove lepe. Na druhej Tesák se v kopci jede opet dobra kase, lehce mi odjizdi Nezerka, Hampl, Endler, Swaczyna a Svoboda (pred nami je jeste odjetej Novak, ktereho sjizdime po sjezdu), mam je na kousek, na vrcholu jeste беру od Janicky bidon a ve sjezdu si to dojizdim, celkem se jede, ja ze zacatku nestridam a vydejchavam, po chvili dorazi zpět dalsich cca 10 lidi. No a prichazi posledni HP Lázy, kde za to bere, myslim, Endler hned od zacatku v nejprudsi casti, nastup nechytám a mám hned díru. Odjíždí Endler, Nezerka, Svoboda a Swaczyna, ja jsem kousek za nimi s Hamplem, dlouho je máme tak na 50m, kopec pak není prudkej, ale kluci jedou šrot a my postupně chytáme další metry (pak se to zase zvedá). Za námi je taky slušná díra. Na HP je nemáme zas tak daleko, zkusíme to sjet, ale nejde to, rychle je ani nevidíme (jedou jako zvirata), valime ve dvou, pak prejizdime odbocku, tam nechavame tak 20s a 6 členná skupinka nás má na dohled, tak čekáme. Pak jedeme v 6, Zahrada s Novákem se do střídání pochopitelně moc nehrnou. Pak se v posledním kopci redukujeme na 6 člennou skupinku a jedeme v tempu k cíli. No ja uz toho mam celkem dost (jako asi vsichni). Spurt rozjizdi na dlouhej Hampl a vyhrava skupinku, za ním Satke, ja jeste kousek pred cilem skáču Matulu, takže 7. flek celkove. Spokojenost a smekam pred výkonem první čtveřice. Nezu jsme teda nakonec překvapive skoro dojeli (ja ho nikde nevidel a v cíli jen 3 vteriny), ale pěkně to uhájil. No bylo to těžké.

time1

Mamut, málem jsem tam chcípnul...kondice furt nic moc, alespoň vím, že to je tím, že jsem špatný já a ne oni tak strašně dobří... :D

dudlik

S Meneou na Mamutovi v Přerově. Na startu jsme byli včas, stáli jsme skoro za startovní páskou. Tu teda potom zrušili, protože asi 5 minut před startem se zepředu nahnulo asi 30 borců, kteří do zadních řad odsunuli i J.Ježka Po startu jsem se snažil držet vpředu, ale stejně mne předjelo spousta lidí. Při nájezdu na kostky se pole opět tak roztáhlo, že i přesto, že jsem dost lidí předjel, už jsem se nedostal blíž k čelu. Ztratil jsem z dohledu i Meneu. Zůstal jsem

ve 30členné skupině až pod Tesák. Ten jsem vyjel docela v pohodě, snažil jsem se něco najet, abych měl šanci se udržet se skupinou i ve sjezdu. Toto byla má taktika i pro další kopce včetně Grap. Tam jsem ale asi poodjel už moc, protože mne ve sjezdu již nikdo nedojel. To ale byla chyba, protože od 85. km jsem se plácal sám proti větru. Asi na 100. km mne dojela skupinka, do které jsem se snažil začlenit, ale už jsem byl dost unavený, takže jsem se s nimi udržel asi 3 km. Takže dál zase sám. Asi 20 km před cílem jsem dojel kluka, kterého jsem si myslel, že ho předjedu a pojedu dál, ale za dalších 5 km jsem ho měl v zádech ještě s dalším pomocníkem, který nás společnými silami dotáhl do cíle. Proti tomu větru to byla fakt síla. Oproti loňsku jsem měl o 3 minuty horší čas, ale utahanej jsem byl jako bych jel o půl hodiny rychleji. Pořadí 100/10

Menea

Mamut Tour. Nakonec překvapive skoro idealni pocasi (krome vetru),na startu jsme byli (ja a Dudla) včas a na spravnem miste,takze uvod tentokrat bez problemu,i prvnich par hupiku v pohode a na Tesak jsem najizdel s celem,jeste tak do pulky to slo a pak uz klasicky scenar.Az do rozdeleni trati potom s pomerne slusnou skupinou,ktera se pak zredukovala na 5 lidi a zacalo to jit kapku ztuha,ale nejakou dobu jsme jeste spolupracovali,pak uz mi moc nestridali,takze jsem si docela uzil tahani ve vetru.I to se pak rozpadlo,dojeli jsme ve dvou.Slo to celkem dobre,bohuzel stale nedokazu slusne vyjet delsi kopec,coz s tim kyblem sadla,co vozim,neni zadny překvapeni.Poradi 51/11.

LadaStr

Mamut tour 2015, opět střední trasa. Letos docela vychytávám start takže na začátku jsem na dohled čela ale po 5km jsem se propletl až na úplné čelo abych se vyhnul pádům. Docela jsem nechápal jaká je to na čele "pohoda" bez strkanic a stresu :) Takže na čele jedu až do Bystřice tak abych na Tesák najížděl co nejdříve zepředu. 1/3 kopce se tam držím, ale pak se jede celkem kaše, natahuje se to a začínám cedit dozadu. Nahoře chytám nějakou skupinku se kterou přejezu i Troják. Pak nás zůstane asi 10-12, sjezdy jedu hodně s rezervou a následuje celkem rychlý usek přes Kašavu. Letí se rychle ale spolupráce ve skupince nic moc, při střídání zrychlují, vzadu nechávají díry atd. Pak nás dojíždí Peťa Zavřel tak chvílku kecačka a už se začíná stoupat na Hadovnu. Ta se jede svižně ale né na doraz. Šetřím tak jedu celkem často kadenčně na 28z vzadu. Pak zase sjezd, a začíná příprava na Grapy. Ve vesnici na mě z chodníku huláká Tom tak si říkám jaktože stojí a nejede (zamotal řetěz). A začínají Grapy. Po loňsku jsem kvůli tomu dal zbaběle 28z vzadu a jsem rád. Jede se poměrně kaše a dávám si jak zvíře. Pak další sjezd ale tady se to natahuje a skoro celá skupinka mě ujíždí, holt na mokru jedu jak posraný mám je ale na dohled, a po odbočení na Slavkov se snažím docvaknout ale mám nějakou krizičku, láme se chleba a skupinka mi v brdru mi nenávratně mizí. Pak mě zas dojede Peťa, chvílku s ním jedu ale nejde to a ujíždí. Tak jsem sám voják v poli, nikdo předemnou, nikdo zamnou tak jedu. Na občerstvavče na 90km stavím a plním bidon. Po kilometru mě dojíždí asi 8 lidí takže s radostí a bolestí hákují a jedu s nima víceméně až do cíle. Poměrně dobře spolupracuju takže to jede. Občas cítím náběh na křeče ale naštěstí se žádná "nezakousla". Před cílem se trochu taktizuje, chtěl jsem něco na kluky vymyslet ale už nebylo z čeho brát takže dojíždím poslední ze skupinky jinak docela spokojenost, do nějaké formy to má ještě daleko ale už se to rozjíždí.

Standa Prokeš

V sobotu devátého května nastala dlouho očekávaná premiéra letošních silničních maratonů. Stejně jako v jiných letech byl i letos přerovský Mamut tour otvírákem maratonské sezóny. Opět byla pro pravověrné maratonce připravena těžká, ale spravedlivá trať (212 km / 3741 m), která je ve své nejtěžší kopcovité části situována do Hostýnských vrchů – moje tréninková

domovina, znám tady každý šutr. Těšil jsem se nejen na pořádnou porci kopcovitých kilometrů, ale také na všechny známé z maratonského pelotonu. Především na Hanku Ebertovou, která přijela na Mamuta ladit formu na srpnový Tortour. Kromě ní jsem ale ve startovním koridoru zaznamenal mnoho známých a mě milých tváří. Za všechny jmenuji alespoň Patrika Bártika, Pavla Kudu, Ivoše Odvárku, Slávka Švehlu, Kamila Juřika, Kamila Ackermanna, Petra Pospíšila, Honzu Šenkeřika a další. Když jsem se ráno probouzel do slunečného rána, měl jsem intenzivní pocit Déjà Vu. Stejně jako loni, bylo venku mokro po nočním dešti, ale polojasná obloha slibovala pěkné počasí na den. Se svým doprovodným týmem, ve složení Mirek Mikláš a Eda Pospíšil, jsem dorazil k přerovskému výstavišti hodku před startem. Hanka už na nás netrpělivě čekala a tak jsem se rychle připravil a vyrazili jsme se rozjet. Sluníčko se už proklubalo a začínalo hřát, ale v lese u Žebračky bylo stále hodně mokro. Kolem osmé jsme už byli na výstavišti a připravovali se na start. Startovní koridor se rychle zaplnil a přesně o půl deváté se velký peloton vydal vstříc maratonské výzvě. V prvních kilometrech je třeba být velmi opatrný, jede se po místních komunikacích s rozličným povrchem, od pěkného asfaltu po rozlezlé kostky až po čerstvě záplatované silničky posypané kamennou drtí. Právě kostkový úsek před Radslavicemi mě byl letos osudným. Po tvrdém nadskočení na asfaltové záplatě jsem ztratil flašku s pitím z předního držáku. Byla plná, safra! Pro mě docela problém, ale naštěstí jsem měl ještě jednu a na Trojáku mě čekala od Mirka další. Jen jsem ji už nesměl ztratit! Hlídal jsem si ji jako oko v hlavě. V poměrně početném balíku, kde jsem se pohyboval spíše v zadní části, jsem dorazil bezpečně do Bystřice pod Hostýnem. Jelo se slušné tempo, ale žádná vražda, tady se závod nerozhoduje, to hlavní přijde v kopcích. Jediným nepříjemným okamžikem bylo prudké zpomalení balíku při objíždění auta v posledním brdce před Bystřicí. Předek nic nehlásil a tak to bylo pro některé jezdce nepříjemné a došlo k malým strkanicím, doufám, že bez následků. Před Bystřicí jsem se začal pomalu posouvat do přední části balíku, nechtělo se mě proplétat celým balíkem až v kopci, to by mě mohlo čelo moc odjíždět. Průjezd městem proběhl bez problémů, i když jsme se v centru na kostkách museli protáhnout úzkým místem kolem autobusu. Konečně výjezd po novém asfaltu na Chvalčov a terén se začíná zvolna zvedat. Před námi je první horská překážka Tesák (4,5km/230m). Na výjezdu z města jedu chvíli s Petrem Pospíšilem a tak stačíme prohodit pár slov. Nakrátko se objevuje i Kamil Ackermann. Najíždíme do první strmé pasáže s 12% stoupáním. Končí sranda, je třeba začít makat. Balík se začíná natahovat. Využívám vzniklých mezer a posouvám se kupředu. Čelo jede slušné tempo, které bez potíží akceptuji, jen si dávám pozor těsně pod vrcholem, jestli se nebude spurtovat na prémii. Skupina ale projíždí premií klidně, asi je někdo před námi, kdo už premií utrl. V následujícím sjezdu mám oči na štopkách, v lesní části je ještě místy mokro a na dalším vrcholu Troják chytám plnou flašku od Mirka. Hned si objednávám na další předávku dvě, budu se muset ve střední části závodu dopít. V následném sjezdu se sjíždí poměrně velký peloton a pokračujeme svižně na Kašavu. Mám maličko obavy z průjezdu přes rozebraný most v Kašavě, ale naštěstí organizátoři zajistili policejní asistenci, takže na semaforu svítí červená a my projíždíme velmi opatrně přes náhradní prkenné přemostění. V následujícím krátkém za to však prudkém výšvihu za Kašavou se začíná závodit a tohle krátké stoupání náhle rozděluje balík na skupinky. Na vrcholu jsem si doskočil do třetí skupinky a valíme o sto péro dolů prudkým sjezdem. Ke skupince před námi to nemáme daleko a v Lukově se k nim dovažíme. Tempo se postupně uklidňuje, i když je před námi odskočená trojice a zezadu se připojují další odpadlíci z Kašavy. Na příjezdu do Fryštáku je nás opět početná skupina. Na předměstí nás posílají překvapivě jinam, než se normálně jezdí a objíždíme centrum města přes periférie a vyjíždíme směrem na Ondřejovsko. No potěš pán bůh, jakými hrkačkami se budeme třepat do Lukovečku! Rozdrbaná silnička mezi poli roztáhla peloton a přivádí nás do Lukovečku, kde se konečně napojujeme na pořádnou silnici. Rychle se snažím dostat pokud možno co nejbliže k čelu, abych si to nemusel v kopci sjíždět. Stoupání na Hadovnu

(3km/210m) se v úvodní prudké pasáži rozjíždí slušným tempem, ale zatím to chytám a držím se zuby nehty vedoucí skupinky. Ve střední pasáži se tempo trochu zvolňuje, a jelikož máme před sebou ten únik, nespurtuje se na HP, takže do sjezdu najíždím spolu s čelem skupinky. Ve sjezdu je třeba jet velmi opatrně, bývají tady na silnicích zbytky po stahování dřeva a tak mám oči na št'opkách. Ve snaze vyhnout se šmelcu na silnici se mě daří trochu pozlobit Petra Nováka. Neviděl jsem ho a trochu jsem ho zavřel, naštěstí na mě houknul a já mu udělal místo. Ještě jednou se moc omlouvám! V dolní pasáži je to jako obvykle nejhorší, spousta bláta, jedeme velmi opatrně. Na silnici se opět sjíždíme do skupinky a já se chystám na královské stoupání na Grapy (4,5km/260m). Tady se obvykle peloton nadělí, musím to dneska zajet co nejlépe. Snažím se při nájezdu do úzkého stoupání mezi domy být co nejvíce vepředu a makám, co to dá. Čelo mě trochu odjíždí, ale stále si udržuji kontakt. V otevřené střední pasáži, které říkám „po schodech“, si dávám sodu a místy si říkám, jestli mě tohle trápení za to stojí, ale makačka se vyplácí. Letos je tady hodně diváků a mohutně povzbuzují. Dokonce zaslechnu svoje jméno! Tedy doufám, že patřilo mě, a i kdyby ne, stejně pomohlo. V následné pasáži v lese je ještě mokro a ze sedla podkluzuje zadní kolo. Dávám si velkého majzla, abych se tady ještě nenatáhl! S malou skupinkou se vyvážím až na vrchol, kde se připojujeme na hlavní silnici a mažeme z kopce do Bystřice. Je nás asi osm a hned v dalším brdku před Slavkovem se jede rychle, čelní skupinku máme nadohled, to se ještě dá sjet. Jenže mě nahoře čekají kluci s pitím a musím si chytout dvě flašky, jsem už hodně vypocený. Chytám malého odlepa, kterého si ale během chvilky v následujícím sjezdu dojíždím. Jedeme svižné tempo a střídáme. Není to sice moc uspořádané, terén se stále mění, je to nahoru dolů, přesto se nám však daří na rovince před Opatovicemi dojet čelní skupinu. Teď je nás už pěkný balíček, ale na rozdělení tratí za Opatovicemi se skoro polovina odděluje na krátkou. Pokud jsem dobře počítal, zůstalo nás asi třináct. V rychlém tempu pokračujeme zpátky k Hostýnským vrchům, čeká nás ještě pár brdků před závěrečnými kopci. V jednom takovém za Všechovicemi stavíme na malou, což mně docela vyhovuje. Alespoň si ještě stačím stáhnout z rukou srolované návleky a jedeme dál. Jsem zvědav, jak dobře jsem se oklepal před závěrečnými dvěma premiemi. Během zvlněné pasáže jsem vypil skoro dvě flašky a několikrát pojedl, ale pravda se ukáže až ve druhém stoupání na Tesák (4km/234m). Mírné stoupání za Rajnohovicemi jedeme v sevřené skupince, ale tempo není vražedné, takže je čas i na pár slov se soupeři. Ovšem je třeba dávat pozor na velké koňské koláče, kterých jsme několik ještě čerstvých potkali. Nechtěl bych do něčeho takového vletět pětadvacítkou. Kopec se začíná utahovat a jede se stále ostřejší tempo. V úvodní prudší pasáži ke studánce stíhám držet tempo s čelem skupinky, ale ve strmém závěrečném úseku začíná jít do tuhého a čelo mě pomalu odjíždí. Jedu hranu a držím se zuby nehty za druhou skupinkou. V těsném závěsu za nimi to lámu na prémii a v následné rovinaté pasáži a závěrečném krátkém stoupání na sedlo Tesák se k nim dotahují. Společně s nimi dojíždím také na další sedlo Troják, kde chytám plnou flašku od Mirka. Valíme to dolů směrem na Ratiboř, postupně se zezadu dotahuje pár opozdílů včetně Tomáše Čera, kteří zůstali ve stoupání na Tesák trochu vzadu. Je nás asi deset a jedeme svižné tempo přes Ratiboř do Kateřinic. Na konci vesnice se terén pomalu zvedá a blíží se poslední hostýnský kopec - výjezd na Lázy (4km/215m). Dopředu se osamoceně vydává Petr Novák a chvíli za ním vyráží Lukáš Matula. Hned první prudký schod trhá skupinku, mě se ale daří podržet se za první čtyřkou a s nimi vyjíždím celé stoupání. Sjezd přes Lázy do Podolí je hodně nebezpečný, jedu na konci skupinky a trochu mě odjíždějí, nechal jsem si malého odlepa, kterého si na rovině hned sjíždím. Podařilo se také dojet oba uprchlíky a tak se spojujeme do skupinky a pokračujeme zvlněným terénem k Maleníku. Celkem pohodovou jízdu nám „zpestří“ sjezd po úzké silničce do Malhotic, kde nás maličko v protikopci vybrzdí pomalé Berlingo. Hulákám jak na lesy, konečně si nás všiml a udělal místo. Díky! V následujícím stoupáčku na mě už čekají moji kluci a dostávám poslední flašku. Předposlední stoupání na Maleník probíhá bez potíží a skupinka se drží

pohromadě. Stejně tak následující sjezd probíhá v klidu až na krátký úsek ve sjezdu po rozdrbaném asfaltu, kde se nás motospojka pokouší předjet tak nešikovně, že mě nakrátko ze skupiny odpojuje. Vybral si hodně blbě místo, kde nebylo kam uhnout. Na hlavní silnici je asfalt lepší a tak valíme do Týna. Před námi je poslední stoupání na Hlinsko. Začátek stoupání jedeme v klidu a já nic zlého netuše najíždím na konci vláčku do poslední zatáčky před výjezdem z lesa. Že se začalo vepředu zrychlovat, zjišťuji až na výjezdu ze zatáčky. Jsem v té chvíli na vnější straně za Petrem Novákem, který už ale má před sebou díru. Okamžitě se snažím zrychlit a dojet si to. Bohužel skupinka už nabrala rychlost a tak si jen udržuji krátký odstup. Valíme dolů do Hlinska, v protikopci ve stoupání z vesnice mám zásek tak dvacet metrů. Bohužel se mě už nedaří zrychlit a díra se ještě o něco zvětšuje. V nájezdu na rovinu k Pavlovicím už je mě jasné, že si to nesjedu. Zůstali jsme sami s Petrem. Usazuji se na špici a zahajuji časovku na 20 kilometrů. Naštěstí je to už jen z kopce a po rovině. Nechci však, aby nás ještě někdo zezadu sjel a tak si pěkně dávám do těla. Těsně před lesem u Žebračky už je jasné, že nás nikdo nesjíždí, takže zvolňuji tempo a máme chvílku času prohodit s Petrem pár slov. Domlouváme se, že si dáme v cíli spurt. Mám sice proti němu šanci tak 1:1000, ale bez toho to prostě nejde. Na cílovce je to přesně tak, ačkoli se snažím, Petr mně stejně o pár vteřin ujíždí. Cílovou čáru přejíždím v čase 6:12:39 na celkovém 12. místě. V kategorii AM3 jsem obsadil pěkné druhé místo za vítězem Petrem Zahrádkou. Třetí v naší kategorii dorazil do cíle Martin Kouřil. Na naší královské trase zaslouženě zvítězil Jan SVOBODA před Filipem Endlerem. Všem soupeřům velmi blahopřeji a děkuji za krásný závod! Se svým výkonem jsem velmi spokojený. Až na ten lapsus v posledním stoupání jsem jel dobře a vždy jsem v závodě byl tam, kde jsem potřeboval být. Jediné co mě trochu mrzí, že jsem přišel o možnost porovnat se s Petrem Zahrádkou ve spurtu. Docela jsem se na to těšil, i když vzhledem ke svým nevelkým spurtérským schopnostem, bych asi velkou šanci neměl. O tuhle možnost jsem se však připravil vlastní nepozorností a tak snad ještě letos bude šance na reparát. Celkovým dvanáctým místem jsem zopakoval své nejlepší umístění z roku 2010, kdy mě v kategorii porazil Pavol Polievka. Když už jsme u těch statistik, loni se jel první úsek z Přerova po vrchol Tesáku o tři minuty rychleji (je to asi 36 km). To je info pro ty, kdo říkali, že se letos letělo. Nebylo to tak hrozný. Můj letošní celkový čas byl přibližně o čtyři minuty lepší než ten loňský a můj odstup od vítěze 5:28, byl historicky nejmenší za celou dobu, co Mamuta jezdím. Tolik řeč statistik. Také Hanka Ebertová zajela skvěle. V čase 7:46:36 obsadila celkově 69. místo a v kategorii žen zvítězila před Lenkou Bartošovou. Je vidět, že má proti loňsku lepší výkonnost. Oběma ženám, které zdolali královskou trasu, blahopřeji! Velké poděkování patří mému doprovodnému týmu ve složení Eda Pospíšil a Mirek Mikláš, kluci byli vždy tam, kde jsem je potřeboval, a mají na mém výsledku v závodě nemalý podíl. Díky moc! Na závěr posílám velké poděkování organizátorům závodu z klubu MiKo Cycles Přerov. Díky za krásný a těžký závod! Jelikož jezdím Mamuta s přestávkami od roku 2005, mohu porovnávat a to letošní srovnání vůbec nedopadá špatně. Jasně, že se vždy najde nějaká věc, která bude někomu vadit. Mně by se třeba líbilo, kdyby startovala dlouhá a střední trať odděleně, ale v globále musím organizátory pochválit. Závod si drží vysokou úroveň a i letos bylo zabezpečení na trati na dobré úrovni (i když jsem slyšel, že někde chyběli šipky – nedokážu posoudit). Co se týká nářků na kvalitu silnic, je pravda, že některé úseky jsou v hrozném stavu, ale to nemohou organizátoři ovlivnit. Na druhou stranu, jelikož se jedná o můj tréninkový region, musím také konstatovat, že na hodně úsecích je už několik let fungl nový asfalt. Např. před několika lety byla na Grapech pouze hliněná polňačka – místní si určitě vzpomenu, nebo závěr stoupání na Lázy v lese – fungl nový asfalt, přejezd kolejí u Kunovic nově opravený atd. Těch míst, kde jsou cesty nedávno spravené, by se našlo možná k desítce. Což samozřejmě nemění nic na tom, že je stále hodně silnic ve špatném stavu.

Miki - Mamut Tour 2015 aneb jak ulovit mamuta...

(Přerov 9.5.2015, 214km, převýšení 3 300 metrů, doba jízdy 7:42, polar)

Mamut Tour pro mne letos docela veliká nostalgie! Vždyť poprvé jsem ho jela v roce 2001 před dlouhými 14ti lety! Neskutečně to letí. První a moje jediné vítězství na Mamutovi bylo hned v následujícím roce 2002 a pak mi tak nějak nebylo přáno:(. Pravda je, že konkurence v ženách byla tehdy úplně někde jinde než je teď:(. Docela mě mrzí i překvapuje, že vlastně ženy dlouhé maratóny nejezdí a éra kdy jsme se ve velice kvalitních časech přetahovaly s Kristýnou Obručovou, Lenkou Sýkorovou či Luckou Kočí je prostě ta tam. Bohužel.

A tak soška Mamuta za 3 vítězství prostě pro mne nebyla souzená asi tak jako Ivan lendl prostě nemohl vyhrát Wimbledon ať se snažil jak chtěl:)... Nicméně letos bylo pro nejrychlejšího muže i ženu na dlouhé trati vypsán jako prémie kromě finančního Prize money také plyšový mamut a to byla konečně motivace pro mne:)! Mamut se jezdil celé roky v době mé každoroční účasti na ultramaratonu DOS RAS Extreme ve Slovinsku a tak jsem se na start postavila po předlouhých 8mi letech! Vlastně už jsem ani nepočítala, že se nějakého maratónu zúčastním...Nicméně letošní neskromný cíl - absolvovat TORTOUR - mne přinutil jít v trénincích i závodech hodně do rychla. Limit na TORTOUR je smrtící a bez těchto na mne hodně rychlých maratónů s délkou přes 200 km prostě ultra jezdit kvalitně nelze, zvláště pokud je limit jako ve Švýcarsku nekompromisní a velice tvrdý: 48h na +- 1000 km s převýšením 12 000 metrů! Je to takový omyl v představách mnoha lidí, že na ultra lze trénovat jen objemy. To lze možná pokud člověk tyto závody jen objíždí či chce ujet, ale pokud chce závodit či jet rychle, tak se bez rychlých tréninků i závodů neobejde. Letošní rok jsou všechny závody před švýcarským ultramaratónem přípravou a nezbytným tréninkem. Přesto ale chci vždy vyhrát a hlavně podat kvalitní výkon! Kromě toho během těchto závodů testujeme společně s týmem nejen materiální vybavení - pro letošní sezónu jsem tak nějak nuceně pořídila komunikátor na a do přilby - a společně s mojí fyzioterapeutkou Ninou Čechovou se snažíme vycytat tejpky, které se mi stále více osvědčují a chci je v maximální možné míře použít na TORTOUR. Mým klíčovým člověkem ve smyslu doprovodu je letos opět fotograf Petr Janouš, bez kterého si svůj tým či účast v závodech už vůbec nedokážu představit. A touto cestou Petrovi za všestrannou péči a skvělé fotografie moc děkuji! Moje nervozita v týdnu před maratónem byla tak nějak větší než obvykle a to především z obav případného karambolu a zranění. Moc dobře vím co se po startu v druhé polovině startovního pole, kde jsem já děje a už teď musím předeslat, že ani letošní Mamut v tomto ani malinko nezklamal. Bohužel... V pátek mě vyzvedává Petr Janouš můj dvorní fotograf a doprovod a i s obědem jsme v pohodě za 3,5 h v Přerově. Bez problémů nalézáme Výstaviště, kde je celé zázemí maratónu včetně prezentace, startu a cíle. Zajímavé je, že moje nervozita s blížícím se startem docela opadla a spíše cítím nostalgii po jaké době jsem se zas na Mamuta dostala. Hodně mě potěší při prezentaci velice příjemné přivítání s důvěrou, že předvedu maximální výkon. Kromě toho se potkávám i s hlavním organizátorem Mirkem Kolářem a ten nám pomáhá získat mapu trati. Bez ní by to měl Petr na trati velice těžké, protože ani já ani on trať neznáme a především na trati je v hlavních stoupáních zákaz vjezdu aut a Petr musí tyto úseky v neznámém terénu objíždět. K tomu musím dopředu podotknout, že toto nařízení x aut nedodrželo a třeba doprovodné auto LAWI jelo do úseků kam podle pravidel nesmělo! Myslím si, že pokud je nařízen zákaz vjezdu doprovodných aut, tak by toto nařízení mělo platit pro VŠECHNY! Nicméně nebylo to jen auto LAWI...Jako velice dobrý nápad se jeví moje myšlenka projet si prvních 10 km trati což ocením zvláště druhý den na začátku závodu. Musím říci, že se mi trať na začátku moc nelíbí - úzké silnice, rozkopané, čerstvě opravené šterkem...Myslím, že hlavně z důvodu bezpečnosti by příště mely být odstartovány trati 136 km a 212km ZVLÁŠTĚ. Určitě by některé zbytečné pády odpadly. Následně už se ubytováváme v Pensionu u Labutě. kde máme veškerou péči. A hned se vrháme na Petrův nořas, protože ve Slovinsku už zuří boje na trati ultramaratónu DOS RAS Extreme, který je

mým zamilovaným. Sama jsem ho 4x absolvovala na kole a 3x jako doprovod, z toho 2x v týmu Standy Prokeše. Ten tam zajel v celé historii nejlepší výsledek českého závodníka a obsadil celkově ČTVRTÉ místo. K tomu už se žádný český závodník nikdy nepřiblížil včetně letoška. Pro mne je to velice zajímavé, protože poprvé vidím online přenos. Jinak jsem vždy byla v centru dění...Dokonce si i píši pár SMS s ředitelem závodu Andrejem Bergincem:) Ráno vstáváme s Petrem poměrně brzo i když start je ve velice snesitelnou dobu v 8,30. Každé moje ráno je o život :) a než se probudím to trvá nekonečnou dobu:(. Jako první koukám na radar a samozřejmě: jedinej déšť v noci byl nad Přerovem a pohled ven to potvrzuje: všude louže, tohle do startu neuschne dopr... Zase budem hned zajebaný jak čuňátka a po chvílce vše samozřejmě uschne... I když nutno podotknout, že na Tesáku bylo ve sjezdu ještě odpoledne vlhko a jakej humáč byl ve sjezdu z Hadovny ani nejde popsat...Vrstva bahna. Lesáci zase zapracovali a já jsem jen děkovala bohu, že nejedu v nějaké větší skupince. Co se týče oblečení tak po dlouhém váhání se nakonec rozhoduji pro hřejivé náplastí na kolena bez návleků, návleky na ruce (které jsem pak dala Petrovi do auta) a krátký dres. A bylo to hlavně ráno tak tak. Se Standou Prokešem, který bydlí nedaleko jsme si dali sraz před Výstavištěm a jeli se rozjet. Pocity jedním slovem nijaké. Ani nervozita ale ani nějak zázračné pocity co se týče jízdy. Nicméně nic nenasvědčovalo tomu, jak strašně se mi na začátku pojede... Potkávám mraky známých a jsou to většinou milá setkání, kdy prohodíme pár slov. Přece jen už na závody moc nejždím, na Mamutovi jsem po 8mi letech a tak plno známých jsem fakt neviděla dlouhé roky. A naopak začalo jezdit plno nováčků, které vůbec neznám. Holt už jsem hodně veterán a maratóny jezdím přesně 19! let. Hrozný číslo:(. Stoupám si asi do 5 řady ale jako vždy přichází český nešvar a "hvězdy" se rvou zepředu před startovní čáru... Startujeme a hned v prvních metrech dostávám kompletní sprchu od nějakého šikuly, který naprosto zbytečně projíždí docela slušnou louží...Ach jo. To samé mě čeká hned několikrát v prvních kilometrech v lesíku po startu, kde bylo dost mokro. Bohužel se hned prosívám asi do poloviny startovního pole a začíná klasická divočina, kdy teda adrenalin vylítává a tepovka taky, ale strachy a ne výkonem:(. To jsem mohla za ten Gutar ušetřit:). Hodně mi pomáhá, že jsem si prvních 10 km včera projela a tak přesně vím, kde se mám v balíku pohybovat podle trati. Bohužel jízda brzda plyn + brzdění několika lidí okolo mě smykem mě opravdu dobře nedělá:(.Pocity jízdy jsou všechny jen ne dobré, velice těžko tahám nohy a točit se nechtějí ani za boha. Jsem hodně dřevěná a o nějaké technice jízdy se nedá mluvit. A tepovka ochotně letí k 170...Sodoma gomora. Uf to to začíná. Prostě pocity všechny jen ne dobré - jedním slovem nejedete to! Konečně přichází Pavlovice a první rozřazovací "brdek". Nicméně pořád mám pocit, že se jen prosévám dál a dál dozadu, i když následující kilometry ukáží, že to až tak strašné nebylo. V polovině kopce se stoupaní láme doprudka a okolo mne docela masově padají řetězy při přehazování velká - malá. Tady mi hodně pomohlo, že jsem si to včera projela, protože jinak bych to také rvala na velkou a v půlce zjistila, že to teda néééé:). Následný sjezd už není tak nahusto a tak docela v pohodě na úzkých uličkách přežívám i klasickou českou opravu silnice - posyp šterkem na záplatách kde se dá. A okolo mne přibývá defektů...Ani se nedivím a modlím se abych teda přesněji, aby Kuba nevypustil duši:). Sice dávám vždy na závod nové gummy, ale náhoda je blbec jak známo. Během následujících kilometrů vytvářím dvojičku s Radkem Polákem, která nám vydrží až do cíle! Bohužel nám postupně odjíždí velká skupinka, která je nedaleko před námi po sjezdu z Pavlovic. Následně nás dojíždí Petr Janouš a pro mne je docela milá informace, že zas až tak vzadu nejedeme, což mi potvrzuje i složení skupinky do které se následně dotáhneme. Jsou tam lidé, se kterými jsem nikdy nejela a vždy byli přede mnou! Radek předvádí TOP výkon a na rovinkách tahá neuvěřitelným způsobem a já mám dost usnadněnou úlohu a v tuto dobu se víceméně neustále vezu. A ač jsem tomu nevěřila, tak kousek před Tesákem silnou skupinku sjíždíme a její osazení je poměrně překvapeno:). Dokonce dojde i na pokec s pár lidmi, kteří se ke mě hlásej a je to fakt milé. S Říšou Cvrkalem probereme

komunikátor i švýcarský závod, ale pak už jde do tuhého a před námi je první královské stoupání: Tesák! Celkem 4,5 km s převýšením necelých 300 metrů čili nic co by mi nechutnalo ani délkou ani sklonem. A co je pro mne důležité konečně se začínám rozjíždět a pocity z jízdy se obracejí a dají se vyjádřit jedním slovem: JEDE TO! Trvalo to hodinu...Holt žádný spurter ze mě nikdy nebude:) a můj dieslový motor se zahřívá pomalu. Nicméně v předchozích brdcích občas doplácím na neznalost trati a naprosto zbytečně tahám "velkou" a těžké převody. Okolo nás se pohybujeme neustále Petr Janouš a už se těším na fotografie. Kromě toho mne stačí zásobit proviantem a krásně pokecáme pomocí komunikátoru:) Ve skupině zpočátku moje mluvení "do vzduchu" přináší pár nedorozumění:) ale vše probíhá v příjemném duchu. Na Tesáku se naše skupinka tak nějak natáhne, ale rozhodně nedochází k žádnému velkému dělení. Nicméně já jedu vzadu, docela si dávám... a od Petra slyším: zase si to necháš klasicky odjet na vrcholku:)Zmáčkní se! No mačkám se jak citrón a tepovka o tom ví svý:) A ujet si to nenechám! A už na Trojáku je zase všechno pohornadě a je nás podle mého odhadu 10-12 kusů. Snažím se hodně dohnat jídlo a pití, protože na začátku buď umírám do kopce a nebo se řítím 70 z kopce...Petr to nějak nechápe a prudí mi do sluchátek, že nepiju:) No dyť já vím, ale jak a kde!? Holt komunikátor má své výhody a nevýhody, což si naplno užije i Petr, když naplno nadávám na konci závodu z totálně rozbitých silnic a silniček. Trošku jsem mu rozšířila slovníček pojmů a nadávek:) Zabudovávám se do skupiny a pokud se jednou omylem ocitnu déle vepředu tak sice potáhnu ale po chvíli se hned snažím řadit dozadu. Nicméně jeden kolega úplně pochopení pro mne nemá a ne moc slušně to komentuje něco jako že si dělám prdel, že on tahat nebude...Teprve když pozná, že jsem holka, tak mě střídá nástupem, na který pochopitelně nereaguju a nechám ho větrat před skupinou. I zkušenosti a šediny mají občas své výhody. Jedeme v části tratě, kterou znám důvěrně z Beskyd Touru a kvituji, že na zavřeném mostě v Kašavě nás policie upřednostňuje před auty i když máme červenou! Díky. Mezitím se mi podaří i majstrštyk, kdy si zbytek gelu vymáčknu do kapsy dresu a pěkně si v tom vymáčkám ruku...Aaaaaa. Za KAšavou přichází první větší stojka před Lukovem a v mokřém sjezdu se moje rychlost blíží k 80tce! Jsem magor:) Jsme na 55tém kilometru a mě se jede fakt pěkně a po šíleném startu bych ani nevěřila že tyto pocity zažiju. Pod Hadovnou máme průměr téměř 34 a to je teda na mě fičák a docela dobré vysvědčení. Vypadá to, že letošní trénink do rychla nese ovoce. Otázka teď zní: Kdy mi dojde? Hadovna 3 km s převýšením 210 metrů - prostě pohoda. A v mé skupině se dokonce cítím tempově rovnoprávně a nikdo mi nějak zvlášť neodjíždí. Spíš naopak. Snažím se točit lehké převody a pocity jsou více než dobré. Sjezd dolu byl už na Beskydu očistec, protože holt jde o úsek, kde pravidelně tahají lesáci dřevo. Kromě toho všude v lesích a kopcích i sjezdech je pořád mokro a tady přibývá vrstva bahna:(Fuj. A následně to ani chudák Kuba nerozhodí a začne si povrzávat...Bych se po... Po sjezdu s Hadovny začínám pociťovat, že skupinka v brdcích jede o fous rychlejc než je mi příjemné a milé. Radek jede stále se mnou ale pocity má podobné. Uvažuju, že si vystoupím jak pravý český cyklisticky nejmenovaný klasik:)) Nicméně společně dojedeme pod asi nejtěžší mamutovský kopec Grapy. Jeho obtížnost spočívá hlavně v tom, že na jeho občasný sklon okolo 20% většina lidí nemá převody. Já hned dole natlačím ultramaratónský převod 34/29 a musím říct, že se mi jede docela dobře:) I když samozřejmě část skupinky mi odjede, ale já naopak části odjedu také a tak se rozpadáme na molekuly. Zbýváme nahoře asi ve 4 - 5 lidech, kdy si pamatuju jmenovitě jen Radka- mého soupevníka a Rišu Cvrkala.Pro zvědavé parametry Grapů 4,5 km převýšení 275 metrů a to hlavně v první prudší polovině stoupání na louce. Pokud zhodnotím tohoto "strašáka" Mamutu, tak mě ten kopec nijak extrémní nepřijde. Jo prudkej chvílemi je, ale třeba to co se jede na ultramaratónu DOS RAS Extreme třeba po 300 km je velice podobné... Sjezd z Hostýna je sice vlhkej ale krásně rovnej a chvílemi i přehlednej a tak si naplno užívám opojení rychlostí:). Bohužel velice brzy chytá defekt Richard Cvrkal a já zůstávám ve skupince asi 5 lidí. Upřímně přiznávám, že spíš visím než bych nějak moc tahala.

A poprvé začínám pociťovat hmatatelnou únavu, což je asi i dáno tím, že se jede malinko rychleji než bych chtěla a pro mne byl šílený i hóódně anaerobní začátek. Opět se k nám připojuje Petr a já dostávám poprvé informace o situaci na trati. Ve skupince za mnou jede holka, ale Petr nemůže identifikovat jestli jede střední nebo dlouhou. Uf jedu dost nadoraz a nějak zvlášť by se mi teď začít zas závodit nechtělo:(A tak Petr dostává bojový úkol, který se nakonec ale rozluští až na 105tém kilometru, kdy se dělí dlouhá trať od střední. Mezitím ve skupince zjišťuju, že na dlouhou odbočím jen já s Radkem:(. Uf. A protože se vítr od rána otočil, tak stejně jako ráno se pojedje nazpátek do Přerova proti silnému větru... Přesně podle plánu mám za sebou po asi 50ti kilometrech 2 Speedy. Jejich úkolem bylo vždy mi pomoci v kopcovitém dvojboji 3 + 2 velká stoupání na trati Mamuta. A zhodnocení účinku už dopředu mohu říct, že byly bezchybné. 50 tupých kilometrů v brdcích mezi hlavními stoupáními závodu je fakt opruz na větru a jsem moc ráda, že jsem tam nejela sama. Radek si ale také začíná stěžovat, že začíná mít dost a mě je jasné, že se budu muset ujmout tempa sama a Radka dostat do cíle. Odvedl skvělý výkon a hrozně moc mi pomohl. Na 105tém kilometru dochází k dělení tratí a podle informací Petra dáma za mnou uhnula na krátkou trať, což jsem tušila ale taky kvitovala docela s povděkem. Informace je to více než příjemná, zas tak velký rezervoár sil mi nezbyvá. Není divu v tento okamžik máme průměr výrazně přes 30 km/h! Oba s Radkem Polákem docela bojujeme s větrem a sil ubírajícími brdky před druhým Tesákem. Jsem hodně ráda, že nejedu sama! Bohužel několikrát se nám stává, že na docela nepřehledných přednostech nejsou pořadatelé a to zas tak vzadu nejedeme... Já si také pomocí komunikátoru pěkně pokecám s Petrem v autě:). Je to opravdu vypečená věčička, která má ale jednu záludnost: protože už ji vozím v několikátém závodě, tak už ji moc nevnímám a Petr si obohacuje slovník o nepřiliš slušné výrazy, protože to po čem pojedeme až do cíle se opravdu nazývat asfalt nedá... A čím blíže k cíli tím skoro hůře:(Tělo je rozbité unavené a poskakuje po jakýchsi troskách asfaltu... Fuj. Zlaté silnice okolo Prahy! Konečně se přiblížil druhý Tesák alias Foncky prémie. 4 km s převýšením 240 metrů. Petr jede s námi až k zákazu vjezdu a pak je to už jen na nás jak se s Tesákem a s Lazy vypořádáme s tím, že se modlím, abych nedefektila... Jinak vím, že to nijak extrémní kopec není a i v únavě si na něj docela věřím. Bohužel jedeme sami nikde nikdo a a na 131 km v lese se silnice najednou větví do dvou docela rovnocených silnic a mi marně hledáme šipku!!! Jasně, kdo to zná problém nemá ale my nevíme kam dál...Zastavujeme a docela bezradně po sobě koukáme a prokládáme to sprostými slovy:(. Nakonec nás dojíždí ještě Libor Pořízek, ale i ten tápe kam dál...Radek jako poslední záchranu vytahuje telefon a hledáme aspoň, kterým směrem je Tesák a po asi 5ti minutách vyrážíme s nejistotou jestli jedeme dobře.Pocit nic moc a docela naštvání na pořadatele. Po chvíli potkáváme jakési turisty a ti nám našťestí naši volbu potvrdí. A aby toho nebylo málo najednou v polovině stoupání slyším klasický zvuk: tssss! Nicméně nemám absolutně pocit, že bych měla defekt, kolo se nehoupe a já tápu co se děje..Nakonec nahoře před sjezdem dokonce zastavuji a zkoumám zadní kolo...A připadá mi OK! Konečně si všimnu bublinek kolem membrány Camelback lahve a jsem doma:) Uf! Stále jedeme jen ve dvojici s Radkem, protože Libor nám ve stoupání ujel. Docela si i užívám sjezd. který jedeme zčásti podruhé. A v lese je stále docela vlhko. A zatímco na začátku mi ve sjezdech odjížděl Radek, teď role obrátila:). Vlastně hned po sjezdu z Tesáku následuje poslední těžší stoupání na trati - Kateřinice - Lazy. Celkem 4 km a převýšení 220 metrů v několika schodech což mám ráda. Celkem se dá shrnout, že snad jen Grapy jsou tak nějak srovnatelné se stojkami na Krušnotonu, zbytek jsou celkem jezdivé kopce s procentním maximem okolo 13ti procent a to většinou jen v kratších úsecích. Ale jak praví cyklistické pravidlo kopec je tak těžký jak rychle se jede, případně jaké na něj má člověk převody a v jakém je fyzickém stavu... Už od oddělení tratí se bohužel zhoršil hodně povrch silnic a mě to teda fakt štve. Člověk poskakuje na kole jak koza, nejede to a to nemluvím o šílených rozbitých sjezdech, třeba právě z Lazů ale i pak následně z posledního většího stoupání Nad Hubertem. Tady už se stoupání začíná

zajídat a hodně mi vadí, že trať neznám a tak mám info jen od Petra z auta. Mezitím jsme dojeli Tomáše Bartoše, se kterým jsem jela více jak 50 km už na začátku:). Kruh se uzavírá. Vypadá sice hodně unaveně, ale určitě nám to s Radkem pomáhá a zrychlíme zas trochu. Jsem sice už docela vláčná, ale oproti loňskému roku mám chuť se více ždímat a nenechat v sobě ani trochu sil. Prostě zase se probudil ve mě závodní duch:), což je určitě před letošním vrcholem ve Švýcarsku dobře. Radek postupně doslova umírá, ale když se dozvídám kolik má letos najeto - 500km... - tak předvedl heroický výkon. Fakt se skláním. Tahání je teď na mě s Tomášem a holt já když musím tak ty síly vždy objevím:). Závěrečné 50ti kilometrové drbání rozdrbaných silnic "xté" třídy mě fakt nebaví! A Petr to poslouchá naživo v komunikátoru... Už asi 100 km uvažuji, že půjdu na malou:) a asi hodinu před cílem se s klukama domlouvám a ulevuji si...Díky za počkání. Stejně jako ráno jedeme proti docela silnému větru, neboť se během závodu krásně otočil. Točíme s Tomášem a oběma se nám už moc nechce. Konečně zbývá posledních 5 km a tak se rozhoduji pro závěrečnou "časovku" nadoraz do cíle - rychlost kolísá okolo 37-38 km/h! Jo člověk když chce tak síly jsou vždy je to jen v hlavě jak už jsem se nesčetně krát přesvědčila na ultra závodech. Těsně před zatočením na Výstaviště mě chytá křeč do pravého stehna, ale kousnu se a nepovolím ani v posledních metrech:) Kluci mě nechávají gentlemansky dojet první ze skupinky a výsledný čas jízdy 7:43 je pro mne příjemným překvapením. Nicméně všichni 3 máme fakt dost a první okamžiky v cíli jsou tak napůl bezvědomí:) Doma mi pak Polar prozradí, že moje výkonnost je opravdu výše než loni na Krušnotonu. Ukáže to především, jak dlouho "chodí" tepovka do vysokých hodnot nad ANP. A to tentokrát vydrželo až do 150 km a to jsem více jak 2h jela nad AP a více jak hodinu nad ANP. A to je pro mne velice dobrý výsledek a vysvědčení! Za poslední roky s přehledem nej hodnoty, které ukazují, že tréninková cesta letos byla namířena správně. Velice dobře zajel i Standa Prokeš a hlavně 12té místo celkově zaslouží uznání! Na pořadatelích mě mrzí jedna věc. Na dlouhé trati jsem nejela sama jak to vypadá z vyhlášení, ale pořadatelé prostě s vyhlášením na dojetí další ženy nepočkali. Asi to není tak úplně cesta jak na závod na dlouhou trať nalákat další účastnice... Velké poděkování patří Petru Janoušovi za bezchybnou péči i skvělé fotky. Další poděkování patří fyzioterapeutce Nině Čechové, která mě doslova a do písmene letos postavila na nohy a hlavně mne " naučila" jezdit účinně v sedle a to pomocí předělání pohybových stereotypů a špatných návyků z minulosti. Kromě toho velice dobře fungují i teipy, které aplikujeme na má slabá místa. I to je pro mne velký posun. Jinak ještě nutno podotknout, že hlavní cíl - ulovit mamuta - se podařil a už trůní doma u postele. Stejně tak patří poděkování všem sponzorům, bez kterých bych vůbec letos nemohla o závodění uvažovat.

RAMPUŠÁK

Kolikáč – Rampa narvat do pytlíků a zamrazit!

Sezóna v púlce, nějak málo radosti v tomto roce, ty nej matche se nějak nepovedly, Mamut prdlý drát, Doksy defekt nohou, navíc uvolněné pouzdro středu na jednici, běhání a starosti furt kolem kola. Otázka, proč to dělám, se vkrádá stále častěji, na Krušnohorském Pekle mě kluci v autě zlomí, abych se soustředil spíše na UAC a pomohl k týmovému pódiu. Takže dlouhé maratony vyškrtnout ze svého kalendáře? Když mám dát 14. Beskyda a 13. Rampušáka v řadě? Ne, Rampušáka musím, už kvůli organizátorům, vždyť Marek Rýznar se mnou konzultoval nový web a švihnul tam takové pěkné foto na titulku Předpověď počasí strašidelná, brácha Kapr nejede, žádné smělé plány, jen to zkusit se ctí objet. Navíc ta tragická událost s Mirkem Zbuzkem, která se přihodila minulý rok v září, on tak miloval Rampušáka, musím ho i pro něj jet. A Quit v autě cestou do Štítů optimisticky tvrdí, když jedeš se mnou, uvidíš, vždy Ti to klaplo! Heroltice dávají vzpomenout na vše, co jsme tady prožili, legendární salónek v hospůdce s plnoletým Kolbabou, Fousáčem, Strejdou...jo, to jsou ty pravé ikony Rampušáka. A letos podkrovní pokojíček s Jirusem, Mlhošem, Quitem a Pumpičkou, safra, já se snad i těším. Od rána se ladí radary, ale zdá se to neodvratné, Šerlich bude v jednociferných teplotách a do toho voda z nebe. Co na sebe? Kolik vrstev, co do zadních kapes? Óóó ten proradný starták, pro který to snad všechno děláme. Co vždy říká Kapr? Je to závod, krátký-krátký! Ale takovou odvahu má jen Hrabosh, já беру dress, vestu, návleky na ruce a dlouhé rukavice. A na nohy pořádnou vrstvu hřejivky! Startovní číslo 2 na záda, do kapes dva gely, dva suky, jednu tyčinku, 2x magneslife a banán. Štítý, náměstí 8:30h., je sucho, ostrý start bude až v Heřmanicích, kvůli vyfrézované silnici. Staří známí maratonci jsou tu, první lajnu zaujaly dva nejpočetnější týmy na startu, Šlapky a LAWI. Marek nás vysílá společně s Rampušákem do boje, dnes to bude válka o přežití. Hned první kopec se jede pěkně zhurta, hodně přes 20km/h. Žádný blbnutí, jet co nejefektivněji, stále v závětrí a šetřit síly a energii na top momenty. Vždyť špice snad za nás tahá někde jinde Čespa Hliníkové ráfky jsou výhodou, na karbonech přece jenom jede většina hodně opatrně a tak ve sjezdu z Laudónu nemám problém. Nepomuky, Výprachtice již slabě mží a do kopce na Hoblovnu se najíždí hodně zostra, Míla Švehla si vystupuje, a to je i pro mě znamení ke zmírnění tempa. A nevypadá to vůbec dobře, z balíku se nikdo nesype a pomalu nám odjíždí. Věřím Mílovi, že svým pravidelným tempem si mě dojede, ale co když třeba dnes nemá svůj den? Měl jsem se blbec kousnout a jet s nimi! Tak bohužel, ani letošní Rampušák mě nenakopne do nebeských výšin, dojet s čelem k paní Luise zůstane jen zbožným přáním... Vrchol Hoblovny se blíží a z černých myšlenek mě vytrhává předjíždějící dvojička, ty wado Popiolek a ten před ním není nikdo jiný než jeho osobní mašina Roman Broniš! Co tady dělají? A ještě se k nám přisaje Míla Švehla a hned je o co jet. Navíc začínám věřit, že Roman nás dotáhne na čelo. Tak to je mazec! Slítneme do Čenkovic, vykroutíme to přes hlavní silnici a padáme údolím do Jablonného. S Mílou se protočíme na špici, ale konečně je tu motorka Roman, který jede min. o 5 km/h. více. Letíme údolíčkem, koncová světla kolony doprovodných aut jsou za chvíli na dohled a naše čtyřka se vrací. Skvělá práce Romane, díky! Jsem zpátky ve hře, užívám si exkluzivní společnosti čelního balíku o asi 40 kusech, jedu pozdravit Jiruse, někteří borci močí v krajnicích, no snad se ještě zastaví hromadně někde za Kunvaldem. Silnice stále mokrá, z nebe se snáší vlahý dešťík, teplota kolem 12 stupňů. Ale já to vůbec nevnímám negativně, jede se mi skvěle, mám na každé zrychlení či zalepení díry. Bufet Mladkov projet, na levé straně se nic nepodává, ale zatím jsem toho moc nesnědl ani nevypil. Popec s Jurou, který jede bez čísla a přistoupil prý někde na Hoblovně, ale moc dlouho se s námi neohřeje a za Kunvaldem v serpentíně ho ztrácíme. Chtělo by to zastavit na močení, ale moje výkřiky do davu se neujmou. Rokytnice, Linus alias Zahradník si jede do svého týmového auta pro teplé rukavice, hold hory jsou na dosah a teplota začne ještě klesat.

Nebeská Rybná, tady to nesmí ujet, stále soustředěn, ještě nechat borce dojet malou díru na balík ve Zdobnici a začít se plazit po sličné paní Luise. Vít'a Novák defektí, já se hecuji s Jirusem, rozbitý asfalt nám vyklepává skvěle kopyta. Stále čekám zásek do nohou, ale nečekaně se stále točí, jak mají. Nohy z nebes jsou tu, cítím to, a jestli se ti vepředu nezblázní jako před rokem, měl bych se překulit s čelem do Deštného! A vrchol Luisi je tu až nečekaně brzy, to jsou pro mě parádní chvíle! A ve sjezdu též bez problémů, zpětně se mi zdá, že snad nebylo ani mokro, že vlastně svítilo slunce a bylo přes 20 stupňů . A přitom bylo 7 stupňů a lehce přšelo! Zdolat vyfrézovaný úsek, s Indiánem zhodnotit situaci, že teď již nemá cenu nahánět nejlepší, ale pravidelným tempem zdolat proslulý Šerlich. Zakusují se do zadní galdy Indiána a znovu se vznáším na vrchařské vlně, žádná bolest, jen nadpozemská lehkost... myslím na Mirka, jak kdyby mi posílal energii shůry... K vrcholu nás žene před námi kousek jedoucí Jirus a zezadu na nás se tlačící Popiolek a Broniš! A kde je Míla? Ze sedla do sedla, Roman vystřídal Indiána a je jasné, že Jirus budu po sjezdu ze Šerlichu náš, bufet jen projet, nebudu riskovat, Romana už by nebyla šance dojet. Zjišťuji, že jsem ještě nevypil ani jeden bidon, to by mohl být průser, a tak se snažím pít a jíst. Tvoříme grupu asi o 12-15 lidech, Roman nesleze ze špice a Komáří vrch je tu. Vezu se na závodní vlně, chci to s nimi uviset, i když tempo se jede docela brutální, Pavel Popiolek točí neskutečně lehký převod, někdo odpadá, ale já se stále úspěšně gumuji a gumuji. Vrchol Vrchu se blíží a Indián má problémy, ještě ho hecnu, ale asi mu není již pomoci, bolí to bolí, ale já jsem s nimi! A hurá dolů, neudělat chybu, ale jede se mi zatím neskutečně dobře, naprosté souznění s kolem, vše funguje jak má, věřím bezmezně Contíkům, že mě nezradí v dírách či štěrku. Jirus mě pohledem kontroluje, neboj Jirko, držím, držím. Stoupáme na Haničku a Indián se přihnal zpět. To teda klobouk dolů, ale bohužel je to jeho labutí píseň, na další zrychlení v kopci již nemá a odpadá. Roman Broniš znovu rozjíždí peklo, jede se lajna, kdo vykoukne, je tvrdě trestán. Zemská brána a stoupání na Čihák, odpadají další kusy, já stále úspěšně tancuji v závětrí, ale bohužel přichází malá nepozornost na horizontu, naskočila díra a ve sjezdu na kruhák do Petrovic ji již nedokáží zalepit. A tak smutně koukám, jak mi grupa odjíždí na Adama. Naštěstí zezadu se přičítí moji budoucí zachránci Patrik Swaczyna + 1. Ne, nesmím výletovat jako minulé roky, nějaký vnitřní hlas mi říkal, jed' s nimi a ještě něco zažiješ. A tak se vymotáme nahoru, slítneme do Mladkova, na bufetu stojí jen krátká trasa, takže nestavíme a mydlíme to na Králíky. Vcelku pravidelně točíme, i když moje špice jsou kratší, začíná mě bolet pekelně břicho, cpu se sukem a gelem, zalévám to bidonem, snad se to zlepší. Z Králíků na Červený Potok chytám díru, ale znovu ten vnitřní hlas, musíš s nimi, musíš s nimi. A tak na Svatou Trojici najíždíme v trojici A je tu další sladký bonbónek dne, před námi se zjevuje černá postava, nápisy Castelli, ty wado to je Běda Průcha! A nohy jedou, jedou, hákuji moje dva spasitele, jedeme výrazně rychleji než Běda, to jsou okamžiky! Ještě 2-3 borce předjedeme a na novém asfaltu se Patrik i ten druhý otáčí a zdá se mi, že mě lustrují, že se furt vezu a kdo ví, co na ně chystám v cíli Ale hoši buďte v klidu, jen mě dotáhněte do cíle, spurtovat určitě nebudu. Hlavně ať nás zezadu nikdo nedojede! Patrik jede stále skvělé setrvalé tempo, ten druhý to nevydrží a ještě začne před vrcholem nastupovat, ale po chvíli je krutě ztrestán křečemi. Takže již jen s Patrikem letíme překrásným sjezdem vstříc cílovým Štítům. Narval jsem do sebe veškerý obsah kapes, vypil oba bidony a jen se modlím, ať to energeticky vydržím. Ten skvělý stav, to co jsem již párkrát zažil v minulých letech, a o čem tajně sním, že to chci ještě někdy zažít! Patrikovi sděluji, že spurtovat nebudu, Štíty se blíží, je to jako před rokem, když jsme dojížděli spolu s Kaprem, ale letos je to u mě mnohem veselejší, Míla, Indián, Běda za mnou, připadám si jak hrabě Monte Christo, když si opakovale Mondego! Danglars! Caderouse! Vilfore! A tak cílový magnet hezky na malou placku, Patrik je zaslouženě přede mnou a já se vrhám euforicky na Jiruse. Bejku dnes to nemělo chybu! Rampušáku toto jsi mi neměl dělat, už jsem měl letos nachystaný hřebík na kolo a ty mě přichystáš takovou věc. 10 minut za Linusem, 4 minuty na Jiruse a za mnou taková jména, ale

hlavně ta bezbolestná jízda. Navždy uloženo v mysli, zase určitě budu drtit v zimě Polabí s vírou, že se to někdy podaří, den, kdy všechno klaplo. Prostě Rampa 2015 narvat do pytlíků a zamrazit, a vytáhnout až bude nejhůře!

Pája – Chčije a chčije, zaplat' pánbůh...

Tohle počasí mi fakt vyhovuje, nevím jestli je to tou dávkou hydratace, nebo tím že to ostatním tak nesedí, ale mě se jelo fakt dobře. Nejen, že jsem si splnil osobní cíl dát to s průměrem přes 30 (nakonec 32), ale taky jsem konečně nedojížděl do cíle na samotku a ze všech závodů přes 100 km jsem měl nejmenší ztrátu na vítěze, sice to bylo pořád nějakých 17 minut... Ale pro mě za daných okolností jednoznačně pozitivní zpráva. Od startu jsem si pěkně odzadu dojel pro balík až k zaváděcímu vozidlu, s nima jsem uvisel až do prvního prudšího kopečku, kdy mi tepy šly hodně vysoko a říkal si, že tohle tempo mě za pár km odepíše. Tak jsem zvolnil a jel si svoje. Na horizontu se to zlomilo ve sjezd, kde jsem zaregistroval skupinku cca 7 lidí, kteří to pálili dolů vo106, podařilo se mi je zachytit a dotáhnout se s nimi na další menší skupinku. Utvořili jsme nakonec skupinku kolem 20 lidí, protože jsme až docíli posbírali pár dalších korálků. Netlačil jsem se na špici, snažil jsem jet aktivně když na mě přišla řada, ale jel jsem jen udržovací tempo, žádné blbnutí, žádné zbytečné výdaje. V kopcích to místy bolelo ale mentální bič, že s touhle skupinou bych mohl dojet do cíle, byl silnější než možnost podlehnout, navíc strašák posledních zkušeností na samotku taky zabral. Po krušnopekle jsem si spravil chuť i ve sjezdech, nemám rád tyhle serpentinální záležitosti ve skupině a navíc na mokru, ale tady to šlo samo. Poslední rovinatý úsek jel na špici nějakéj blázen valili jsem to za ním 50kou a bál se, že mi frkne, nakonec jsme spolu zůstali ve třech. Poslední z naší trojky to začal koučovat, že jsme zbytek utrhli a pojedem kolotoč. Stihli jsme se tam vystřídat všehovšudy 2x a balík už nás zase docvakl. Nicméně jsem byl rád protože mi už docházelo... Poslední stoupání do cíle za to vzali dva kluci In Lifu a já jen zíral, poslal jsem to tam co to šlo, ale tělo se už vzpíralo jak bejk na rodeu a já si připadal jak kovboj ze špatnýho filmu. Nakonec jsem byl rád, že jsem dojel alespoň ve stejnou minutu jako zbytek té mojí grupy. Zážitky a pocity, ty byli nejvíc pozitivní a sprcha na heroltické byla v takové euforii jako kdybych vyhrál, fakt jsem si to užil a Camrda by měl litovat, že neje.

Radim – Rampušák aneb Hoblovna a dost

Letos to bylo ze slabšího soudku, tak to vezmu rychle. Už před závodem Praha-Doksy si na mě něco sedlo a od té doby jsem nějak čím dál víc unavenější, ty Doksy jsem ještě jakž takž v tempu objel, ale od té doby jsem se vozil jen do práce nebo o víkendech lehce, ale závody jsem vynechával, aby si tělo odpočinulo, jenže čím víc jsem se snažil odpočívat, tím to bylo paradoxně spíš ještě horší. Rampušáka jsem už ale měl zaplaceného, tak jsem si říkal, že to zkusím a třeba se to rozjede aspoň jako na Doksech, to znamená tak, abych se za svůj výkon nemusel stydět. V týdnu před mi teda moc dobře nebylo, dokonce jsem se několikrát přistihl, jak při jízdě z práce na kole zívám a chce se mi spát, což se mi teda dřív nikdy nestávalo a podotýkám, že spát jsem chodil docela včas. V pátek to ale docela šlo (měl jsem jeden z těch lepších dnů), takže jsem se sbalil a vyrazil. Naneštěstí nebylo zrovna úplně teplo a předpověď na den závodu byla docela špatná (už od pozdějších dopolední hodin déšť a teplota nepřekračující 12°C, na hranici 1000 m.n.m., kam se závod několikrát také vyšplhá, samozřejmě ještě výrazněji míň), tak ale šel jsem do rizika s tím, že aspoň pořádně otestuju, jak na to jsem. Noc v chatce bych jako tepelný komfort rozhodně nenazval, někdy okolo třetí ráno jsem zjistil, že se mi rozjel zip u spacáku a že tedy klepu pořádnou kosu, sice jsem to zachránil přehozením peřiny přes spacák i přes hlavu a ráno mi bylo docela příjemně, a to až tak, že se mi pak vůbec nechtělo vstávat do té zimy, ale přece jen jsem organismus trochu vykosil, což před silničním maratonem asi optimální nebylo. Každopádně na start jsem se vypravil, bylo pod mrakem, ale ještě aspoň nepršelo. Stojím tedy na startu, ambice dnes žádné

nemám, беру to spíš jako takový pokus, co se mnou dlouhá trasa udělá, takže se řadím spíš někam na konec pole, ale i tak stojím jen kousek za startovní bránou - moc lidí tady není, předpověď asi přece jen hodně lidí odradila (vzhledem k předpovědi jsem nakonec zvolil dlouhý-krátký, návleky na nohy i na boty, kompresky na nohy a vesta). Na druhou stranu je tu téměř kompletní LAWI s Nežerkou, Novákem, Zahradou apod., takže žádné ulejšování se v úvodním kopci, který tady následuje bezprostředně po startu, čekat rozhodně nedá. A taky že ne, nevím teda, jestli účastníci z čela závodu budou zase jako obvykle psát, že se zpočátku moc nejelo a čekalo se, kdo co udělá, ale pro mě to tedy kašička hned od startovní čáry rozhodně byla. V kombinaci s mým aktuálním stavem a nulovými ambicemi se rozhoduji nejet přes závit hned od startu, takže si vystupuji jako jeden z prvních, nicméně do horizontu ještě na hranici 191 bmp zabuju a nakonec se to pospojuje do celkem zajímavé asi osmi členné skupinky, ve které je Milhoš a RiC z Vinohradských šlapek a Tomáš Bartoš z H.I.C., takže celkem dobrá skupinka pro mě, ale má být brzy hůř. Nejprve v Lanškrouně začíná docela citelně mrholit a do toho se RiC snaží zorganizovat kolotoč, což teda moc nechápu, koho bychom tady na nějakém 15. km (z celkových 187) jako měli chtít rychle dojet, spíš nás to jen zbytečně utaví, teda hlavně mě, což se ukazuje hned v následujícím kopci na Halda (Tomáš Bartoš si z toho celkem zkušeně vystupuje ještě na rovině), ve kterém zůstávám jako jediný ze skupiny výrazně zpět. Tedy ne že bych nějak trpěl, tepy mám opět docela vysoko, ale je to prostě takový malátný jako všechno v poslední době, ostatní prostě jedou rychleji a já nějak nemám, co bych k tomu řekl. Na horizontu už nikoho nevidím, ale myslím, že se to minimálně ještě jednou taky trhlo. Mrholí už docela dost, nálada celkem nijaká, naštěstí akorát na horizontu mě dojíždí další zhruba stejně početná skupinka vesměs starších kluků i s Tomášem Bartošem (který jel před chvílí ještě s námi), tak v duchu zajásám, že takto přesně na kopci je ta skupinka přímo jako seslaná z nebe, a že tedy možná přece jen ještě zabuju a bude mi přáno jet s nimi. Ale není tomu tak, ve sjezdu do Výprachtic a úvodní lehčí pasáži stoupaní se sice stále ještě držím, ale jak se to trochu víc zvedne, tak už v první zatáčce opět beznadějně odpadám a zakrátko jsou všichni někde daleko fuč. Tak to je konec, tádydádydádydá, říkám si v duchu, Hoblovnu pak vyjízdim jen tak lehce a už je mi jasný, že do cíle se dneska nepodívám. Zbývá ještě aspoň 150 km, vůbec mi to nejede, k tomu stále mrholí, severozápadním směrem, kam směřuje trasa závodu, se navíc hromadí temná mračna, takže spíš bude ještě hůř a přitom spacáček a postýlka jsou odsud kousek za kopcem. Rozhoduji se tedy poměrně rychle, po výjezdu z Čenkovic, kde za sebou vidím další skupinku, ale už nemám chuť to dál zkoušet, to na křižovatce Jablonné n. O. – Červená Voda balím a po 1/11 to přes Červenovodské sedlo, Červenou Vodu a Březnou беру rychle zpátky do Štítů. Aspoň že dole v Červené Vodě už je sucho a dojezd je tak docela pohodový, v cíli vracím čip, a tím je pro mě letošní Rampušák završený. Doufám tedy, že se to co nejdříve nějak spraví, protože v tomto stavu závodit opravdu nemohu. Také ihned po dojezdu do kempu jsem zalehl a spal jako zabitý asi další dvě hodiny, ale moc mi to nepomohlo a po probuzení jsem byl zbitý asi jako jindy po celém maratonu. Tož včil co s tím? Uvidíme. Jinak na dlouhé trase, která ve skutečnosti měřila plných 187 km, zvítězil Petr Novák (LAWI Author Team) v čase 5:27:20h (průměr 34,3 km/h) o zhruba půl druhé minuty (ze Šerlichu jel téměř 90 km sám v sólo úniku, který dotáhl až do vítězného konce) před svým týmovým kolegou Filipem Endlerem a Petrem Swaczynou (CK FESO Petřvald).

RiC – Rampušák

Dlouhý/krátký nebo dlouhý/dlouhý? Otázku oblečení asi řešil 20.6.2015 ve Štítech nejeden z účastníků cyklomaratonu Rampušák. Předpověď byla všelijaká, slibovala i drobný déšť. Já zvolil dva dresy, jedny dlouhé rukávy a pod dres noviny. Do kapsy vestu. Moje představa byla, že počátečních 7°C panujících ráno ve Štítech, se zvedne na nějakých 14-16°C jak slibovala předpověď. Když ale hned po startu, ještě ve sjezdu do Lanškrouna začaly

vzduchem poletovat kapky, velice rychle jsem noviny vyhodil a pokorně oblékl vestu. Nejen že jsem ji do cíle už nesundal, ale ani moc nerozepínal. Letošní Rampušák byl krutý (alespoň pro mne). Jako vždy přijíždím s dostatečným předstihem, zaregistruji se a chystám se na rozjetí. Získal jsem pocit, že dostatečné rozjetí snižuje pravděpodobnost utavení při postartovním šílenství. Ve Štítech se startuje do kopce a to tepy vyhání dost vysoko. Po dvaceti-třiceti minutách kroužení kolem Štítů se zařadím na start. Jsem jeden z prvních a vybírám si místo u plůtku, který by mi měl usnadnit start. Po chvíli se objevují další a mezi nimi i oranžové dresy. Vyšvihané postavy Kolíkáče a Mlhoše mě ubezpečují, že ani tentokrát je neuvisím. Za Záluží sem přijel i Team Míry Zbuzka. A je tu i kapitán A skupiny Strejda. Startovní prostor se zahustil a v davu je podstatně tepleji. Dobrý pocit z Mamuta a ze závodu Moravského poháru v Králíkách mi značně zvedl sebevědomí a nepochyboval jsem, že budu bojovat jako lev o přední místa. Dal jsem to najevo i v diskuzi. Teď už jen uvést chvástání do reality. Moderátor startu začíná odpočítávat vteřiny ..., 3, 2, 1, 0 START! Tempo se mi zdá vyšší, ale celkem ho snáším. V závěrečných serpentínách startovního kopce se ale odděluje čelo a já plápolám na konci skupiny. Cestou do Lanškrouna vzniká tak desetičlenná grupa. Sjezd z Laudonu jedu na čele, zdá se mi to bezpečnější. Při vjezdu do Lanškrouna odhazují noviny a oblékám vestu, dnes to nevypadá na oteplení. Z Lanškrouna jedem zvlněným terénem k Nepomukům. Snažím se zorganizovat kolotoč, abychom pošetřili síly a neztratili tempo. Nedaří se a je mi vyčítáno, že je to zbytečné úsilí. Pod Nepomuky začíná stoupaní na Hoblovnu, přerušené jen krátkým sjezdem do Vyprachtic. Hned na začátku začínám ztrácet. Není to úplně tak katastrofické, ale je znát, že jsem nejslabší článek. Vidím lehce švihajícího Mlhoše jak mizí v dálce a tiše závidím. Já se soustřeďuji na boj o udržení ve skupině. Celkem se mi to daří, na Hoblovně jsem v kontaktu. Vzniká přibližně čtyř-pětičlenná skupina. Společně sjíždíme do Jablonného. Začíná mrholit, občas jemný deštík. Teploty pod 10°C, žádné palermo, ale dá se to snést. Při zpětném pohledu myslím, že zde začal pro mě kritický úsek. Trasa vede nahoru – dolů. Žádné velké a zásadní kopce a tak se stále tlačí na pilu, alespoň z mého pohledu. Abych se udržel v dobré skupině zatínám zuby a jedu co to dá. Na začátku stoupaní na Luisino údolí mám průměrnou rychlost lehce přes 29km/h a začínám za to krutě platit. Nohy ztuhly a sotva se točí. Všichni mi postupně odjíždí a zůstávám sám. Dost to bolí. Těsně před vrcholem Luisina údolí jsem dojet dosti velkou skupinou, ale ani se nezkouším hákovat. Jsem úplně odvařený, potřebuji si orazit. Na vrcholu jeden ze skupiny zastavuje a jak jej míjím, vidím, že má něco na noze – kliku. Jestli ji ulomil, nebo povolilo spojení, nevím. Sjíždím do Deštného sám. Sjezd je technický a moc nešlapu, nohy jsou studené, chodidla zmrzlá. V Deštném je 7°C, jsem mokrý, prochladlý kupodivu nejsem. Nohy jsou ale ztuhlé a v následujícím stoupaní na Šerlich dostanou pořádně zabrat. Moc mi to nejede. Sotva točím nohama. Pověstné šerlišské mušky zde tentokrát nejsou. Asi jediné plus dnešního dne. Stoupaní na Šerlich jedu 22 minut a přesto jsem se moc nezahřál. Na vrcholu je 8°C, moc se zde nezdržuji. Sním půlku rohlíku, kolečko salámu a hned se spouštím do Orlického Záhoří. Dva soupeře, kteří zde už byli tu nechávám, myslím, že si mě bez problému dojedou. Potřebuji si ve sjezdu trochu odpočinout a nechci se přizpůsobovat cizímu tempu. Šlapu jen tak, abych točil nohama a moc neprochládl. Pod kopcem už vykukuje slunce a já doufám, že mě ohřeje. Zatím je ale dost zubaté. Téměř až k odbočce na Komáří vrch jedu sám. Kousek před odbočkou mě dojede tříčlenná skupina. Zkusím jí háknout s vědomím, že pod Komáří vrchem je nechám jet. Hned za odbočkou z hlavní silnice mi skupina odjíždí a já se nesnažím viset. Jsem na tom dost mizerně, nohy tuhé, únava veliká. V tomto rozpoložení vydržím až do Mladkova. Občas mě někdo dojede, já mu visím v háku a společně dojedeme dalšího, abych v nejbližším kopci zase odpadal. Naštěstí se začíná trochu oteplovat. Stoupaní na Adama je kruté a bolí. Sjezd si ještě pamatuji z minulého týdne a jde mi to v něm dobře. Na bufetu si dám kousek pomeranče a vyrážím dál. Úsek do Králík a pod Vysoký potok. Mám kliku, dojede mě jeden, který jede příjemné tempo. Rychleji než já, ale zase ne tolik,

abych si nemohl v háku odpočinout. Vezu se za ním až do Králik. Mám trochu výčitky, že nestřídám, ale protože on sám stále táhne a nenaznačuje, že by chtěl vystřídát, jen se vezu. Na špici vlezu až za kde potáhnu špici ve sjezdu skoro až pod Vysoký potok. Odbočka z hlavní a už to začíná. Svého spolubojovníka nechávám jet a snažím se najít si tempo, které mě nebude moc bolet. To ale ve stoupání na Sv. Trojci to moc nejde. Rozbitý asfalt a dost ostrý sklon nedopřejí oddechu. Zůstávám osamocen, parťák z Mladkova je už hodný kus přede mnou. A v ještě větší dálce vidím dalšího samotáře. Jak začne sklon kopce přitvrzovat, začíná se vzdálenost mezi mnou a soupeři přede mnou zmenšovat. Opět došlo k tomu samému co minulý rok: v závěrečném prudkém kopci nohy zázračně ožily a začaly makat. V jednu chvíli jsme se sjeli všichni tři, když tu zničeho nic, přilítl zezadu nějaký závodník. Jel pěkné tempo a já se rozhodl, že ho zkusím uvíset. Musel jsem zabrat, ale šlo to. Nechápal jsem co se děje. Ještě před hodinou jsem byl chciplina a teď závodím v nejprudším úseku závodu! Sklon povolil a rozbitý asfalt přešel do nového povrchu. Závodník zvýšil tempo a já v háku za ním. Švihá pěkně, ale já mu stačím. Kousek před vrcholem zjišťuji, že jsme už sami dva. Do sjezdu jdeme společně. Je na něm vidět, že tenhle kopec zná a proto se před něj necpu. Moravský Karlov a nájezd na hlavní silnici do Štítů. Vzorně spolupracujeme a jedem co to dá. Zpětně mi Polar ukazuje, že jsme měli AVS 37km/h. Škoda, že jsem se zmátořil až na posledních dvacet kilometrů :- (Závěrečný kopec, tentokrát jsem se rozhodl nespurtovat, nechtěl jsem porazit spolubojovníka z posledního úseku. Dnes jsem přežíval jen díky několika soupeřům, kteří mě tahali mezi Komářím vrchem a Králikama. Bez nich bych byl někde hooóódně vzadu. Cílem projíždíme bok po boku. Ironií osudu jsem ho stejně předjel o 0,1s. Letošní Rampušák byl pro mě hodně krutý. Přepálené tempo mě utavilo a od Luisina údolí jsem za to krutě platil. Taktika z mého příspěvku v diskuzi se zhortila a zůstal jen boj o přežití. Možná to chce víc odvahy zavčas vystoupit ze skupiny, než se tam zuby-nehty držet.

Standa Prokeš

V sobotu dvacátého června byl přede mnou letošní druhý maraton, Rampušák 2015 ve Štítech. Klasika mezi českými maratony, tradičně dobře organizovaná a rád na ni jezdím. Škoda jen, že královská trať se postupem času smrškla pod dvoustovku a v závěru chybí kopec, ačkoli trochu se to vylepšilo vložím závěrečného stoupání na Sv. Trojici. Nicméně, osobně mě velmi těší, že organizátoři pochopili, že bezpečnost závodníků se nejlépe podpoří samotnou organizací a startují všechny tratě samostatně. Kromě toho je trať dobře značená a zabezpečená. S rozvrtnými úseky silnic nic nezmohou, tak nás na ně předem upozornili a alespoň na čele závodu tam byli i regulovčíci. Zvláště rozbágovaná křižovatka v Deštném byla výživná, tam to bylo opravdu „o hubu“. Se svým doprovodem, který tradičně jel ve složení Eda Pospíšil a Pavel Bonta, jsme pro přespání měli zázemí opět v Mlýnickém dvoře v penzionu U čápa. Noc byla sice chladná, ale suchá. Ráno bylo pod mrakem a na teploměru 11°C. Předpověď na den slibovala dešťové přeháňky především dopoledne a nejvyšší teploty do 15°C. Tedy právě počasí pro skalní cyklisty, cimprlíny v takový den na kole nepotkáte. Náležitě vybaven do nepřízně počasí jsem vyrazil na start, kde se sešla početná skupina pravých maratonců. Jako obvykle nás i letos přivítal patron Orlických hor pan Rampušák. S jeho požehnáním jsme tedy v půl deváté vyrazili vstříc dobrodružství. Já jsem zažil horké chvílky hned po startu, kdy se mně smekla tretra z pedálu a musel jsem zastavit a opět se rozjet. Bylo to hned za startovní čarou a tak jsem to rychle vyřešil a dojel si do pelotonu. Hned v úvodním stoupání se rozjelo poměrně rychlé tempo, o které se starala především početná skupina závodníků týmu LAWI. Hlídal jsem si pozici v popředí, ale hlavně jsem jezdil pečlivě sjezdy. Zhruba od desátého kilometru začalo pokapávat a po pár kilometrech se už jelo po mokru, takže bylo třeba jezdit hodně opatrně, jako s vejci. Nicméně tempo bylo stále poměrně rychlé a i první vážnější Výprachtické stoupání se jelo velice svižně. První

kopce zredukovaly peloton, ale stále jede v čele poměrně velká skupina. Zvlněným terénem se blížíme k Orlickým horám, jede se takřka stále po mokřých silnicích a občas drobně prší. Tempo je poměrně vysoké a skupina se pomalu zmenšuje. Před Nebeskou Rybnou dostávám první předávku od Pavla a začínám se těšit do kopců. Zatím se mně nejede nijak komfortně, ale věřím, že v kopcích se rozjede. Před Zdobnicí začíná na silnici přibývat vody, asi tady docela přšelo, teď ale nic nepadá, když nepočítám spršky vody, které dostávám od zadních kol soupeřů přede mnou. Najíždíme do prvního velkého stoupání na Luisino údolí (5km/250m). Jede se klidné tempo bez nástupů, ale jsem ve střehu a hlídám si pozici blízko čela. Kdyby se nastupovalo, nechci zůstat vzadu. Skupina však stoupání vyjíždí pohromadě a tak se před vrcholem posouvám na čelo, abych jel do sjezdu s prvními. Bude to na mokru a nechci chytit moc velkou díru. Během sjezdu jsem se maličko skupinou propadl a na totálně rozkopané křižovatce v Deštném jsem musel jet velmi opatrně. Byla vyfrézovaná až na šterk, byl zázrak, že jsem to projel bez defektu. Mám teď malý odlep od čela, který se ihned snažím dojíždět. Zezadu dojíždějí další a tak jsem před první serpentýnou uprostřed skupiny. Moc mně to nevyhovuje, ale nemůžu s tím nic dělat. V první serpentíně stoupání na Šerlich (4km/300m) se začíná skupina dělit, ale jsem v ní trochu zavřený a než se dostanu ven, čelo má už pár desítek metrů náskok. V prvních stovkách metrů jedu krev a snažím se držet tempo čela závodu. Jenže to moc nejde a pomalu se mně čelo vzdaluje. Za to mě dojíždějí jezdci ze zadu. Chytám se tedy tohoto gruppeta a s ním už dokážu držet tempo, i když vlaji na chvostu. Na vrchol vyjíždíme asi padesát-šedesát metrů za vedoucí skupinou. Ve sjezdu začíná okamžitě stíhání čela, které máme na dohled. Jenže sjet takovou díru nám trvá několik kilometrů, ale v dolní šlapavé pasáži klesání jsme už komplet. Tedy až na Petra Nováka, který odjel z čela a teď bojuje v sólovém úniku. To jsem se ale dozvěděl, až v cíli, teď jsem měl jiné starosti. Byl jsem zděšený z toho, jak špatně mě to na Šerlichu jelo. Honem jsem do sebe nacpal rychlé cukry a pořádně to zapíjel. Musel jsem vydržet další stoupání na Komáří vrch (5km/245m). Jenže v kopci se opakuje stejný scénář, zůstávám ve druhé skupince. Ještě stíhám chytit flašku od Pavla a vlajíc na chvostu najíždím do mokrého sjezdu k Rokytnici desítky metrů za vedoucí skupinkou. Jedu velmi opatrně, mám z tohoto sjezdu velký respekt, loni jsem tady škaredě spadl na mokřém asfaltu. Dávám si velký pozor, nicméně ostatní jedou také opatrně, takže v Rokytnici si dojíždíme všichni do skupiny před námi. Je nás stále ještě hodně, počítám tak kolem dvaceti. Pokud to jde, schovávám se v háku ve skupině a šetřím síly. Mým cílem pro nejbližší kilometry je vydržet ve skupině pod závěrečný kopec na Sv. Trojici. Nebude to jednoduché, jede se ostré tempo a občas se na čele nastupuje. Stále si to musím dojíždět. Ve stoupání za Českými Petrovicemi se však jede mírné tempo, takže se můžu vysunout dopředu a jet téměř suchý sjezd do Mladkova na čele. Najíždím si malý odstup od skupiny a v krátkém výšvihu za vesnicí si můžu odskočit pro poslední flašku s pitím od Pavla. Stejně chytám malou díru, ale to se mě daří zalepit. Zvolnění skončilo, už se opět jede tempo. Na rovinaté pasáži do Králíků se snažím si trochu orazit a dostat do sebe nějaké cukry a tekutiny. Ještě nás čeká poslední a nejdelší kopec, tam se bude lámat chleba. Ve skupině jsou se mnou dva soupeři z kategorie, Petr Zahrádka a Pavel Kokeš. Takže ještě mám oč bojovat. Na novém úseku za Králíky směrem na Červený Potok se jede vlažné tempo a ze zadu se k nám dováží malá skupinka. Zhlédnu tam mezi nimi i dresy Vinohradských šlapek. Před nájezdem do posledního stoupání ve Vysokém Potoku se snažím být co nejbliže čelu, ale je nás hodně a nájezd je úzký. Začíná poslední stoupání na Sv. Trojici (6km/380m), přičemž první tři kilometry před vjezdem do lesa je to neskutečný tankodrom na rozbité úzké asfaltce. Než se vymotám ze skupinky, přede mnou odjíždí, chytám se gruppeta a dřu jako Bulhar. Chvilí se mě daří držet tempo s Petrem, ale v závěru první poloviny mě neskutečně sekne. Mám tam nejlhčí převod a skoro nemůžu točit nohama. Petr se mě začíná vzdalovat a já nevím, jestli vůbec dokončím. Někde si ustelu do příkopy a bude po mě veta. Z posledních sil lámu zbývající stovky metrů rozbitého krpálu. Konečně vjíždím do lesa, kde se silnice

mění jako zázrakem na krásnou lesní asfaltku a zároveň se výrazně snižuje stoupání. Petr jede ve dvojici asi třicet metrů přede mnou. Shazuji pár pastorků a jede se mě o poznání lépe, než před chvílí. Nicméně dvojice s Petrem se mě pomalu, ale jistě vzdaluje. Zezadu se ke mně pomalu přibližuje někdo z LAWI. Asi kilometr před vrcholem mě dojíždí a já se vděčně zavěšuji za Michaela Somra. Takto dojíždíme na vrchol. Za námi je díra, ve dvou bychom to mohli zkusit až do cíle. Na začátku sjezdu jdu do čela a úvodní pasáž jedu na maximum. Je to nádherný sjezd po krásné lesní asfaltce s minimem zatáček. Není ale moc prudký, takže se musí šlapat. Občas mrknu dozadu, jestli tam Michaela ještě mám. V dolní pasáži už se musí hodně šlapat a tak se začínáme na špici střídat. Na vjezdu do Bílé Vody se při odstřídávání ohlížím a zdá se mně, že nás někdo dojíždí. Po vyjetí na hlavní silnici je to jasné, máme v patách skupinku. Tohle už nedáme, kluci nás za chvíli dojíždějí. Ve skupině je také Pavel, což je pro mě prakticky konečná, ve spurtu na náměstí na něj nebudu mít. Nezbyvá nic jiného, než se smířit se situací. Skupina celkem spolupracuje a na hrotu se střídá. Vjíždíme do Štítů a já se snažím si udržet kontakt s čelem, je jasné, že se bude spurtovat. Silnice se zvedá a jdeme do finále. Jenže některé kluky na čele zmate zákaz vjezdu na náměstí, který je tam kvůli autům, a prudce zahybají do boční uličky. Bylo to nečekané, je velkým štěstím, že nedošlo k žádné srážce. Řekl bych, že slečny, co tam stáli v roli regulovčičků, tu situaci maličko nezvládly. Jejich gesta byla dost rozporná, nebýt sám znalý situace, kdoví jak bych zareagoval. Ovšem i závodníci mají své máslo na hlavě, vždyť cílový prostor měli možnost vidět ráno před startem. Prudké stoupání před cílem jedu na max., ale stejně mě většina lidí ze skupiny ujíždí. Při průjezdu cílem je mě jasné, že pokud jsem nikoho dalšího nepřehlédl, budu nejlépe v kategorii třetí. Moje předpoklady se potvrdily. Naši kategorii vyhrál Petr ZAHŘÁDKA, který do závěru pošetřil více sil a na posledním kopci si vybudoval dostatečný náskok. Na druhé místo dospurtoval Pavel Kokeš. Celkově královskou trať vyhrál famózním sólo výkonem Petr NOVÁK. Soupeřům blahopřeji a děkuji za pěkný závod! Se svým výkonem jsem nebyl moc spokojený, bylo evidentní, že mě závod vůbec nesesl a především v druhé polovině jsem se neskutečně trápil. Tak velkou krizi jsem už dlouho nezažil. Třetí místo je z tohoto pohledu v podstatě úspěch. Ještě druhý den po závodě mě bolely nohy! Doufám, že to byla nějaká zdravotní indispozice a že se zase zvednu. Čeká mě ještě pár pěkných závodů a ve stejném duchu bych je rozhodně nechtěl absolvovat. Děkuji svému doprovodu za perfektní servis a Edovi za fotky. Velké poděkování posílám organizátorům závodu. Rampušák je v jejich podání dospělý závod, který je dobře zorganizovaný a je radost se jej zúčastnit. Mají krásnou a náročnou trať, přidání stoupání na Sv. Trojici závodu velmi prospělo. Jen ten závěrečný kopec mě na trati stále chybí, moc bych se přimlouval za zařazení Zborova zpátky do itineráře královské trasy.

Jonas - 05:29:09

Na startu zima. Asi po 10km zacina poprchat. Pak chvili prsi dost. Ke konci je uz zase pekne. No mohlo byt lepe, ale i hure. V mokrych sjezdech nikdo neblaznil, tak v pohode. Na startu Lawi v 6 a dost dalsich dobrejch lidi. Od startu jede tempo Lawi a neni to zrovna vyletni tempo. Pak par nastupu, ale nic zasadniho se nedeje. Luisiino udoli se jede v tempu, ale jde to. Ve sjezdu se to natahuje. Pak je tam vyfrezovana vozovka, v pohode to projizdime ale uplne na konci ztracim bidon. Pak me zachranuje Michal a dava mi svuj. Dik ;) Na Serlich se jede doraz. Prvni nastupy chytam, pak nastupuje Novak, nikdo se nezveda a ujizdi nam. Na HP tedy Novak a pak nase skupina - Ja, Endler, Neza, Swaczyna, Cer, Toman, Matula a jeden z Proefektu (snad jsem nikoho nezapomnel). Pak ale moc nejedeme, dojizdi nas dalsi lidi. Ve sjezdu pekne mrznu a moc nemam na to abych sjizdel Novaka. Nejvice taha Cer, ale jinak je tempo celkem pomale a Novak ziskava. Tak se snazim alespon poradne doplnit. Na Komari vrch jede tempo prevazne Swaczyna a slusne si davam. Pak se to ale zase sjizdi a moc se nejede, proefekt je tu v 4 lidech, ale jedou vzadu. Je to takova bezvychodna situace. Novak

ma postupne asi 4min a pod posledni kopec nas najizdi asi 25, dost lidi se jeste vratilo. Na Sv. Trojici je ze zacatku pekne rozbita silnice a je to dost prudke. Hned od zacatku za to bere Endler, pak Nezerka. Davam si, ale jsem tam. Pak jedeme uz jen v 5 - Nezerka, Endler, Swaczyna a Toman. Nezovi to ale prijde pomale, nastupuje nam a ujizdi. Pak najizdime na novej asfalt kde se jede o poznani lepe a tempo taky polevuje. Sjezd je slapavej, stridame vsichni. Dole hlasi ze ma Neza 45s, tak Endler nestrida, tahame tedy ve 3. Cca po 5km nas dojizdi Matula a Cer, kterymu to po rovine pekne tahne. Nezerku uz mame na dohled. Dojizdime ho asi tak 800m do cile. Pak nastupuje Ender. Ja jsem zrovna odstridal, nikdo to nezalepuje a ja uz na to taky nemam. Pak ho skoro dotahuje Cer, ale nakonec nam odjizdi. Kopec do cile jedu odspoda z prvni pozice, asi 100m do cile jde pres Swaczyna, na ktereho uz nemam a беру brambory :/ Škoda. Ale jinak s vykonem spokojenost. Jen ten zaver to chtelo vymyslet nejak lepe.

Linus - 05:32:10

Závod - 53x11 Rampušák. Po 20 km začíná drobné přšet a k tomu zima okolo 10 st. Týmové jedeme pořad vpředu tempo. Na Šerlich odjíždí Forest a já poprvé odpadam, je mi zima a mám ztuhlé a bolavé nohy. Na vrcholu čelo uvolňuje a tak se dosahují zpět. Pak za voci vusim až pod poslední kopec. Forest má 4 min a zda se být hotovo. My ve skupině netahame a zbytek se neumí moc domluvit takže nás zezadu dojíždějí další a pod poslední kopec nás najizdi snad 25. Hned odspodu za to bere Neža a Fila. První nástup ještě odvisim, ale dalším už jdu jak sutr. Nějak to vylamu, ve sjezdu ještě 2 lidi sjizdimesjizdime a do cíle ve 4. Kousek za námi jede z mě kategorie Prokeš tak valim co to jde a na spurta už sílí nezbydou. 12. flek celkově a prvenství nad 40 let. Trápení ale neskutečný, tyhle podmínky mi fakt nesedí. F vyhrál, Fila 2.flek, tymově fantazie.

Jirus - 05:39:00

Jelo pocitově dost rychle hned od startu. Z kopce opatrně. Hoblovnu zvládám, ale mám pocit, že mi to nejede, že to dneska nebude zadarmo. Pak se to houpe a jde to. Luisino údolí tempově, zvládám. Šerlich bez šance. zůstávám tam, za mnou Kolíkáč. Pak dlouho spolu. Mám toho dost. Pod Svatou trojicí dojíždíme čelo, co nám ujelo na Šerlichu, ale jsem tak prošitej, že tam zůstávám poslední a do cíle pak proti větru sám. No nic moc, ten poslední kopec jsem tam měl být a ne odpadnout, mucim na tom zamakat, ale nevím jak.

Kolbaba - 08:29:00

Rampušák. Dost jsem se připravoval, udělal jsem si podrobný rozpis, jak to objet tak, abych předjel Fousáče. Rozpis jsem dodržel, dokonce o pár minut překonal, ale Fousáč zajel překvapivě dobře, udržel se Igorem a dojel 2 minuty přede mnou. Pacholek. Jinak celkem spokojenost, v přepočtu jsem se oproti loňsku zlepšil o více než 20 minut a i když celou dobu sám, jel jsem v podstatě pořad stejně, ani déšť mě nerozhodil, vedro vadí rozhodně víc. Tak příště.

BESKYD TOUR

Dreamer – Stramberske usi

Beskyd Tour byl pro me vzdy trochu zaklety maraton, ale letos jsem byl spis jen prijemne naladeny, jak to dopadne, forma a tudiz i sebevedomi je, tak proc se bat predem? Nebyl duvod a dalsi potvrzeni jakou roli hraje psychika, ale to plati pro vsechno v zivote. Kazdopadne nebo i proto jsem na Beskyda nijak cilene formu neladil a klidne si dal tyden predem dalsi z mych oblíbených dvoukil v 37st vedrech, misto abych bud odpocival nebo nasadil tepak, jezdil intervaly a "ladil" formu. Do Beskyd vyrazime tradicne v patek odpoledne, letos mi jsou spolecniky Jirus a Czenda, mila spolecnost! Nakladame kola a vyrazime. Nabizim klukum tresne "sponsored by Avast", ale nechteji, nechapu proc, jsou deluxe! Nakonec si ze slusnosti alespon ochutnaji kazdy par kousku. Cesta utika prekvapive rychle, skoro nikde nestojime a v pul osme vecer uz se bavime s p. Hrdinou na prezentaci. Varuje pred vyfrezovanim usekem ve sjezdu za Stramberkem, to nam to pekne zacina, urcite se mi o tom useku bude zdát! Ubytovani na internatu, beru pokoj s Jirusem a poucen z meho omylu pred dvema roky, davam si k veceri vlastnorucne pripravene testoviny s tunakem a zeleninou. Jirus nevericne kouka na to jak si davam krome kedlubny i samotne kedlubnove listy, az kdyz jej poucim ze listy obsahuji vice vitaminu nez samotna kedlubna, tak si take jeden vezme na zkousku. Takze tresni a kedluben jsem se uspesne zbavil, to byl muj cil! Posledni vyzivove trendy rikaji, ze hitem pristi sezony budou lopuchove listy, to se maji mi spolecnici na co tesit! Pak jdeme na pivko k tradicni hospode Mrtvoae, jsem rad ze uz si nemusim objednavat jidlo, protoze je 21h a pozdni vecere by nebyl asi nejlepsi napad. Povidame s Kaprovic rodinou i ostatnimi, cas prijemne bezi, udam i posledni zbytky tresni Kaprovic dceri, ktera se na ne velmi tesi. Potom uz ale jdeme spat. Start je posunuty na 9:30, rano pohoda vstavame v 7h, snidane, priprava, na vse je dost casu. Slunce sviti, 15st po ranu, neni co resit, ostatne ja si letos privezl opravdu jen kratky dres, zadnou plastenku, vestu, navleky na nohy jsem vubec do Beskyd nevezl. Norum predpoved vysla. Jdeme zkontrolovat start, který je v opacnem smeru, ja to loni nejel takze jsem si to chtel projet. Pak se jdeme tradicne projet do prvni vesnice, po otocce Jirus dava na rozjeti prvni mini interval, tak ho hakuju, nohy vypadaji OK, jen plny zaludek protestuje. Stojime na startu cca 20min predem a jsme uplne vepredu, to je parada. Pred nas jde uz jenom Lawi, KCK a par dalsich lidi, takze nestartujeme nekde ze 100. pozice ale prijemne vepredu. Disco hudba duni do usi, Czenda rika jak uz mu ted litaji tepy, atmosfera by se dala krajet. Ja ani nervozni nejsem, kdyz si vzpomenu jak jsem v minulych letech byl nervozni, tak letos je to fakt nekde jinde. Konecne nas pusti do zavodu! Zabydluji se nekde kolem padesateho mista, Jirus je zase uplne vepredu, Kapr vedle me nebo kousek prede mnou. Asi bych to dal byt nekde vedle Jiruse ale nevidim pro to duvod, az do Stramberka by to takhle melo byt v pohode. To se potvrzuje, prijde mi ze se jede v baliku docela v klidu, ale ted vim ze to zkreslene tim ze jsem letos vic vyjezdeny, jizda v baliku me pak tolik nestresuje, coz je fajn. Prvni brdky preci jen trochu trhaji balik, takze po necele hodiny zjistuju ze je nas tak 100 a jsem vlastne na konci baliku, jak je u me zvykem. Ale je tu i Standa Prokes, potkavam Pavla Kudu, tak to jde. Z cela asi ujel profik Cerny z CCC Polsat s Nezerkou, i to je zrejme duvod proc se tolik nejede. Respektive ono se jede porad s prumerem kolem 40kmh, ale ne nejak silene. Trefuju neprijemne diru ze mam strach jestli nemam defekt. Nastesti ne, ale asi 1km jsem byl v obavach. Pak nekomu spadne bidon, tesne se mu vyhybam. Pak nekdo spadne v zatacce na sterku ale je to na druhe strane. Jinak se nic moc zajimaveho nedeje, vlastne jo, padnou nam tesne zavory v Koprivnici myslim, takze minutu stojime a dojde nas dalsi velka skupina. Stramberk i frezovany sjezd se projede relativne v klidu o to vic se jede v dalsim nove vlozenem brdku na Lichnov. Tam si uz musime vsichni davat a balik se zase trha. Do Frenstatu nas jede opet tak kolem stovky. Atmosfera houstne, kazdy chce byt vepredu pred Pustevnami. Je uz docela horko, v piti se zatim trochu setrim ale po Pustevnach to hodlam

napravit, protože dostanu bidon od Jany Kaprove. Do Pusteven najedu docela vepředu. Celou odjíždí, Jirus ho hakuje, já chvíli váhám jestli ano nebo ne a pak jdu do toho, když může jet s celou Jirus po dovolené kde týden nebyl na kole, tak proč bych to nedal já? A tak jedeme s celou, respektive kousek za celou. Jede se mi dobře a jedeme fakt rychle kolem 18kmh, pamatuju před dvěma roky jak jsem tu jel 14 a byl rád. Teď už vím jak se jezdí Pustevny ve formě a jak to ani moc neboli. V druhé pulce předjíždíme i Standa Prokese, kousek před námi myslím Liba Janousek a pak už opravdu jenom celních 10-15 lidí (mimo odjetý CCC Polsat). Kde jsou všichni Bronisové, Popiolci, Svehlove, Kudové? Nekde vzadu, příjemný pocit! Nahore už to bolí ale macknu se a pak už beru bidon od Jany. Jirus nabere bidon před mnou, po něm já, což mě o pár vteřin zpozdí a i taková drobnost nakonec způsobí velké problémy! Do sjezdu mám totiž malou díru na Jirusu a oba máme samozřejmě malou díru na celou cca 10-15 vteřin. Jirus jede z kopce odvažněji než já, takže po cca 1/3 sjezdu je v balíku. Zato já se trapím, odstup je pořád stejný takže si dávám i z kopce a bolí to. Nakonec mě předjede i Standa Prokes ale ani toho se mi nepodari háknout, sakra! Spasí mě že balík dole zvolní takže je konečně sjezd při odbočce na hlavní. Ale úplně zbytečný vydej síl, asi budu muset vyměnit ty kompakty za klasiku. Nastěsí se pak ještě chvíli nejede, tak si stihnu orazit něco sníst a vypít. Dostkoci nás další skupina s Pavlem Kudou. Solan se ze začátku taky moc nejede, takže s Pavlem chvíli povídáme, je to takové ticho před bouří, taková chvílka na oddech po prvním těžkém kopci, když už víme že první těžkou zkoušku máme za sebou a je tu šance zajet dneska slušný výsledek. V začátku Solane odpadá Jirus, který to i dopředu hlásí, že tady končí. Víme že stejně jen blufuje, tak to ani nekomentuju. Mne se jede Solan zase dobře, takže ji vyjedu s celou. Beru dokonce i bidon s vodou, ale jen si loknu a bidon hází na zem. Musím hakovat celou ve sjezdu, podruhé si to nemůžu dovolit nechat ujet. Teď se mi to dá, i Dreamerova zakrta je letos úspěšně zdolána, to spíš pár borců před mnou ji v klidu projedou v protisměru, nechávám bez komentáře. Miríme na Kasárna. Po odbočení z hlavní nás dostkoci další skupina i s Kaprem! A s Bronisem, Popiolkem, Svehlou a dalšími, samozřejmě kdo jiný by si nás dotáhnul? Pak si celou začne nastupovat. To už není nic pro mě. Kasárna dělá balík na malé skupinky, nahoru každý pěkně za svoje. Jirus s Kaprem říká "Karle tak jed, dneska jsi na tom nejlip" tak jedu co to jde a nahore jsem opět před Jirusem a Kaprem a myslím i P. Kudou a S. Prokesem. Beru jen za jízdy kousek melounu, nemůžu si dovolit zastavit. Sjezd se nás asi 6 lidí a jedeme dolů. Trochu začínám mít problémy, zase jedu ve skupině ve sjezdu vzadu s menší dírou, beru gel, hodně zapíjím. Bumbalku dávám ve skupině docela bez obtíží, tady jsem dříve taky hrozně trpěl. Kus před námi je další sestice, ale nevypadá to že bychom je měli sjet. Jedeme ale asi až moc v pohodě, protože 500m před vrcholem se ohledu a ... balík asi 20ti lidí! Tak nějak tuším že je tahle Roman Bronis, i když přesně nevím jaký dres má a jak vypadá. Svesují nohy, nemůžu cenu se gumovat, když přijíždí vlak. Poprvé si zároveň uvědomuju, jestli mělo smysl se tak gumovat na Pustevny, ale hlavně pak na Solan a Kasárna. Kdybych jel o něco menší tempo, byl bych na tom stejně jako jsem teď tady na Bumbalce. Takže místo o nějaké 15. místo nejednou jedu o 30. místo, to moc povzbudivé nebylo v ten moment. Je tam i Jirus. A ta skupina fakt letí, chytám i ve sjezdu menší díru a mám co dělat aby mi to TGV neujelo. To same pak k přeřadě, tam si to už víc hlídám, ale i tak jedu na konci tohohle megabalíku. Před najezdem k přeřadě dokonce sjíždíme i tu další sestici co byla před námi na začátku stoupaní na Bumbalku! Přichází úsek kolem přeřady, najezd na brdce, někdo hrozně zarve a zastavuje! Jirus! Asi zase dostal krec, na tom samém místě, co vždycky. Je možné? Ale ne, on jenom shodil retez. Tak to si ho nahodí a za chvíli nás dojede, nemám o Jirusu obavy a jen čekám kdy nás doletí. Mám opět problémy, vzal jsem sice poslední gel s kofeinem, ale ještě moc nezabral. Skoro celá skupina mi lehce odjíždí, začíná to být deprimující. Se mnou odpadá ale i Standa Prokes, takže nepanikarím a čekám co na to Standa. A ten jede remeslo, já za ním visím. Pak ho málem sejme dodávka která se ho snaží předjet, to bylo fakt o kousek, uff! Standa nadává snad další kilometr, ani se mu nedívám vidět

to ze zadu prijemny pohled nebyl. Nakonec ale mozna bylo lepsi jet v neprehlednem rozbitem terenu kolem prehrady takhle ve dvojici nez ve skupine, je aspon videt na diry, protijedouci turisty, dokonce potkavame i nejake maminky s kocarkem, kteri nechapave koukaji, jak se proti nim vali vlna silencu na kolech. Taktika jet za Standou se vyplaci, jen co objedeme prehradu a najedeme na hlavni, jsme zpet v baliku. Momentalne se citim lepe, gel zabral. Blizime se k posledni obcerstvovacce a i kdyz jsem na moje pomery dneska pil docela dost, citim ze potrebujou jeste nejake tekutiny do sebe dostat, horko zacina byt neprijemne. Vidim ceduli 400m obcerstvovacka, takticky najizdim dopredu baliku a rvu ze chci bidon. Sice musim zastavit, ale bidon беру. Docvaknout balik, který neceka a jedeme dal. Najizdime na Smrcek, ja ze zadu skupiny. Pozde shazuji na malou, která nechce naskocit, takže první metry musim lamat na velkou placku. Nez shodim, celo baliku mi ujizdi, včetne Standy, který si stále jede svoje tempo. Na to už ale bohužel nemám, náš balik se deli opět na jednotlivce. Jirus tu porad není, ja se držím někde v druhé polovině původního baliku. Ani si tak nevsímam že Pavel Kuda mi odjizdi, ale na Smrcku bych na něj stejně neměl. Mijím odbočku k lopuchovým listům a říkám si "kdepak, dneska tu neskoncím, dneska je tu jiný Dreamer!". V místě kde foti Ziza jsem v největším deliriu, hlava by ještě i jela, ale nohy i na 34x25 skoro nejdou otocit, přijde mi jakoby mi povolovaly svaly a nohy se mi měly rozpadnout na tisíc kousků! Ziza tradičně říká "už jste nahore" ale 200m na skutečný vrchol je nekonečných! Konečně nahore, sjedeme se 3 lidi a jedeme dolů. Většina sjezdu je bez slapaní, tak moc jsme vycerpaní. Az po najezdu na hlavní začneme strídat a docela se zase rozjedeme. Usek mezi zahradkami a vesnickami jedeme a počtively strídáme, ale stejně se ze zadu pririti asi petičlenna skupinka s Bronisem. Hned jdou přes nás, jeden od nás je myslím uhakuje, ja to se zbytkem po chvíli vzdávám, ne na to už nemám. Poslední větší brdek s barakou po pravé straně končící v lesíku je pro mě peklo, začne mi odjíždět i moje skupina. Nahore se ale ještě zmačknu a zastavám s nimi. Pak už je jasné že takhle dojedeme do cíle, což se stane. Před krátkým sjezdem na hlavní nám ještě odskoci Senkerik z KCK Force a dojede tak 30vt před námi. Po najezdu na hlavní ihned zaspurtuje jeden Polak, mě pak ještě obloží další dva borci, ale dávám aspon M. Svehlu a ještě jednoho. I tady je tedy lehký pokrok, většinou jsem v koncovkách dojížděl poslední. Poradí nakonec může vypadat jako "průměrně" když jsem nebyl ani v TOP30, ale když si uvědomím, že na Pustevnách jsem byl s Jirusem kolem 15. místa (kdybych jel krátkou tak jsem myslím skončil 5. celkově), že jsem si dojížděl sám celo z Pusteven, že jsem byl ve všech kopcích vc. Smrcku před Bronis skupinou, tak co se týče výkonu, bylo to hodně dobré! Zpětně si člověk řekne že jsem mohl taktizovat a do kopce setřit síly, ale to nikdy neuhadnete dopředu jak se to vyvine. Kdyby se jelo po malých skupinkách od Pusteven, tak by výsledky byly trochu jiné. 2,5 minuty ztrata na 18. místo, tohle jsem ztratil od Smrcku, takže kolem TOP20 se klidně dalo dojet při trochu jiném rozložení sil kdyby se mi povedlo něco usetřit na závěr, to je hodně pozitivní zpráva a povzbuzení do budoucna! V cíli následoval tradiční průběh, vynikající testoviny s rajčaty, moje premiérové podium v teamové soutěži a jako tresnicka Kaprova výhra v tombole, vyjimečný to den! A proč se report jmenuje Stramberské ústí? Protože to je místní tradiční sladká pochoutka, kterou mi doporučil Jirus koupit si na památku. Jste jsem neochutnal, ale určitě budou výborne!

RiC – Beskyd

Nastává rozhodující den. Odpověď na otázku, jak ovlivní dovolená a týden nicnedělání před maratonem moji výkonnost, se brzy dozvím. Cyklomaraton Beskyd Tour 2015 ve Frenštátu je zde. Jako tradičně, přijíždím už v pátek a ubytovávám se na internátu. Mým spolubydlícím je Strejda. Vloni jsme jeli spolu, ale letos jsem se domluvil s Jurou. Má sebou začínajícího maratonce a tak předpokládám, že se pojedou „s rozumem“. Tradiční večerní předstartovní tiskovka je ve stejném lokále jako vloni (škoda, že nevím, jak se jmenuje). Tradičním jídlem je pizza. Po skutečně těžkých zkušenostech z minulých let si ji dávám bez sýru. Dobrý krok,

protože těžké zkušenosti se nedostavily. Start je v sobotu 11.7.2015 na náměstí ve Frenštátě p. Radhoštěm. Auto mám zaparkované u Rázstoky, takže na start to mám z kopce. To se nedá moc považovat za rozjetí. S Jurou a Honzou se drže nácpeme blíže ke startovnímu čelu a čekáme, než se rozjede dakarská Tatra, která zde na Beskydu dělá zaváděcí vozidlo. Já ji vídávám jen na startu. Tatra se rozjela a s ní i několikasethlavé stádo cyklistů. Chvilí klikkujeme, než vyjedeme z města a dostaneme se na výpadovku. Plán byl, držet co nejvíce vpředu, i když to nemusí být samotné čelo. I na čele druhé, třetí skupiny se jede lépe, než na chvostu té samé skupiny. To se mi moc nedaří a tak stále létám vzadu na gumě. Na rovinkách dobré, v kopcích se cedím dozadu, na kopci zase lepím díry. Klasika. Na jednom takovém vrcholu jsem rozhodnut, že v příštím kopci už na to kašlu a vystupuji ze skupiny. Žádný „příští“ už nebylo a až pod Pustevny jsem se v naší skupině udržel. Přežil jsem s nimi Štramberk a jeho pověstnou stojku. Průjezd Frenštátem a pak už jízda Trojanovicemi na Rázstoku a vstříc Pustevnám. Z Pusteven mám respekt. Většinou jsem je vyjel dobře, ale následnou Soláň jsem pak trpěl. Rozhodl jsem se ještě v Trojanovicích zvolnit a Pustevny jet s rezervou, abych se moc nezadřel. Proto už v Trojanovicích s Jurou a Honzou opouštíme skupinu a zvolňujeme. Na Pustevny jedeme každý svým tempem. Letos jsem je zvládl za 30:07min. Nahoře naplníme bidony, něco pojíme a jedeme dál. Bohužel ve sjezdu ztrácíme Honzu. Já si sjezd docela užívám, už jsem ztratil strach, který jsem kdysi měl po havárce na Křivoklátském pekle. Dost dlouho se mi v zatáčkách klepali ruce :-). Po sjezdu z Pusteven jedem po hlavní směr Soláň. To je kopec, kterého se vždy bojím. Většinou ho protrpím. Pustevny v euforii přepálím a tady pak za to platím. Dalším důvodem asi bude fakt, že Soláň se jezdí dost rychle a já ve snaze uvíset skupinu se tomuto tempu přizpůsobuji. Letos ale jedu jen s Jurou, a on jede podle mě. Bohužel se nesplnil předpoklad, že nás na Soláni dojede Honza. Jura se rozhodl na něho počkat a tak já pokračuji dál sám. Dalším kopcem jsou Kasárna. Jedu k nim sám a jen udržovacím tempem. Víím co mě čeká a proto šetřím síly. Kasárna bolí, to už je fakt. Čtyři kilometry nepřijemného sklonu ale přežiji skončí a je tu bufet, kde plním bidony i žaludek. Ve sjezdu do Makova vzniká tříčlenná skupina, která se ve stoupání na Bumbálku pomalu rozrůstá. V kopci odvádí neskutečnou práci Libor z Ostravy. Jeho BMC s elektronickým řazením je stále na špici a jede hezké tempo. Ani se ho nesnažím střídát, tak dobře bych. On vůbec hrozně moc tahal. Nebojím se říci, že i plýtvat silami. Ve sjezdu z Bumbálky jsme se rozrostli na dosti početnou skupinu. Odhaduji tak k deseti lidem. Těším se, jak nám to povalí až k přehradě. A většinou to valí, jenže čas od času se na špici dostanou lidé, kteří neví co a jak. Kazí tempo, místo odstředění svěsí nohy nebo přílišnou zezadu a prudce zvyšují rychlost. Škoda. Místo odpočinku při vysoké rychlosti stále cukáme a tempo je nerovnoměrné :-). (Sjezd k přehradě Šance je moje labutí píseň. Na posledním bufetu se cítím ještě dobře, ale objezd přehrady ve zvlněném terénu mi bere poslední zbytky a já s Liborem odpadáme z pěkné skupiny. Dál už dojíždíme sami. Smrček je posledním bonbónkem. Sotva točím nohama a každé šlápnutí pálí. Smrček dost bolí, ale jsme nahoře. Čeká nás poslední úsek kolem golfového hřiště a mezi zahradami. Samá zákruta a stojka. Nemám to rád, cesta jako by neubývala. A pak z ničeho nic se zatočí doleva a je tu závěrečný spurt na Rázstoku. Zaslouženě ho vyhrává Libor, já už sotva točím nohama. Za cílovou čarou už jen oddychuji. Jsem spokojený. Oproti loňsku zlepšení o 40 min. Tradiční těstoviny s rajčaty a parmazánem, docela to jde. Mám hlad a moc si nevybírám. A odpověď na otázku v úvodu? Týden odpočinku po náročném tréninku neškodí. Dokonce si myslím, že prospívá. Před vlastním závodem to chce jen roztočit nohy. Beskyd Tour je hezký a náročný maraton. Trasa vede převážně po kvalitním asfaltu. Na křižovatkách pořadatelé, na těch velkých i policie. Na úseku pod Pustevny jsme měli i vlastní doprovod motorkou, která jela před námi. Protáhla nás Příborem, bylo to bezva. Bufety dobře zásobené s ochotnou obsluhou. Pořadatelům lze jen poděkovat a přát jim i nám cyklistům, aby jim organizační elán vydržel i do budoucna.

Strejda – Beskyd beze skupiny A

Sezona se nám přehoupala do druhé půlky a tak na čase se začít konečně závodit, ne jen tak se vozit. Beskyd je takový ideální závod si poprvé otestovat letošní formy. Letos to vypadá, že pojedu sám, sestavit skupinu A prostě není z koho. Sice proběhly předběžné námluvy s Quitem, ale příliš nevěřím, že na začátku mu uvisím. Dobře si pamatují, jak loni jsme jeli z počátku docela ostré tempo a pak v kopcích síly chyběly, letos se tomu chci vyvarovat. A hele, na ubytovně se zjevuje Laco zvaný Kocot. Je plný elánu a nadšení, prý má osobního trenéra, hodně se zlepšil a věří si. Že by to bylo, jako za starých časů? Tak je rozhodnuto, na start se stavíme spolu a hurá, vyrážíme. Tradiční počáteční kaše mne moc nesvědčí, pořad pomalu ale jistě propadávám dozadu, ale lidi je tu pořad dost, a po cca čtvrt' hodince se formuje slušná skupinka, ve které se dá svižně jet. Po další čtvrt' hodince nadšení obecně opadá, takže už pro udržení tempa občas musím i na špic. Skupina před námi taky zvolnila, tak křičím, ať zkusíme kolotoč a docvakneme je. Kolotoč nám ale nevychází, ale střídáním ve dvou nebo třech to přece dotáhneme. Laco začíná mírně nadávat, ale jede. Skupina se rozrostla, po první hodině průměr něco málo přes 33, to by šlo. Akorát nejde mi do hlavy, jak to, že na konci jsem tu ještě nikdy nedosáhnul ani na 24. Najednou Laco odpadává, tak vystupují a zpomalují. Zpomalují ještě a ještě, až se skoro zastavím, ale on není a není. Dojíždějí mně dva borci, nejedou nějak rychle, tak se k nim připojují. Jedeme tak, že skoro nejedeme. A po další čtvrt' hodince Laco nás dojíždí. Prý technické problémy, ale nechce říci jaké. Tempo je opravdu hodně mírné, ani nevím, zda jsem rád, že šetřím síly do kopců nebo začínám být naštvaný, že marním čas. Po Štramberku na šraňkách se musíme zastavit, a kochat, jak lokomotiva popojíždí tam a zpět (celkově 4x). Za tu dobu se skupina rozrůstá a stačí jen přehoupnout ten brdek a můžeme si užívat. Laco však zpomaluje. Pak z toho pomalu zpomaluje ještě, a pak z toho šnečího tempa zpomalí ještě. A když už pomaleji to nejde, tak se zastaví na bufetu. Tak to už mí začíná být jasno, že musím jet sám. Promiň, kamaráde, dneska chci aspoň trošku zazávodit. V tu chvíli slyším nadávat Josefa, že prý zakufroval. Nu ahoj, rad tě vidím, pojď, dotáhnou tě na Pustevny. Josef je hodně vděčný objekt ke tahání, jede pěkné tempo a úplně chrochtá blahem. Ale u Ráztoky přece vystupuje, loučím se a dál už na samotku. Jede se mi dobře, jen znervózňuje mně, že nevidím nikoho z dlouhé, sakra, všechny prchli. Ale přece, je tu borec s číslem 15, tak to bychom si mohli píchnout. Ale jede se mi pořad dobře, Pustevny vyjíždím o 70 sekund rychleji, než loni. Ve sjezdu se s patnáctkou se spojujeme a pod Solaň jedeme duo. Na Solani on chytí díru, ale nečekám (v cíli je pomalejší o 35 minut). Jede se mi pořad dobře, a tak postupně předjíždím ještě 4 lidi. U Velkých Karlovic jsem sám, a jsem tomu rád. Tady je dost důležité nepodlehnout zdánlivé lehkosti stoupaní a pod Kasárna dojet s rezervou. Kasárna se mi jede dobře. Snad poprvé v životě. Na bufetu je pár lidí, a jeden zrovna odjíždí. Na nic nečekám, banán do kapsy, jont'ak do bidonu a jedu. Po sjezdu jsme najednou tři. Ve stoupaní na Bumbálku sice jednoho ztrácíme, ale ve dvou se nám jede krásně. Konečně mám někoho ke svižné spolupráci a až k Jamníku skoro letíme. A hele, na bufetu vidím Juru vyžírat zásoby. Prý vyrazí, ale až za chvíli, až toho sní aspoň za 400 Kč. Skupina je tam velká, je to lákavý dojet s nimi, ale dál už to bude nahoru-dolu, síly pomalu docházejí, to raději protrpím sám. Skupinka mně dojíždí nad přehradou, ale už nemam síly na pokusy o zachycení a jen ve snaze jet co nejšetrněji to dojíždím do cíle. Jen Žiza na vrcholku Smrčka do toho vnáší příjemné vzrušení. Čas nakonec o 7 minut lepší, než loni, ale zas bylo to o 6 km delší, takže žádné zlepšení to není. Ale na úseku Ráztoka – cíl, kde už jsem jel a na nikoho nečekal, jsem se zlepšil o 5,5 minuty. Žádný zázrak to není, ale i to se počítá. Večerní tiskovka probíhá ve stavu naprosté spokojenosti až intenzivního pocitu štěstí všech zúčastněných. Dokonce na Kaprův povel si dáváme i druhého fernetu .

Standa Prokeš

Sobota 11. července byla pro mě ve znamení návratu na maraton Beskyd tour. Sice jsem byl po dramatickém pádu na ročníku 2013 rozhodnutý, že již nikdy více, jenže člověk míní a život mění. Alespoň, že to počasí se na nás usmálo a po horkém předcházejícím týdnu nám nadělilo pěkné letní počasí, příjemné teploty lehce nad 20°C a bez deště. Nebyl jsem si však vůbec jistý svou formou. Před týdnem jsem se uhrál na 24-hodinovce na Slovensku a následně mě potrápil nepříjemný průjem. Na regeneraci jsem tedy měl jen pár dní, a to po takovém záprahu nemohlo stačit na stoprocentní regeneraci. Nicméně, byl jsem ochoten to zkusit. Alespoň zjistím, jak rychle jsem schopen takový kolaps zregenerovat. Role doprovodu se zhostili Mirek Mikláš a Pavel Bonta. Dopředu musím říct, že odvedli bezchybnou práci a Mirek navíc pořídil pár pěkných fotek. Moc děkuji! Start závodu se děje stále na náměstí ve Frenštátu pod Radhoštěm, ale už se nenajíždí přímo na hlavní silnici, ale zadem po úzké kostkové uličce a několika bočními ulicemi zpět na hlavní. Start dlouhé a krátké trasy není oddělený, všichni startují zároveň. Startovní koridor neexistuje, pouze startovní brána. Výsledkem je, že když se konečně vyмотáte z města, je před Vámi natažený několik set metrů dlouhý had, a Vás čekají desítky kilometrů strávené sjížděním čela, které už pochopitelně jede celkem slušné tempo. Navíc se stále vyhýbáte jezdcům především z krátké trasy, kteří si sice dokázali stoupnout dopředu balíku, ale výkonnost na to nemají. Nedokáží přejet brdek v tempu. Na začátek docela slušný opruz. O tom, že by se rozdělil start dlouhé a krátké trasy, a že by byl ostrý start až za městem, prostě nechtějí horalé z Beskyd ani slyšet. Holt rázovitý kraj! V úvodní pasáži jako obvykle čelní skupina dost cukala, takže opět nic příjemného, alespoň že ve Štramberku se jelo klidné tempo. To bylo asi tím, že jsme byli předem upozorněni, že ve sjezdu je tam škaredý výbrus vozovky. Bylo to ve sjezdu, ale dostali jsme včas echo od regulovčiků a místem projeli opatrně a bez problémů. Pak jsme si asi minutku postáli na šraňkách a přes Lichnov se začali stáčet zpět do Frenštátu. Usazený blízko čela skupiny jsem s úlevou projel městem. Kruháč na hlavní se jel rovně, opět změna, ale tentokrát pozitivní. Dříve se jezdilo doleva a býval u toho velký zmatek. Hlídal jsem si místo na pravé straně, v Trojanovicích mě čekal Pavel s flaškou. Předání proběhlo bez potíží a já se mohl soustředit na nájezd do kopce na Pustevny (5,6km/430m). Povedlo se mě najet s čelem skupiny a začátek stoupaní jsem s nimi dokázal udržet tempo. Úzká silnička lesem je ve stále horším a horším stavu. Některá místa jsou prakticky na hranici sjízdnosti, a když navíc jedete za někým, tak se prakticky nedá obrovským dírám vyhýbat. Bylo to někdy jen o fous, že jsem nezničil gumy nebo výplety. Od poloviny stoupaní jsem začal mít problémy a čelo mě trochu odjelo. Nicméně podařilo se mě udržet mezi několika podobnými odpadlíky a na vrchol jsem to vylámal několik desítek metrů za čelní skupinou. Poslední stovky metrů byly otřesné, začali mě brát křeče do stehenních svalů, něco podobného se mě už dlouho nestalo. Docela mě to vyděsilo, dokážu vůbec dojet? Než jsem hodil řetěz na velkou placku, (ještě mě to moc nešlo, musel jsem radit nahoru kloubem na ukazováku, konec prstu jsem měl ještě necitlivý po 24-hodinovce) tak jsem měl skupinu na sto metrů. Během sjezdu jsem si to pomalu sjížděl a poslední padesátku jsem dorazil v dolní šlapavé části. Zbyla jen krátká chvíle na občerstvení, než jsme odbočili na Hutisko-Solanec, vstříc dalšímu stoupaní na Soláň (5km/300m). K mému překvapení jsem kopec vyjel celkem dobře, jen s malým odlepem na čelo skupiny. Na vrcholu jsem dostal od Pavla a Mirka dvě flašky a ve sjezdu jsem si doskočil zpátky do skupiny. Projíždíme Velké Karlovice a zezadu nás doskakují další závodníci, takže k dalšímu prémiovému stoupaní na Kasárna (3,4km/270m) se blížíme v poměrně velké skupině. Vjíždíme do lesa a terén se prudce zvedá. Zpočátku se sice snažím, ale s přibývajícím kopcem to jde stále hůř a hůř. Prostě mě odešli intenzity, nedokážu se dostat přes ANP. Jasný důkaz, že ještě nejsem dostatečně zregenerovaný. Nicméně, na to abych se udržel s partičkou odpadlíků, to stačí. S nimi dojíždím zbývající úsek. Poslední kilometr je obzvlášť výživný, závěrečná pasáž na rozdrbaných kostkách je doplněna o několik set metrů hrubé

šotoliny před ní. Je zázrak, že jsem projel bez zničené gummy. Pláštovky od Tufa jsou nezmary! V houpavé pasáži před sjezdem do Makova se jede tempo a tak vlají na konci skupinky a snažím se občerstvit. Potřebuji se před závěrečnou pasáží ještě trochu zvednout. Ve sjezdu se pak pohybuji na konci skupinky a sjíždím si to až těsně před odbočkou v Makově. Je nás asi deset a na hlavní začínáme hned stoupat směrem na Bumbálku (6,8km/360m). Jede se stále v tempu, ale kupodivu stíhám a kopec vyjždím se skupinou. Těsně před námi se pohybuje další skupinka, se kterou se pak spojujeme ve sjezdu do Bílé. Sjezd z Bumbálky byl letos opravdu výživný. Postarali se mě o něj především řidiči doprovodných vozidel. Absolutní nesoudnost a arogance. Jinak se to ani nedá nazvat. V šedesátce si najíždět do skupiny předávat občerstvení může vymyslet jen naprostý ignorant. Protijedoucí auta musela uhybat až do škarpy, aby nedošlo k nejhorsímu. Nevím, kde to odkoukali, ale na Tour de France asi ne! A to už nemluví o tom, že jedou ve sjezdu těsně za cyklisty. Kdyby ve skupině došlo k nějaké kolizi nebo pádu, neubrzdlili by to! Když to vidím, raději volím jízdu několik desítek metrů za nimi, nechci se do něčeho připlést. Ačkoli nás cyklisty někteří lidé považují za šilence, já jsem pud sebezáchovy ještě neztratil a žádný sportovní výsledek mě za takové riziko nestojí. Do skupiny si dojíždím až v dolní pasáži za Bílou, těsně před poslední občerstvovačkou ve Starých Hamrech. V prvních brdcích úseku kolem přehrady Šance, kde se jede na úzkých uličkách s nepříliš kvalitním povrchem se skupina trochu natahuje a v krátkých sjezdících zase sjíždí. Opět jsem nucen válčit s doprovodnými auty, jen chytím krátkého odlepa, už se tam tlačí se svým vehiklem. Je to opět o život! Ve finálním sjezdu před Ostravicí mě vybrzdí tak, že to už nevydržím a ulevuji si na jejich adresu zcela nepublikovatelnými výrazy! Měl jsem za to, že úsek kolem Šance je snad se zákazem vjezdu, nebo sepletu! Nechápu, jak je možné, že tam s námi jeli. Pohybovalo se tam tou dobou hodně turistů, je takřka zázrak, že se nikomu nic nestalo! Na krátkém úseku hlavní silnice před Ostravicí je chvíle klidu, kterou využívám k rychlému občerstvení, ale už je tu prudká odbočka doleva, přímo do prudkého stoupání na Smrček (3,4km/270m). Z počátku se mě daří držet s čelem skupinky, ale ve střední pasáži mě přece jen maličko dochází a zůstávám trochu vzadu. Bohužel mě v té chvíli předjíždí Pavel Kokeš a dalších několik závodníků. Poslední stovky metrů lámu z posledních sil a konečně je tady sjezd. Lesní silnička má už několik let nový povrch a tak je možné to pustit. Letím dolů a na silnici v Čeladné najíždím těsně za malou skupinkou, kterou si po pár kilometrech doskakují. Společně se motáme složitým dojezdem po úzkých silničkách a zahrádkářských koloniích do Trojanovic. Ještě zbývá překonat poslední dva brdky, které se už pěkně zajíždají, ale nemůžeme slevit. Na konci posledního brdku mám Pavla Kudu za sebou jen pár set metrů. Poslední houpavá pasáž a najíždím do závěrečného finišu na parkovišti v Ráztoce. Ještě se maličko kousnout a jsem v cíli. Výsledkem mého nepříliš oslnivého výkonu byl čas 5:30:29, který stačil na celkové 21. místo. V kategorii C jsem obsadil 5. místo. Naši kategorii vyhrál Petr Zahradka. Na druhém místě dojel Pavel Kokeš a třetí byl Lukáš Adámek. Soupeřům blahopřeji! Bohužel, nepodařená 24-hodinovka z předchozího týdne na Slovakia Ringu si vybrala svou daň. Odvezl jsem si z ní celkové vyčerpání a průjem. Taková nálož se za sedm dní nedá stoprocentně zregenerovat. Krásně je to vidět na přiloženém záznamu z Polaru. Je tam viditelný propad tepové frekvence na stoupáních Kasárna a Bumbálka. V závěru závodu jsem se naopak trochu polepšil, jenže to už na nejlepší z mé kategorie nestačilo. Jsem moc rád, že jsem závod dokončil ve zdraví a příště si určitě nechám zajít chuť. Už jsem asi příliš starý na to, abych si za takovýto „zážitek“ ještě platil. Silný dojem završilo tradičně „kvalitní“ jídlo pro závodníky, které jsem raději odmítl. Tento maraton je mě blízký. Byl jedním z mých prvních, takže na něj mám pěkné vzpomínky, které se váží k mým začátkům na silnici. Proto mě také moc mrzí, že k němu musím být tak kritický. Bohužel, od roku 2007, kdy jsem jej absolvoval poprvé, se závod prakticky nikam neposunul. Co mě osobně nejvíce vadí, je nešťastně vedená trať. Úvodní podhorská pasáž nestojí za nic, za to se vždy stojí na přejezdu

ve Štramberku! Podobně klidnější úsek by byl spíše vhodný někde uprostřed závodu, mezi úvodní a závěrečnou kopcovitou pasáží. Pak by to mělo nějaký smysl a závod by dostal jinou dynamiku. Výjezd na Pustevny je na hranici sjízdnosti a rizika. Totéž v bledě modrém platí o finální pasáži výjezdu na Kasárna, ale tam se asi v souvislosti s novou výstavbou blýská na lepší časy. Další nezvládnutou částí závodu je samotný start. Starty trati by bylo záhodno oddělit a nejdříve vyvést celý peloton z města a až potom jej nechat závodit. Když to jinde jde, proč by to nešlo tady taky? Samostatnou kapitolou jsou doprovodná vozidla uávodníků, která se pohybují spolu s pelotonem. V posledních letech je to doslova boom. Bohužel nejen tím trpí atmosféra maratonů. Nemáte také někdy pocit, že se z maratonů vytrácí jejich kouzlo a stávají se poloprofesionálními závody? „Prize money“, doprovodná vozidla, poloprofesionální týmy, vítězové z řad profesionálních cyklistů, zkracování tratí apod. Právě postřiziny na maratonských tratích mě jdou asi nejvíce proti srsti. Bohužel je to trend i na dalších maratonech. Maratonskou trať v pravém smyslu momentálně disponují pouze dva maratony v rámci Marathon Cup (Mamut tour a Krušnohon). Koukám, že dnes končím v hodně pesimistickém tónu a to bych nerad. Velmi si vážím práce všech, kteří se na organizaci a průběhu maratonů podílejí! Sám jsem se kdysi k organizaci podobných akcí připltel a tak mám alespoň maličko představu, jak obrovské penzum práce se za každým podobným závodem skrývá a na první pohled není vidět. Nám účastníkům jsou skrytá protivenství, která je třeba překonat, aby se podobná akce dala na silnici vůbec zorganizovat. Osud Krále Šumavy budiž připomínkou. O to více mě pak mrzí, když výsledkem této v převážné míře dobrovolnické práce je jakýsi polotovar. Přál bych organizátorům do dalších ročníků hodně štěstí a odhodlání, Beskyd tour by si už zasloužil posunout na vyšší level. Že to jde je vidět na příkladu přerovského Mamut tour, kterému radikální změna z před několika let výrazně pomohla.

KRAKONOŠŮV CYKLOMARATON

Dreamer – Následuje šotka a válení se v šutrech

Srpen zacina, jeste par tydnu a bude tu zase podzim, cas opravdu leti. I kdyz on leti porad stejne, to jen tak vypada ze nekdy leti rychleji a nekdy pomaleji. Kazdopadne, je tu 2 rocnik maratonu v Krkonosich. Pred rokem jsem nejel, nebot jsem skoro nezavodil a taky az letos je poprve tento maraton soucasti serie 53x11 takze ma opet o neco vetsi prestiz. Je to dobre ze vznikl, vlastne to bylo trochu zvlastni ze byly maratony vsude krome Krkonos. I kdyz ted zase neni maraton na Sumave, kde to vsechno zacalo. Ale to je jiny pribeh. Sobota rano, slunce zacina svitit, mirime s Jirusem do Trutnova. Snidam, povidam, cesta ubiha, predjizdime Strejdu se spicim Hraboshem +1. Probirame Tatry Tour, Marianky SUAC, rikame jaky to bude skvely "trenink" pred Krušnohonem. V Trutnove jsme s rezervou pred pul devatou, registrace taky rychla, v 9 mam slozene kolo a jsem pripravny na rozjeti. Trochu se sice zatahuje, ale bude to na kratky kratky, ma byt 25st minimalne. Jdeme se rozjizdet, prida se Kolikac s vrzajicim kolem, evidentne prebral stafetovy kolik ode me pro tuto sezonu. I kdyz ja s technikou taky porad bojuju, jen to neni letos slyset. Zato jsou videt moje derave kratasy, tak vsem rikam, ze letos uz nove uz brat nechci, ze je to skoda, kdyz do konce sezony uz zbyvaji 2 mesice. Rozumna volba, jak ukaze dalsi prubeh. 10h start, cekal jsem vic elite, je to krome Lawi jen par dalsich elite. Presto se hned jede, to mi bylo jasne. Snazim se drzet tak do 50 mista, presto je to tezky ukol zvlast co najedeme za Trutnovem na uzkou hrbolatou asfaltku. Nastesti je tu kopec na Hradecek, ktery rozdeluje balik, nebot se fakt jede. I ja mam co delat abych zustal s celem, ale za me porad lepsi dat takovy kopec na 10.km nez jet 50km po rovine jako na Beskydu. Takze za Hradeckem je nas tak 50-60 lidi, je tu i Honzis co se prekvapive zjevil na startu a zatim se drzi prede mnou v baliku, o Jirusovi nemluve, ten

tradicne drzi pozici do TOP20. Po Hradecku nas dojde hodne lidi z baliku, vctne Kolikace, tak vyborne, vim ze mi to letos jezdi o neco lepe, ale tohle je jeste brzy na to aby tu Kolikac nebyl. Chybi mi ale i Kapr, skoda ze vynechal. Vidim stare zname Pavla Kudu, na dohled si drzim Standu Prokese, vidim i Bedu Pruchu, který se po mensi pauze vrátil. Jo dnes to bude asi vyzivne! Dalsi kopec nasleduje, opet ztracime Kolikace a dalsi lidi, ale presto zustava tak 70-80 lidi. Nekdo z Lawi nastupuje, Jirus se aktivne ucastni sjizdeni, zacina me to bavit, takovy srot nekde na 30km! Je docela horko, piju, jim banan, jinak se ale citim dobre. V baliku drzim pozici do TOP30, jak prejedeme do Polska, tak jedu chvilema i vedle Jiruse a mame cas prohodit par slov. Pak stoupame na Pomezni Boudy. Uz ten kopec predtim byl takovej hakovej, jelo se porad 20-25kmh, sklon tak do 6% takze proste takove Zvole nekolikrat za sebou, uterni 3kopcovy trenink prinasi ovoce, jak je videt. Pak se na cele objevi Honzis a jede se hned o neco rychleji. Ale porad to neni nic proti tomu, kdyz za to vezme LAwi + elite. To mam i ja co delat, gumuju na stridacku zadni kolo Standy Prokese a Liby Janouska, presto je to pred horizontem malo a cca 15 lidi nam odjizdi. Tesne mi ujede i Honzsi s Libou a tak do sjezdu jdu sam, pak ve dvou lidech. Nastesti celo nejede naplno, tak se tam v pulce sjezdu dostavame. Pak nas doskoci dalsich 10-15 lidi s Bedou Pruchou. Pred Peci pod Snezkou stavime na WC, ani se mi moc nechce, ale nakonec stavim taky. Honzis rika ze ma dost, ja naopak rikam ze se tesim na tu Prazskou Boudu, ze cim prudsi tim lepsi, ze bych konecne zurocil vsechny ty Pancire? Zpetne mi prijde ze o poradi na Prazske Boude rozhoduje jak kdo najel na zacatku kopce. Ja mel respekt tak jsem najel zezadu a hned bylo celo 10-20-30m pryc. A pak prisla bolest, velka bolest. Tocim 34x25, prijde mi ze stojim. Ale jak bylo videt, bolelo to vsechny stejne. Prede mnou 10-15m Honzis, Beda Prucha, Jirus nekde za mnou, o kus dal vepredu Standa Prokes. Blizi se vrchol, mam chut slezt z kola, tohle fakt boli! Nastesti jsme nahore, uff! Obcerstvovacka, беру bidon a jedeme dolu. Honzis dalsi vyvoj popsals jako "Následuje šotka, Dreamer se válí v šutrech", ja to trochu rozvedu, ale zase z toho nebudu delat zadne drama, proste se to stava. Tak tedy sotka, nebo makadanovy usek uvedený v propozicich opravdu nasleduje a protoze jsem propozice cetl, jedu v nem opatrne a tady jeste nepadam. Hned po nem najedeme na asfaltku, pravda neni moc kvalitni, ale je to asfalt. Tak rikam pohoda. Jenze tam ceká jeste jedna mega dira plna kameni, neboli sutru. Ja ji trefim, jen mirne otocim prednim kolem a uz se valim. Nez se zvednu, nahodim retez, zkontroluju ze kolo jakz takz jede, Jirus, Honzis, Beda, Standa jsou na dalsim horizontu 40 vterin prede mnou. To je bohuzel naposledy co je vidim. Pak nasleduje dlouhy sjezd uz po prevazne pekne asfaltu, sjezdu se s dalsimi lidmi, ale z kopce jedou jeste pomaleji nez ja. Nejde mi zaradit na nejtezsi prevod, paka ohnuta, prezka na tretre utrzena. Jsem nastvany, ale bojuju dal. Po sjezdu, kdyz na 50x12 ujizdim moji skupince za to jeste беру asi 5min v kopci na Strazny, ale kdyz pred sebou nikoho nevidim, cekam na skupinu. Pak tedy jedu s nimi, jede se mi porad dobre, ale holt jsem o skupinku pozadu, misto abych si to ted uzival s Jirusem a Honzise. Bufet Strazny skupinka stavi, ja rikam ze nic nepotrebuju a jedu pomalu dopredu. Do cile je to cca 40km, to uz je kousek. Pak jedu ve skupince, dobre taha tusim Jan Truhlar, ja se taky drzim na cele, jen sjezdy spis vzadu, protoze brzdoва packa po padu nevypada v nejlepsi kondici. Krvaci mi koleno, otiram kapesnicky které vozim, vic se neda delat. Pred Hradeckem vidim Honzise! Tak aspon neco, aspon nekohe sjedeme. Sjezd z Hradecku je tezsi nez by jeden rekl, v jedne zatacce dodavka a evidentne tam uz nekdo pred nami spadl. Pak sjizdim Honzise. Rika ze je hotovy. Ale ve skupine se drzi. 5km pred cilem se citim porad dobre, tak zacnu nastupovat, protoze mi prijde ze vsichni uz to chteji jen nejak dojet. To ja samozrejme taky, ale nejaka energie jeste zustala tak co s ni, domu si ji nepovezu! Nastoupim jednou, podruhe, potreti. Evidentne to vsechny boli, ale je to malo na odjeti. Prijizdme do Trutnova a 1km pred cilem nastoupi fantom Honzis! Hned ho hakuju a i kdyz je to ve sjezdu, najednou odskakujeme zbytku! Posledni metry jsou technicky narocne, navíc na kostkach, takže uz se mi Honzise nepovede predjet, ale i tak druhe misto z 6 clenne skupiny je

pekne! V cíli hned hledam sanitku, a nechavam si peroxidovat postizena mista. Ale dopadl jsem jeste docela dobre, podle borcu kteri u sanitky take byli. V kalhotkach pribylo par vetracich otvoru, ja to vedel ze si nemam brat nove! V Krkonosich bylo hezky, trat je vyživna, akorat dlouha, ani ta Prazska Bouda mi nakonec az tak nevadila, ii ty sutry se daji zvladnout, jen musite vedet kde jsou, za rok to uz vedet budu!

Honzis – Mimořádný návrat na silnici

Dlouho jsem žádný maraton nejel, vlastně jsem na silničke už notný čas nic nejel. Ale tak jako Krakonoš ... by šlo, kor když mě bere David Marek. Na startu se to hemží Lawi, Remerxáky, ale i šlapkami a dalšími střelci, připadám si celkem divně, což se hned potvrzuje v úvodu, kdy jsem kdesi vzadu a pozoruji létající bidony a defektící borce. Ale je tu Hrádeček, kopeček a trošku "naložím", rozuměj jedu kaši na 53/21,23 a dostávám se až k Jirusovi někam do top 15ky. Míjím Benčíka, Dreamera - jó! Bohužel dolů to taková hitparáda není a natažený balík se sjíždí, takže střelný prach v prachu a lidí jak sra*ek tady. Lawi furt nastupuje, k Žacléři se to celkem zajídá, neb rychlost pod 30km/h moc neklesá a když už klesne, tak se mi posteskne po exhibicionismu a jedu jim natáhnout držky na čelo balíku. Jen tak lehce tempíčko, 53/23, svaly pálí, hlava se přehřívá a to jsme sotva začli. První hodinu končíme s průměrem 37,9km/h - oops! Ale Zahradovi to bylo málo a udělal si soukromý výlet před balík, který se následně kotví a místo toho, abych jel zašitej v top 20 je tady snad 70lidí, co dolítli, včetně Benčíka s Colnagem. Prohodím pár vět s Jirusem, postrádáme Kolíka - ředitel se nějak neukazuje, to jen snílek provokuje chlupatými nohama naolejované borce s vypracovanými lýtky a koly za 100+. Pomezky jsem kdysi jezdíval "na velkou", ono to je jen taká 12km nakloněná rovina, že jo. Jede se přes celou šíři silnice a vypadá, že se snad ani nepojede. To je mi bordel toto, konečně se asi ve třetině kopce prosmýknu na čelo balíku a trošku jim zvýším wattáž. Moc dlouho mi to nevydrží, borci jsou evidentně pouze v módu "bdělost" a hnedka se tam sází nástupy až křupou karbonové ráfky a já mizím v propadlišti dějin. Nicméně pak to trošku ovadne a jede se "jenom tempo", což kvitují tím, že si na 53/21,23 hrabám až na dno a ještě u toho gratuluji Heczkovi k Pražskému maratonu. Poslední 3km nejní čas na úsměvy a vtípné řeči, stehna pálí, lýtka tuhnou, oči hledí na představec a hlava bojuje v nerovném boji - vykašit se vs vystoupit si. Na posledním km prohrávám, vystupuji, v tom mě míjí Líba a chlupáč Dreamer, což mě ještě nutí vylovit poslední zbytky energie a prolítnout státní hranici jako 17tý na dostřel skvěle jedoucímu Jirusovi. Ve sjezdu smrkám, piju a nevím, co budu dál dělat, neb jsem na ručník ... Zase přibude pár odpadlíků, dole ve Velké Úpě jdou elitáři močit, já na ně jebu a šmrdlám si to na 2.místě absolutně a mohu si užívat povzbuzování od kolemstojících. Docela sranda, já sotva točím 53/19 a jsem za hvězdu, i motorkáři zůstali u močícího balíku, já si tak jedu sám, že mám čas se nějak mentálně připravit na reálnou popravu. Na Pražskou najíždím vzadu, Jirus 39/28, Dreamer 34/25, já 39/26 a málem najedu na záda Líbovi, kterému to dneska nějak nechutná. Šlapu si tak 9-11km/h, sotva otáčím kliky a na sranda poznámky neraguji, jen dřepím v sedle a vyhlížím horizont, který se moc neblíží. Dlouhých 12minut, fakt, dojíždím na záda Standovi Prokešovi. Beru bidon, následuje šotka, Dreamer se válí v šutrech. Já vlaju za Jirusem a Prokešem + ?, ve sjezdu jsem úplně vyšitej, nějak nemám síly to tam posílat 60+ po úzké asfaltce. Konečně Dolní Dvůr, jenže v kopci to nejde, několikrát lepím díru, nastupuju si, přežívám až k bufetu na Strážné, kde беру další bidon. Blahodárné pití, ale už je pozdě, energie došla, tělo se vaří a já v 7-členné grupě plápolám, plápolám, až si po mírném zrychlení jednoho Poláka vystupuju před náměstím v Černém Dole. Škoda, ztrácím minutu, na větru, v kopci na Hoffmanky bojuju sám, potom si беру brýle, až mi spadnou a musím se vracet, což je další minuta. Následuje časovka na větru, lehám na řídítka, ale nohy nejdu. Posílám gel od pořadatelů, dopíjím bidony a sotva se vyškrábu k Hrádečku. Ve sjezdu tu levou беру smykem, neb se tam válí někdo z Lawi ve škarpe a já zjišťuji, že jsem trošku

"delší". I v dalších točkách to je občas na hraně, ještě makám a někde u Volanova mi přijíždí na záda Dreamer group Depka, do cíle pár km a já ztrácím další pozice, neb snílek má ještě síly na nástupy, na které nereaguji. I mistr Heczko vypadá jak v posledním tažení ... Konečně Trutnov, po asi čtvrtém neúspěšném nástupu Dreamera skupina trošku taktizuje, takže kulaťák projíždím první, chybí 1km, pošlu to tam doleva, letím dolů za motorkou, která mě místama spíš brzdí a najednou jsem na pěší zóně a už to uhájím až do cíle! 20tý flek, lehám si na trávu, jsem úplně vyšitej, hned dávám těstoviny, Birella a chci umřít Totálně vysolenej, ale úspěch, že jsem to slušně objel a nevyválel se. Další účasti na cykloakcích ale moc neplánuju, takže se nebojte, marnej Honzis zůstane jen ve vzpomínkách

Kolíkáč – Krkonošská pohádka

Pro mě neznámá trať, raději se tlačit dopředu, je to zvláštní pocit, když nevíte, co přijde, kde si to pohlídat, aby to zbytečně neujelo. Ale ono jsem v takovém stavu, že i když to znám, stejně to odjíždí, viz. před týdnem Rataje. Tak jen klapky na oči, nedívat se napravo nalevo a držet hubu a krok s těmi přede mnou . A první kopec je tu, první síto, začínám registrovat Jeffa, to je můj dnešní magnet a vypadá to, že jsem si nějak zase nesrovnal póly a Jeff mi odjíždí. Horizont a já zůstávám sám, čelní balík na dostřel a za mnou nikdo! Ta nejhorší situace, co se mohla stát, vypadl jsem z čela jako poslední a za mnou díra jako vrata. Nezbyvá než si to docvaknout, ve sjezdu a na rovině snad trochu zvolní. Vidět ten konec balíku, jak tam všichni mají svěšeno, šátrají po bidonech a v zadních kapsách a vy se gumujete jako hovado, jooo to je stav. Ještě se znovu a znovu otáčím, a marně vyhlížím nějaké postavičky... Uff jsem s nimi, poslintaná brada, a tady se opravdu vylétuje . Skáčeme přes kanály a asi po 2-3 minutách se zezadu přiřítí asi 50 hlav. Já se podělám! Naprosto zbytečně jsem se vypráskal na samotku. A je tu další kopec na Žaclěř, znovu u mě stejná písnička, až moc brzy a bez bojovnosti si vystupují a jedu si svoji bezbolestnou rychlost. Čelo pomalinku odskakuje i s Dreamerem, Jirusem, Honziselem a Jeffem! Ale naštěstí již nejsem sám, tvoří se sjížděcí komando, které to dojede a za chvíli mi klepe na rameno i Technik! Řítíme se v megabalíku, ptám se Technika, kdy už budeme v Polsku a on jen suše odpoví: Woe, už jsem tam ... A jóóó polské nápisy, silnice obsypaná diváky, to je kotel! Další stoupání na Pomezky, prosmýknu se trochu dopředu a točit a točit. A hele Indián, Jeff, jdu přes ně, to je dobré znamení, snad se nohy trochu rozjely. Čelo zase nenávratně mizí, ale já si to již tak nějak bez stresu mydlím nahoru, jsem asi v 5 lidech, Indián přilétl a hned hecuje, jedeme, jedeme. Pomezky zdoláváme, na bufetu беру bidon a hurá do sjezdu. Točíme kolotoč, stále přes 60km/h., ale je to málo! Dole za odbočkou na Pec zezadu přilétne skupina! A v ní Jeff a Petr Benčík! V příkopu Líba spravující defekt, tempo opadlo, každý se vnitřně připravuje na smrtící stěnu na Pražskou boudu. A je to tady, fakt hnus hnus, toto do silniční cyklistiky podle mě nepatří, skupina rozbita na padrť, každý ponořen ve svém mikrosvětě a šněruje to nahoru. Jeffovi, Bejkovi, Indiánovi jsem poodjel, trošku zbytečně jsem možná ztratil kontakt s těmi kousek přede mnou, ale zpětně si říkám, že jsem ani nejel snad na nějaké celkové pořadí, ale závodil jen s Indiánem a Jeffem Konečně nahoře, diváci fandí, bufet projíždím, Indián je tu, ale do sjezdu jde hodně zhurta, šotolina, nebo asfalt s dírami a štěrkem, no zase ho zbytečně pouštím a frustrovaně koukám, jak si doskočil do vytvořené grupy. Já tedy jedu ještě s jedním, trochu střídáme, máme snahu si to sjet, ale přichází dlouhý sjezd v lese se zatáčkami a skupina mizí z dohledu. A po chvíli se přiřítí vypečená dvojice Bejk+Líba! Tak to je vysoká škola sjezdu, háknul jsem se, tmavý les, úzká lesní asfaltka plná zatáček... Začínám si připadat jak v nějaké počítačové hře a čekám nápis přes celou obrazovku: Game Over! Ne, to prostě nedávám, pouštím je... Jsme dole, naskočila díra, a začíná stoupání na Strážné. Grupa s Indiánem před námi, k ní se pomalu blíží Líba + Bejk, pak další mezera a já + 1. A kolega nastupuje a zkouší to sjet. Ale hola hola, mě začíná cukat v pravém stehnu. I rozum říká, kámo to sám nedáš. A tak se motám nahoru ještě s jedním borcem, je to již krásné pozvolné stoupání, ale Pražská se

nám pořádně zakousla do svalů. Sjeli jsme si Jirku Svobodu-Kbely a před bufetem je tam i krásný bonbónek v podobě Indiána. Znovu беру bidon a gel a hurá do závěrečných kilometrů. Mírně stoupáme Černým Dolem, s Indiánem se dostáváme do stavu rezignace, u mě, jak se to trochu více zvedne, tak křečci okusují stehno. Zezadu přilítne jedna dvojice, jeden z nich je pak vítěz kategorie 50, ale jedou tempo snad o 5 m/h. vyšší než je naše. Ale když přilétne Michal Běhounek, tak to už se ve mě zježí všechny smysly a hop mu do háku. Indiána nechávám za sebou a s Michalem se přetahujeme o špic směr Hoffmanky. A je to moc dobře, za mnou v dáli vidím i Jeffa, jo musíme si pomoci. Náběhy na křeče se trochu uklidnily, sjezd přes Jánské Lázně, dole na hlavní Michal počká, i on moc dobře ví, že ve dvou si více pomůžeme, i když můj stav je už dost žalostný. Jo kdyby to bylo již jen po hlavní do cíle, ale jsou tu ještě nepříjemné vlny kolem Vlčic, zadní kapsy zmizly v mých útrokách, bidony začínají chrastit. Michal stále kontroluje situaci za námi, já už nemám moc sil, jen odpočítávám zbývající kilometry. A je to nekonečné, konečně vytoužená cedule Trutnov. Ale zase magnet na nějaký kruhák, Michal nastupuje, vyškrabuji poslední zbytky morálu, musím s ním, jakmile od něj odpadnu, tak krvelačný Jeff by mě určitě dorazil. Cílová dlažba nám buší do rukou a do nohou, a je to tam, Jeff a Indián za mnou, mise splněna!

Lenka – maraton na zkoušku

Loni jsme s Tomášem o Krakonosove maratonu uvažovali, ale byli jsme v te době na dovolené, tak letos jsme ho chtěli vyzkoušet. Krkonoše z kola neznám, pouze černou horu a pěšky okolí male Úpy, takže je to opravdu jízda naslepo. Mám ale skvělou společnost, s Igorem jsem domluvena dopředu a po Posázaví se přidává i Pantata. Pod Hradeckem se sjedeme a az do cíle jedeme spolu. Moje pokusy o prostridání přicházejí vniveč hned jsem odkázaná dozadu tak jen občas se dostanu na čelo skupinky a jinak se vezu či visím očima na zadním kole Pantaty nebo Strejdy. Prazska bouda je drsná, ale naštěstí není nijak hrozné dlouhá, sotolinu taky prezijeme bez defektu a pádu. V druhé pulce závodu dokonce i další závodníky dojzdíme a v cíli za mnou asi ještě dalších 50 lidí, to už ani nepamatují, kdy zas mnou tolik lidí skončilo. Závod se mi jel dobré, sice 'jen' 140 km ale převýšení slušné. A moc děkuji za super doprovod, byli jste pánové skvělí. L. Omlouvám se za překlepy ale píšu to na tabletu a ma male písmenka...

Radim – Krakonošův cyklomaraton aneb Pražská bouda se tě zeptá

Silniční závod Krakonošův cyklomaraton v Trutnově měl svou premiéru teprve loni, ale už hned druhý ročník byl zařazen do silniční veloseérie 53x11 a nahradil tak poměrně zdařile Sudety Tour, které se už druhým rokem naopak nejezdí. V nabídce byly dvě trasy – 93 km (1 600 m převýšení) a 140 km (2 600 m převýšení), uvažoval jsem samozřejmě pouze o té delší, když už tam člověk jede že? Jako bývalý pacient z Janských Lázní znám navíc tuto lokalitu velmi dobře (kromě části trasy vedoucí přes polské území), takže to pro mě byl tak trochu návrat na stará známá dobrá místa. Na startu dlouhé trasy je něco okolo 300 lidí (stačím se pozdravit s Kolíkáčem a Davidem Markem), nestojím zase až tak úplně vzadu, ale když se to po úvodním vymotání z města na horské silnici trochu otevře, s překvapením zjišťuji, že čelo je hodně před mnou a po odbočce na užší silničku směr Vlčice se to natáhne ještě víc, a to už dopředu nevidím vůbec. V úvodních kilometrech se ještě stačím pozdravit z Honzise (nakonec 20. místo absolutně), který se tlačí nemilosrdně dopředu, na to nemám, a tak si tak víceméně držím pozici a vidím, že jsem tu celkem dobře - ze známých se okolo mě pohybuje hlavně RiC z Vinohradských šlapek s číslem 20 a Tomáš Bartoš z H.I.C. s číslem 3. První kopec na Hrádeček okolo Havlovy chalupy je selektivní, ale s uspokojením zjišťuji, že jsem se spíš o něco posunul kupředu, než že bych ztrácel. Po sjezdu do Mladých Buků a následném přejezdu mírným klesáním zpět na začátek Trutnova se utvoří poměrně početná skupina (je to tu bohužel samý kanál a není v nich přítom vůbec žádný systém, člověk se vyhne jednomu a

okamžitě trefí jinej, tempo tím trochu kolísá, což umožní dojet zezadu dalším lidem) a už stoupáme na Stachelberg, zpočátku je tempo skupiny celkem příjemné, ale jak se postupně zvyšuje sklon, tak tempo nepolevuje, takže závěr už trochu bolí, ale držím se bez problémů poměrně vpředu. Zajímavostí je, že se zde potkávám s bývalým kolegou z práce Michalem Stránským, občas jsme se potkávali na Králi Šumavy, teď několik let vůbec, a pak se potkáme rovnou takhle při závodě. Ale je to fajn, hned je mi jasný, koho si budu snažit nenechat ujet a myslím, že to platí i obráceně. Prý to jel už loni, ale trasu si moc nepamatuje, zatímco já to nejel ani jednou, ale trasu znám docela dobře. Nahoře jsem jeden z prvních a v mezisjezdu do Prkenného dolu se dostávám až úplně na čelo, zřejmě jsem jeden z mála, který ví, že se tady v těch zatačkách nemusí vůbec brzdit. V dalším hupu do Žaclěře nás ale zezadu dolítne ještě několik rychlíků, co se zapomněli někde na startu a rázem mám co dělat, abych tam vůbec byl, což platí i onásledném klesání okolo nádraží již zrušené železniční trati směr Lampertice. Na prvním ze série několika po sobě rychle jdoucích železničních přejezdů (ty ještě zůstaly), který je nejvíc rozbitý, si přibrzdím nějak moc a čelo skupinky (cca asi 15 lidí) mi poodskočí tak, že už se to nesjede, ale zase tak moc to nevádí, protože nás tu zůstalo stále víc (tak 30-40 lidí) a těch prvních pár vyvíjelo na mě až příliš vysoké tempo na tuto fázi závodu, kdy máme de facto všechno důležité ještě před sebou. Projíždíme českým Královcem, který plynule přejde do polské obce Lubawka, zajímavé je, že ač sem tam nějací fanoušci byli i na české straně, tady na polské je jich o poznání více, prakticky celé vesnice, které jsou tady roztahané na velké délce podél silnice, stojí podél krajnice a fandí, u každého domu povzbuzující rodinka, to je opravdu příjemné a občas nás to přinutí aspoň zamávat nebo si s někým plácnout dlaní, když se zrovna nejede moc rychle. Ale to se právě většinou i jede, první polovina trasy na polské straně je spíš lehce z kopce, pak za obcí Sczepanów je jeden mezikopec, docela prudkej a nepříjemnej a hlavně tak trochu úplně zbytečnej, protože se z druhé strany jenom sletí dolů a hned začíná nejdelší stoupání dne na Pomezni boudy do výšky něco přes 1 000 m.n.m. – i s prvotním přiblížením údolím proti proudu potoka asi 12 km délky. Držím se tak nějak uprostřed, dopředu už mě to tak netáhne, ale je to chyba, protože po napojení na hlavní od města Kowary se to na ostré odbočce trochu natáhne a hlavně roztrhne, no a já v tý úplně první části skupiny nejsem. No nic, začínám tedy jet tempo a do nějaké skupinky se nakonec dotahuji, ale není to už ta úplně první z té naší původní skupinky, protože ta se už mezitím roztrhla ještě jednou a její čelo je ještě o kus přede mnou. Odjízdim tedy z této skupinky a společně s dalšími dvěma se pokoušíme dotáhnout na ty před námi, ale o kousek se nám to nepodaří a už je tu horizont a s ním i hraniční přejezd zpět do ČR a hlavně první dnešní bufet, kam někdo zajíždí, někdo ne a někdo už zase odjíždí, takže se to tam promíchá a jede se zase dál. Já jsem nějak příliš váhal, zda mám přibrzdit a zajet ke kraji ke stolkům, to se mi moc nechtělo, tak jsem se spíš držel při středu a koukal, co bych ulovil za jízdy, ale nakonec to vyšlo tak, že obsluha vždy dala nějaký poslední kus něčeho (kelímek, banán, gel) tomu přede mnou a na mě jako na potvoru nezbylo ani jednou nic. Ono mi ale vlastně ani nic nechybí, pití mám stále dost, nějaké traťovky taky, tak nakonec pokračuji bez zastavení dále ve dvojici a později ve čtveřici jezdců. Dole za Spáleným Mlýnem nás dolítne větší skupina, ve které je i Michal, Tomáš Bartoš i další z té skupinky na polské straně, takže se ukazuje, že to celkem bylo nakonec jedno, jak kdo jel na Pomezky, protože se to pod nimi stejně zase sjelo. Před křižovatkou, na které točíme směr Pec pod Sněžkou, se ještě dívám na aktuální průměrnou rychlost a je tam krásných 32 km/h, ale je mi jasný, že odted' už se bude spíš zpomalovat. Nastává totiž pomalu velké finále - stoupání na Pražskou boudu, které lze právem označit za královské. Je to znát i ve skupině, najednou se nikdo nikam nežene a tempo trochu opadá, ono taky kam spěchat, když víte, že tam na vás čeká na úvod 30% stěna. Ale jel jsem to několikrát na biku a vždy v rámci spíše výletu než závodu (i když párkrát jsem se to už ostřeji snažil jet), takže z toho kopce ani zase tak moc přehnaný respekt nemám, a to se ukazuje jako velká chyba. Jo na biku by to jistě šlo, ale tady se převod 39-28 ukazuje jako

silně poddimenzovaný a já ještě nakonec s láskou vzpomínám na Tre Cime v Dolomitech, kde se to ještě nějak uplácat dalo, tady mi přijde, že každou nejbližší horní úvrať klik už nepřetočím a spadnu. Naštěstí ten nejprudší úsek není zase až tak dlouhý a u Poustevníka už se to přece jen trochu narovná, ale peklo to jako celkem bylo a hlavně vzápětí to bude ještě pokračovat. Nepříjemným zjištěním pro mě dále je, že jak jsem v těch předchozích kopcích oproti mým srovnávacím spolubojovníkům neměl problém, tak tady najednou ať dělám, co dělám, tak mi spíš všichni odjíždí. Michal mi odjel hned dole, Tomáš Bartoš a další se postupně taky vzdalují, až zůstávám sám se dvěma jezdci v dresech Jiskra Jaroměř - Potocký, kteří táhli celý vláček před chvílí údolím dolů a které jsem už prve odhadl více na tempaře, než na vrchaře. A teď tu jsem najednou s nimi a mám co dělat, aby mi neodjeli i oni. Po výjezdu z lesa na sjezdovku odpočítávám boudy, které zbývají do konce této vraždy – Lenka, Žižkova, Husova, tam se to na chvíli sice srovná, ale vzápětí zase Lučiny, Lidická a už je vidět ta mrcha Pražská, kde to konečně končí, ale žádná procházka růžovým sadem to tedy nebyla. A jelikož vidím, že právě akorát hodně lidí z té mé původní skupiny tady dojíždá a odjíždí a mně se tak naskýtá šance jet opět s nimi, tak jen krátce přibrzdí, kopy do sebe dva kelímky s pitím (ionťák a voda) a rychle za nimi, než mi zase ujedou. Následuje asi půlkilometrový úsek po uválcované šotolině, Tomáš Bartoš u toho dost nadává, že to na silniční maraton nepatří, ale mě to zase tak strašný nepřijde, pláště na tom celkem drží a nemusí se ani tolik brzdit, aby to bylo jakžtakž bezpečné. Nebezpečnější mi přijde spíš velká díra při vnějším okraji zatačky, která se bez varování objevuje u Hrnčírských bud krátce poté, co skončila ta šotolina, a začal hrubý asfalt, který leckoho zlákal k tomu, že trochu polevil v ostražitosti. Také mě to trochu rozhodilo, ale na pláště Continental je naštěstí spoleh. Po vyhupu k Lesní a okolo Tetřevky se cesta na dlouhou dobu zlomí směrem dolů a jelikož i tady vím, že brzdy není potřeba příliš zatěžovat a do téměř všech zataček se to dá bez obav poklopit bez brzd (do těch zbylých pár teda taky, ale už s určitými obavami), tak se ve sjezdu opět celkem lehce propadám až na druhou pozici, na první teda ne, protože tam jede někdo, kdo to ví zjevně taky, anebo má o něco víc posunutý pud sebezáchovy, anebo v těch pasážích, které nejsou tolik z kopce, do toho oproti mě víc šlape. V posledním úseku sjezdu do Dolního Dvora okolo mě projede Michal, nechám si ho trochu odskočit a hned se za ním neženou, ale to se ukazuje jako chyba, protože dole se žádná silná skupina už neformuje (pár lidí ze skupiny zůstalo ve sjezdu zpět trochu víc a ještě tu nejsou) a naopak poměrně hezká a početná skupina je vidět i kus před námi (zřejmě je to ta část té mé skupiny z doby před Pecí, co odjela od Pražské ještě dřív, než jsem tam přijel já). Michal se tam ve spolupráci s dalšími dvěma poměrně rychle dotahuje, ale mojí trojičce s Tomášem Bartošem to trvá už o poznání déle a lopotněji a do skupiny se dostáváme až někde kousek před odbočkou do lomu. Tomáš do toho začíná mít křeče, takže občas okoření atmosféru výrazy typu „Kurva! Do hajzlu! Jeďte si třeba do prdele!“, ale nakonec si to vždy doskočí a je tu stále s námi. Stoupání do Strážného je naštěstí takové velmi pozvolné, takže se to dojet dalo a teď, když už jsem tady, tak si to jdu hlídat pěkně zepředu s tím, že budu pozorovat, jak se situace vyvine na posledním bufetu nahoře na parkovišti. No a překvapivě moc lidí tu nezastavuje, já bych sice už docela potřeboval, protože zásoby pití už se přece jen povážlivě ztenčily, tak ale něco v bidonech ještě je, tak si jenom chytnu za jízdy gel (radši bych kelímek, ale to se mi nějak nepoštětilo) a hned se skupinou hurá do sjezdu. Těsně před Vrchlabím se odbočuje doleva na nějakou asfaltovou spojku mezi poli, což je jediná část trasy na české straně, kterou dopředu neznám. No je to tady takové všelijaké, zpočátku ještě dost nepříjemně nahoru, pak se to teda konečně láme dolů směr Lánov, ale kvalita povrchu jak kdy a chce to dávat bacha, ale celkem to ještě jde. V Lánově je nás ještě víc než dole na odbočce pod Strážným, dokonce dojeli i ti, co nahoře na bufetu stavěli, tak to jsem mohl klidně taky zastavit pro pití, říkám si. No nic, teď už nezbyvá, než to nějak dojet, navíc trasa se dostává do míst, která mám projetá na kole z Krkonoš asi nejvíce a cítím se tady tak trochu jako doma, tak by mi to mělo snad sedět.

Jakmile to ale zase začne trochu stoupat vesnicí Čistá, rázem vidím, že to asi nebude úplně můj šálek kávy, prosévám se úspěšně skupinou až dozadu, zatímco jeden chlápek taktéž na konci skupiny si libuje, jak se to prý dalo krásně sólo dojet, že už po sjezdu do Lánova myslel, že je odsouzen k jízdě na samotku, ale že prý naštěstí jedeme celkem hovno, a tak se mu to podařilo ještě dojet. No nevím, já mám tedy co dělat i při tom údajném hovnu, navíc mi začínají pocukávat svaly v obou stehnech, ale zatím jen lehce. Naštěstí jak se to na příjezdu do Černého Dolu zvedne trochu víc, tak tempo opadá, a to až tak, že jeden dva lidi odskočí a jsou teď asi 50 m před skupinou. Hlavou mi bleskne, že to tady přece znám, že to pak dál už zase tolik to kopce není, resp. že ten kopec je sice ještě celkem dlouhý, ale není prudký a v menší skupině by se to pak už třeba dalo dojet a bylo by to rázem aspoň dvacet míst k dobru. Takže si tak nenápadně vyjíždím a při levé krajnici se sunu dopředu, jako nástup bych to rozhodně nenazval, zvláště když ke křečím není už zjevně daleko, nicméně náskok z toho nějaký je. Ale k ničemu mi to asi nebude, ke dvojici přede mnou je pořád poměrně daleko a za mnou už se to natahuje a evidentně se tam začalo jet, takže za chvíli jsem zase zpátky a ještě si pamatuju, že skupinu mi na záda přivezl zpátky právě Michal. Ale tak ono to bylo rozumný, ten závěrečný přejezd do Trutnova bude ještě docela dlouhý a na větru a asi by bylo nereálný to udržet. Na Hoffmanky už se tedy vyjíždí poměrně v klidu, i když před horizontem se to ještě trochu trhá, nicméně ve sjezdu přes Janské Lázně do Svobody nad Úpou se to zase sjíždí a stále tak 20 nás tam zase je. Poslední souvislejší stoupání z Mladých Buků okolo hřbitova už nás moc nerozdělí, ve sjezdu přes Hrádeček se to trochu natáhne, ale v naší skupině tu (na rozdíl od jiných, jak jsem pak slyšel v cíli) snad ani nikdo nelehne a pod kopcem se to postupně zase sjede. Ve Vlčicích mají nějaké místní slavnosti, oplocenky okolo silnice, ale projet se dá a ani si nás tu (na rozdíl od Polska) nějak nikdo moc nevšímá. Pak se zatočí nad hlavní od Nové Paky a nejbližší sídlo na naší trase už je konečně Trutnov - však bylo už taky na čase, ve stehnech mi pocukává už celkem pravidelně, takže už bych to chtěl mít rychle za sebou. Není mi ale souzeno, protože na nás čeká ještě opravdu poslední vlnka, takový táhlý horizont, celé to je vidět před sebou, a tady mi nohy řeknou dost. Nejprve křeč do pravého stehna, to se mi ještě daří protáhnout a ještě to roztočit, pak ale vzápětí to samý do levého stehna a po krátkém nerovném boji do obou, což znamená na chvíli konec šlapání a celá skupinka mi lehce poodskočí. Naštěstí nahoru už to není zase tak daleko a vědomí toho, že to za chvíli už skončí, dokáže přemoci i ty nepříjemné křeče. Navíc přes kruháky se přede mnou jede celkem opatrně, tak se ještě dotahují zpátky, ale na cílový spurt to tedy rozhodně nevidím. Ono ale ten závěr je tady hodně klikatý a úplný konec ještě po hrboletých kostkách, takže se vlastně ani klasicky nespurtuje, jen se to akorát pořádně natáhne a já dojíždím tak nějak uprostřed. Michal je o místo dvě přede mnou, ale už s tím nejsem schopen nic udělat. Ten závěr jel ale určitě aktivněji a navíc na Hrádečku mi dal ještě napít ze své lahve, protože já už tam byl opravdu na suchu, takže si to dnes plně zasloužil. Stopky se nakonec zastavují na hodnotě 4:42:37,7 h (ztráta na vítěze 0:40:30,4 h), což na 140 km/h dělá průměr 29,7 km/h – na krkonošské kopce řekl bych celkem slušné, i když ta třicítečka to už být také mohla. V celkovém pořadí obsazuji nakonec 115. místo z celkem 271 klasifikovaných a 297 na startu (výsledovka mi ale úplně nesedí, řekl bych, že někteří dojeli za mnou a přitom jsou ve výsledcích přede mnou, ale těch pár míst vážně nemá cenu řešit), takže konečně celkem s přehledem první polovina, i když tady to spíš než kvalitou mého výkonu bylo tím, že při druhém ročníku ještě převládá nadšení místních z nové akce a do závodu se tak přihlásí více nadšených cykloturistů než obvykle u již profláklých maratonských akcí. Zvítězil Václav Nežerka z LAWI – Author Team v čase 4:02:07 h o 0,1 s před reprezentantem Danielem Turkem a týmovým kolegou Petrem Novákem (LAWI mělo ve vítězné pětičlenné skupince trojnásobné zastoupení). V rámci závěrečného shrnutí bych rád uvedl, že se jedná o opravdu pěkný maraton se vzornou pořadatelskou službou, k vidění byla řada doprovodných vozidel i motorek a prakticky vždy měla nějaké toto vozidlo k dispozici i naše skupinka jedoucí okolo

cca 100. místa, což bylo velice příjemné. Křižovatky byly ošetřeny též příkladně, velmi často za asistence naší nebo polské Policie, bufety řekl bych také vesměs dobré dokonce i s bidony (příště bude asi nejlepší odstartovat jen s jedním a druhý si na prvním bufetu vzít a pak už jen vyměňovat), jen je moje škoda, že jsem prakticky všechny jen projel, abych se udržel ve skupině, ale to je samozřejmě můj problém. Vybrané kopce vesměs velmi pěkné a jezdivé, takové poutivé krkonošské, žádné stojky, samozřejmě až na výjimku Pec – Pražská bouda, což pro neznalé je těžší varianta Šimanova na Králi nebo Grapů na Mamutovi, Vysoká Srbská na Sudetech, příp. Dlouhá Louka na Krušnotonu jsou proti tomu jen nevinné žertíky přírody (ale možná už teď v sobotu budu na Dlouhé Louce mluvit jinak). Každopádně moc pěkný závod, ideální cyklistické počasí a nebýt té rubačky z Pece na Pražskou, tak bych si to býval snad i docela užil, ale takhle už jsem po tom výjezdu bojoval spíš sám se sebou než s ostatními. Příště to bude chtít na tento závod buď pořádit větší kazetu nebo compact ... anebo ještě víc a pořádně zatnout zuby!

RiC – Premiéra v Krkonoších

Premiéra na závodě vzniklém v loňském roce . Start a cíl je v Trutnově, ve městě, jehož název jsem si kdysi osudově spletl s Turnovem :-). Bylo to dávno a od té doby si na to dávám dost velký pozor. Trasa závodu vede východními Krkonošemi, přes mě neznámé kopce. Bude to podruhé v životě, co zavítám do těchto hor. 1.8.2015 přijíždím brzy ráno do Trutnova. Už od první křižovatky umístili pořadatelé šipky navádějící k prezentaci. Hodně příjemná věc. Na prezentaci vše odsejpá, tak se můžu připravit na závod. Nevím kudy se bude vyjíždět z města po startu, ani kudy se bude spurtovat do cíle a proto je moje rozjetí jen takové plácnutí do vody. Zhruba půl hodiny před startem -startuje se v 10:00 hod- se jdu postavit na „lajnu“. Vidím Kolíkáče, Igora, Hraboše a pár dalších. Všechny nás čeká 140 km, pro mě v neznámém terénu. Pár posledních proslovů a je slavnostně odstartováno. Ostrý start bude až za městem. Chvilí se jede za zaváděcím vozidlem, ale není to moc poznat. Za každou zatáčkou se nastupuje a dojíždí se do skupiny. Ostrý start jsem nějak nepostřehl. První kopec je Hrádeček. Jede se mi dobře, i když se trochu cedím, ale žádná krize. Pak Žacléř, ještě stále ve skupině, i když se trochu propadám, ale na vrcholu jsem tam. Úvodní kopce přežívám ve skupinách a celkem snesitelně. Cítím se dobře, asi bude něco špatně :-). Nějak přehlídnu přejezd do Polska, až po nějakém čase si uvědomím, že okolo silnice jsou jiné nápisy a značky. Jsem zabudovaný v dobré skupině s velmi dobrými tahouny. Je to zde rovinatější a „lokomotivy“ jedou 40-50 km/h. Je to snesitelné, jen v některých houpácích to dost bolí! Začíná stoupání na Pomezní boudy, které nás vrátí zpět Čech. Zpočátku se ještě držím ve skupině, ale začínám cítit, že to za chvíli bude přes hranu. Zvolňuji a začínám se beznadějně propadat. Postupně mě dojíždí další a další skupinky a já nemám moc sil se jich chytit. Nicméně, na vrchol přijíždím ještě v normálním stavu. Následuje hezký sjezd, odbočka do Pece pod Sněžkou a pak stoupání na Pražskou boudu. O tomhle kopci jsem už slyšel, ale i ty nejhorší zvěsti nevystihly jak je to hnusné! Stoupání začíná nejprudší částí. Jaký má sklon nevím, ale převod 34×25 byl pro mě málo. Ze sedla se to dalo, ale zase jsem to dlouho nevydržel. Dokud byly síly, střídal jsem jízdu v sedle a ze sedla. Tepovka vylétla pryč někam za obzor a já točil klikama hooóódně pomalu. Nakonec jsem s na tu boudu vyškrábal. Nohy zkřečované, bez ždíbce jakékoliv síly. Ještě že dál to bylo zkopce a byl čas trochu odfouknout. Na začátku byl rozbitý asfalt, pak uvalcovaný makadam a cyklokrosový úsek končil pískem nebo šotolinou či co. Bylo to nepříjemné, ale s opatrností se to dalo. Někteří to ale uměli, protože kolem mě prolítli, jako by jeli po asfaltu. Zbytek dlouhého sjezdu už byl bezproblémový. Dobrý asfalt na úzké lesní silnici dovoľoval rychlost kolem 60km/h. Výjezd na Pražskou boudu byl moji popravou. Po něm jsem se už nevzpamatoval a už jsem se jen trápil. Na rovině jsem byl ještě schopen viset, ale v kopci jsem ztrácel. Navíc jsem udělal chybu na posledním bufetu v Strážném. V okamžiku mého příjezdu tam bylo dost lidí, ale než jsem si vzal jídlo a pití odjeli a já si toho

nevšiml. Ve sjezdu jsem se je snažil dojet, ale marně. Sám jsem se trápil až na Hoffmanovy boudy. Šťastnou náhodu mě akorát na vrcholu dojela skupina a já se zařekl, že si jen nenechám odjet. Držel jsem se za nimi jako klíště. Jeli pěkně, střídali se na špici a tempo bylo vyrovnané. Já jsem nestřídal, byla by to moje smrt. Vystoupali jsme znovu na Hrádeček, sjeli dolů a do Trutnova. Nijak jsem se necpal na špici. Sice jsem se už trochu vzpamatoval a nohy se zase rozjely, ale už jsem toho měl dost. Spurt jsem vynechal a ze skupiny dojel poslední. Konečně cíl. Řekl bych, že z letošních maratonů byl tenhle nejkratší ten nejtěžší. Alespoň mi dal nejvíce zabrat. Závod byl velmi dobře organizován. Regulovčící na všech křižovatkách, na důležitých křižovatkách policie. Příjezd k prezentaci byl značený šipkami, takže i když jsem zde byl poprvé, nebloudil jsem. Jedinou připomínku mám k výdeji jídla. Nějak tam nestíhali, došli těstoviny a ke guláši byl jen chleba. Ale je to jen drobnost. Pořadatelů patří velký dík, že se do organizace závodu pustili.

Standa Prokeš

Na sobotu 1.8. jsem měl ve svém závodním plánu zařazenou premiéru na druhém ročníku závodu Krakonošův cyklomaraton, který měl zázemí v Trutnově. Krkonoše prakticky neznám a tak jsem byl napnutý, jak pěknou trať organizátoři pro závod připravili. Co se týká délky dlouhé trati, je jak říkají rybáři podměrečná, tak snad to doženou kvalitou. Když už vážíme takovou dlouhou cestu. Na závodě mě doprovázela ostřílená dvojice pomocníků, Pavel Bonta a Eda Pospíšil. Také pro ně to byla v Krkonoších premiéra, a proto jsme se snažili nic nepodcenit. Do Trutnova jsme se přepravili v pátek odpoledne a přespali v místním penzionu. Závod sice startoval až v deset hodin, ale to bychom museli z Lipníka vyjždět kolem třetí hodiny ráno, což jsem nehodlal absolvovat. Také jsme si pečlivě nastudovali trať závodu a připravili plán předávek. Prezentace před závodem probíhala až v sobotu od sedmé do deváté hodiny. Tušil jsem nával těsně před startem a tak jsme se vypravili do města už před osmou. Stačil jsem se ještě v klidu zapsat, na parkovištích bylo prázdno. Během půl hodinky se situace radikálně změnila a najednou byl velký nával. Já jsem měl splněno a mohl jsem se v klidu připravit na start. Ještě před samotným startem, jsem si stihl projet posledních pár kilometrů trati a tak jsem věděl přesně, jak namotaný a složitý dojezd ve městě vypadá. Startovalo se na kostkové pěší zóně, kde byl také cíl. Organizátoři prozíravě oddělili start krátké a dlouhé trasy. Náš balík z dlouhé odstartoval slavnostně v deset, po klidném průjezdu městem nás na výpadovce odmávali a začalo se závodit. V začátku závodu jsem se držel blízko čela závodu. Hodně se nastupovalo, ale všechny nástupy se zase po nějaké době sjeli. Úspěšný byl až sólo únik Petra Zahrádky, který se vydal dopředu ještě před začátkem stoupání na první horskou prémii na Pomezních boudách. Dlouhé tempové stoupání na první prémii jsem zvládal celkem dobře a až do posledního kilometru jsem se držel na chvostu vedoucí skupiny. Poslední kilometr se však jel velmi ostře a tak jsem chtě-nechtě chytil malý odstup. A opět jako už tradičně se do mezery začali těsně před vrcholem stoupání tlačit doprovodná vozidla. Fakt nevím, kde to tihle pomatenci viděli! Natažení a rozdělení pelotonu ve vrcholné části stoupání je normální, ve sjezdu se to většinou opět sjede. Jenže díky této nešťastné praxi se ve sjezdech velkou rychlostí motáme mezi auty, která nás navíc v zatáčkách brzdí, protože je nedokáží projet tak rychle jako my. Řidič malé dodávky, která se přede mě nevybíravě natlačila těsně před vrcholem, to sice hned schytl od motohlídky, která jej v začátku sjezdu ze skupiny vykázala, ale příjemná ta situace moc nebyla. Někdy bych to téměř „umělcům“ schválně předvedl, jaké to je když člověk jede na maximálce do kopce a ještě musí dávat pozor na hňupa za volantem, jestli mu něco nevyvede. Žádná podaná flaška nebo gel za takové riziko přece nestojí! Ale zpět k závodě. Ve sjezdu jsme si sjeli čelní skupinu a pokračovalo se klidnějším tempem směrem na Pec pod Sněžkou, kde nás čekalo královské stoupání k Pražské boudě. Před Pecí ještě nakrátko stavíme na malou a pak se silnice pomalu zvedá, jak se blížíme ke sjezdovkám. Na parkovišti už vidím Pavla a chytám

od něj bidon. A je to tady, silnice se strmě zvedá do kopce. Zpočátku to zvládám a ještě i v extrémě strmé pasáži lesem se mě daří držet tempo se skupinou, která se však začíná natahovat. Konečně je tu výjezd z lesa a já doufám, že se kopec trochu položí, už nemám kde více brát. Jenže pohled na ten strmilovák, co mě ještě čeká, mě doslova sráží na kolena. Panebože! Proč jsem si nevzal lehčí pastorky, tohle lámat na 39/25 bude vražda! Jenže nic jiného nezbyvá a musím se s tím prát. Je to nekonečné trápení a na vrchol stoupání dojíždím totálně grogy. Musím se rychle vzchopit a pokusit se ve sjezdu ztrátu maximálně snížit. Jenže sjezd zpočátku připomíná spíše cyklokros. Podobné sjezdy znám spíše z MTB, tady jej ale musíme absolvovat na silničním kole. Zlatý plášťovky od TUFA! Opět to vydržely bez problémů. Úsek po šotolině, kdy jsem plaval ve štěrk a jen tak-tak vybíral zatačky až po trávě, byl vskutku výživný. Konečně najíždíme na jakous-takous slušnější asfaltku. Skupinku mám necelé dvě stovky metrů před sebou, ale sjezd je to ještě dlouhý a pořádně namotaný. Neznám to tady a nemůžu to pustit, jak bych chtěl. Ve šlapavé dolní části dojíždím odpadlíka s číslem 91, Michala Koše. Zavěšuje se za mě a spolu začínáme stoupat na další z počátku mírné stoupání. Skupina nám definitivně odjela a za námi zatím nikdo. Každý chvilku taháme pilku a uvidí se, zda dokážeme spolupracovat nebo nás někdo sjede. Stoupání se začíná pomalu utahovat a koukám, že se Michal odpojuje. Jedu tedy sám, těsně pod vrcholem se ohlížím a mám kousek za sebou skupinku. Maličko zvolňuji a nechávám se dojet. Je nás asi osm, je tady Jirka Zárybnický a taky Bedřich Průcha, můj soupeř z kategorie. Taky dobře, aspoň se nemusím trápit sám. Ve sjezdu do Lánova se trochu oklepávám a láduji do sebe rychlé cukry, budu se muset na závěr ještě kousnout, pokud se nechci nechat porazit od Bedřicha. Skupinka celkem dobře spolupracuje a jede se slušné tempo. Začíná tempové stoupání na Černý důl. První polovinu stoupání odtáhnou na špici a v Černém dole dostávám od Pavla flašku s pitím. Na zbytek stoupání se uklízím do skupinky. Ve sjezdu do Janských lázní se dopíjím a naposledy něco málo pojím. Před námi je jedno krátké stoupání a sjezdík. Pak je to jen pár kilometrů do cíle. Zatím jedeme stále ve skupině a celkem dobře se spolupracuje. Za Mladými Buky vyjíždíme krátké stoupání a před námi je poslední sjezd po úzké silničce. Do sjezdu najíždím na konci skupiny a jako obvykle si nechávám pár metrů odstup. Druhá levá zatačka je těsně utažená a předek skupiny do ní najíždí moc rychle. Najednou koukám, že všichni jedou se smýkajícím se zadním kolem šikmo přes cestu do škarpy. Někdo si v té šotolině dokonce ustlal, nic příjemného. Mě se daří smykem to ubrzdít ještě na asfaltu. Musím ale vycvaknout levou nohu a otočit kolo. Naskakuji zpět a rozjíždím to dolů. Kousek přede mnou je trojička a za mnou díra. Valím jak o život a na konci sjezdu si trojici docvakávám. Všichni chápou, že musíme makat. Cíl je blízko a bylo by škoda nevyužít zdarma získanou výhodu. Po nájezdu na hlavní silnici se ohlížím, ale nikdo nás nesjíždí. Skupina stále vzorně spolupracuje a já se začínám chystat na závěr. Víím, jak vypadá poslední kilometr. Mám svůj plán a nemám co ztratit. Po vjezdu do města se silnice maličko zvedá, ale zatím vyčkávám. Před námi se objevuje poslední krátký výšvih před kruháčem. Posouvám se na čelo, silnice se utahuje, zvedám se a nastupuji. Ty dvě stovky metrů do kopce jedu na doraz. Silnice se pokládá, jsem před kruháčem a zatápím, co to dá. Na výjezdu z něj se krátce ohlížím, za sebou mám jen Jirku. Tři sta metrů rovně, prudká pravá, dvě stě metrů a prudká levá. Další dvě stě metrů padáček a ostře doprava. Jirka mě stále dýchá na záda. Další dvě stě metrů v mírné levotočivé a následuje úzká levá do cílové rovinky. Dávám si pozor na kanály. Na vlnitých kostkách kolo divoce skáče. Shazuji dva pastorky a jedu pilu až na cílovou pásku. V čase 4:07:29 jsem se umístil na 15. pozici v celkovém pořadí. V kategorii můj výkon stačil na třetí místo. Naši kategorii s přehledem vyhrál Petr ZÁHRÁDKA. Na druhém místě dojel Pavel Petr. Oběma soupeřům blahopřeji! Děkuji svému doprovodu za perfektní práci a Edovi navíc za fotky. Škoda, že jsem podcenil náročnost stoupání za Pecí a nevzal si lehčí pastorky. Myslím, že bych měl tak větší šanci se udržet vepředu. Poděkování

určitě zaslouží organizátoři závodu. Krkonoše si o podobný podnik už dlouho říkali. Nicméně je to teprve druhý ročník a kromě nesporných plusů jsem zaznamenal také nějaké mínusy:

Plusy:

atraktivní horské prostředí

velmi dobré zabezpečení trati

rozdělení startu dlouhé a krátké trasy, ostrý start až za městem

skvěle řešený jednorázový čip s číslem na řídítka (bohužel papírové číslo na dres už taková paráda není)

živá kapela na scéně v době čekání na vyhlášení výsledků

bezplatné parkování pro závodníky na vyhrazených parkovištích v centru města

Mínusy:

absence královské maratonské trati (jinak se tomu nedá říkat maraton!) – velké mínus

příliš mnoho kritických a obtížně sjízdných pasáží na trati (myslím, že atraktivnost za každou cenu není řešení)

příliš krátký čas vyhrazený na prezentaci (návaly, stresy a následně chyby ve výsledcích), prezentace už v pátek navečer by mnohé vyřešila

Ještě jednou díky organizátorům za pěkný zážitek. Mnoho štěstí a odhodlání do dalších ročníků.

Jeff

Krkonošův cyklomaraton. Na startu kolem 300 lidí, to jsem ještě neviděl. Docela teplo, sice si беру vestu do kapsy, ale nebude jí potřeba. Od startu jedeme přes Trutnov za motorkama v poklidu. Je to pěkný, široká silnice, před námi 20 motorek a všechny auta stojí. To se u nás nestane. Začíná se závodit na Hrádeček, tam se to poprvé trhá. Jede nás asi 40, potom stoupání na Žacléř, kde ještě visím vpředu a je nás kolem 30. Na polské straně nás dojíždí velký balík a jede nás kolem 70. V Polsku si připadám jak na Závodě míru, moře tleskajících fanoušků u silnice, prostě paráda. Pak se stoupá na Pomezí boudy (asi 12 km), tam mi v polovině kopce ujíždí čelo a jedu si svoje tempo. nahoře je občerstvovačka a těsně přede mnou to lehá. Naštěstí se vyhnu. Ve sjezdu jedeme asi 4 a pak dojíždíme skupinu cca 10 lidí včetně Kolíkáče, mého dnešního soupeře a např. Benčíka. Pecí porojíždíme v klidu, míjíme Líbu z Lawi, jak spravuje defekt. Tam dostávám od Katky bidon. po projetí Pecí nás čeká lahůdka dne 2,2 km na Pražskou boudu se stoupáním místy až 30%. myslel jsem, že se z toho poseru. Kam se hrabe stojka z Krušnohorského pekla. ke konci jedu ve dvojici s Benčíkem, jedeme až na chvostu naší skupiny. Nahoře беру na občerstvovače bidon a jedu dolů. Po chvíli kilometrový úsek na šotolině, jedu ho krokem abych nepíchnul. Kolem mě se prořítí Benčík s Líbou, vůbec je nezachytím a jedu už skoro až do cíle sám. Dole v údolí mi vzaly křeče, že nemůžu šlapat. Nasypu si plnou hubu soli, trochu musím vyplynout, hned to zapíjím a křeče do minuty mizí (paráda). Ve stoupání na Strážné mi dojíždí 3 lidi, jedu s nimi až na stoupání na Hoffmanovu boudu, ale tam se drolíme a jedu zase sám. Mezitím míjím vycučlého Jurečku. Přede mnou pořád vidím Kolíkáče. Chvilí ho dotahuju, pak zase on trochu ujíždí a pořád do kola. Pak už jenom sjezd a Hrádeček z kopce, tam je to o držku, solidní vracečky. Nemít galusky, tak jsem tam tutově lehnul. Po něm ještě stíhačka Kolíkáče. Ten jede ve dvou, já bohužel zase sám. Když už ho mám skoro na dosah, berou mě 5 km před cílem křeče. Teď už musím zastavit. Sypu zase sůl, ale křeče nechtějí polevit. Předjíždí mi Říha z Kolokramu ještě s jedním. Jedu pomalu za nimi a zkouším to rozšlapat. Naštěstí to povoluje a jedu. Mezitím mi dojíždí skupina 7 lidí. S těmi jedu až do cíle. Nakonec 51. místo a 17. v kategorii. Cíl byl do 50. místa, takže nakonec spokojenost až na ty křeče. Závod to byl parádní, kopce veliký a organizace neskutečně skvělá.

luketvrzic

KRAKONOŠŮV CYKLOMARATON 93km Od začátku aktivnější, prostě i když to zrovna moc nejde, furt to prostě zkouším ;), výkon rozhodně odpočatější než před týdnem, pomalu se to tam vrací, ale stále to není ideální, pozitivní bylo že i když jsem si několikrát vystoupil, tak sem se nezlomil, a svým tempem se tam nějak vrátil.... na startu cca 140lidí, a hned v prvním kopci odjíždíme v 6ti lidech, boužel nějak mi to prostě nesedlo, a trháme se na 4+ 2, poté až k Pomezkám super tempo 45kmh+, nahoru ale prozvěnu zase trápení, zatím tam prostě ta potřebná síla není.... sjezdík protivětru celkem bolel, na konci cyklokrosová vložka v jednom sjezdu, kde jsme všichni čtyři skončili v příkopu, dokonce i doprovodná motorka =D..... do cíle se snažím dojet už solově, přitom sjíždím borce s kterým sem jel až pod Pomezky.... v závru chytám trošku křeče, škoda bylo to o bednu =P... a tedka najíždět a najíždět a září se uvidí =)

Honzis

totál očistec, na Hrádeček tempo, dostávám se dopředu, v magnetu na žaclěř se vyskytuji i na čele, jenže pak se vždy nejede a zezadu dolítnou všichni zpět, že je nás zase asi 70! Do Polska odjíždí Zahrada, zase parking, že potáhnu i Pomezky někde v půlce a už se to roznastupuje, že málem vystupuju a na horizontu jsem v nataženém čele kolem 15.fleku úplně poblítej Ve sjezdu moc neorazím, čelo jde chcát ve Vel Úpě, já vytáčím nohy před zalomovákem na Pražskou, kde ihned vystupuju a jedu 39/26 asi 9,5-11km/h, hrozný, nemám vůbec sílu, vařím se, šotku opatrně, ve sjezdu vlaju za Jirusem a spol, na Strážné ještě nějak dojedu, ale na Hoffmanky vystupuju úplně vyšitej, jedu sám, na větru, ještě ztrácím ve sjezdu brýle, tak se vracím, dávám časovku, sjezd z Hrádečku -1.levá smykem, uf, před Trutnovem dojede Dreamer group, já odpadám i od nich, ale na posledním km jim ujedu a dotáhnu to až do cíle na 20.fleku

VM1

Tak jsem to zkusil,ale je opravdu po sezoně,utrženej hned na 10 km ,ještě jsem se vrátil,ale další kopec zase konec a tak jsem si to užil v pohodě,občerstvovačky jsem zastavoval,povídal si s obsluhou,kopce dolů jezdil opatrně a nahoru ještě opatrnějš,ale jinak jsem si to užil a po měsíci viděl kluky,což bylo prima.

Linus

Závod - Krakonošův cyklomaraton. Jdu do toho s tím, že chci odjet, první pokus před Žaclěřem ještě nevychází, ale v Žaclěři už se daří. Balík na kousek, ale radši se neohlížím. Vyhrávám vrchařskou na Pomezních boudách a valím dál. V nejtěžším kopci z Pece na Pražskou s úvodním sklonem 30% mě dojíždí čelo cca 6 lidí 700 m před premií - takže nakonec v sólu úniku 50 km. Naštěstí si před dojetím v kopci trochu zvolňuju a zuby nehty jedu s nimi dál. Po sjezdu se sjíždí cca 10 členná vedoucí skupina, kde máme 5 lidí. Bohužel se u mě čím dál více hlásí křeče, tak ještě klukům pomůžu nástupem z něhož je nakonec rozhodující moment, kdy odjíždí pětice s našimi třemi lidmi a hlavním favoritem - D. Turkem. Já kotvím s Majklem ve 2. skupině. Pár pokusů ještě odjet a dojet čelo bylo, ale všichni už byli posekaní. V cíli si jen pohlídám vítězství v kategorii a celkově končím jako 8. Vítězí Venca Nežerka, který přešpurtoval Turka - fantazie Nečekal jsem, že po té 50 km časovce ještě dojedu takhle na čele. Týmově nádhěra - 1. 3. 4. 7. 8. Zuzka vítězství v ženách, k tomu jako bonus vyhrané všechny vrchařské prémie.

KRUŠNOTON

Čespa – K-ton a šiška salámu

....už ve čtvrtek se zamýšlím nad víkendovou teplotou nad 35st. , která má doprovázet letošní K-ton. Mám zde premiéru, nevím co mě čeká a sám sebe se ptám, jestli to chci celé absolvovat. Od začátku prázdnin jsem +4kg, jediné co mi v tomto vedru chutná je pivo a toho jsem si v posledních dnech dopřával více, než je zdrávo. Ale už jsem přislíbil odvoz orangadě a z toho se necouvá..... V sobotu ráno nabírám posádku do vozu a vydáváme se směr Teplovice. Prezence, doladění tlaku v pneu a časté pití, následuje přejezd na start a už v 10hodin mi je jasné, že tato teplota mi nevyhovuje. Pár slov ředitele závodu, pak shlédnout nějakou tu sukni a hop do závodu, jízda za zavádějícím autem je značně nebezpečná, mám pocit, že to musí spadnout, dostávám i pár nadávek, když se snažím dostat na špic, tam se zabudovávám u kluků ze Sparty a Lawi. Hravě přezkakujem přejezd a jdeme do stoupání na Komárku. Čelo mi odjíždí, ale hlava velí zůstaň, nevíš co tě ještě čeká, tak at to nepřepálíš, poslouchám a jedu si své tempíčko, které mi vyhovuje. Jsem na vrcholu, doplňuji tekutiny a užívám si krajinky, lehce zvolňuji a nechávám se sject balíkem, kde operuje Kapr. Vedro už překročilo mojí únosnou mez (přece jen tréninky se vždy odehrávali v teplotách do 10stupňů) a tak na špic vůbec nelezu a kontrojuji chvoj balíku. Přichází první bufet na Cínovci v minulosti jsem na takovýchto závodech nikdy nestavěl a i zde jsem jen přijmu nabídku kelímku s vodou, vidím Kapra, který stojí a dolévá bidony, balík se od bufetu vzdaluje a Kapr nikde, ještě dva km ve sjezdu ho nevidím a už si maluju plán, jak pod kopcem půjdu na špic a budu brzdit a brzdit. Naštěstí v Dubí jsme už kompletní., další stoupání na Mikulov zvládáme v kolektivním duchu, ale už zde pocítuji první příznaky křečí do vnitřních stran stehen . Poprvé i stavím na druhém bufetu u Flájů a nevím, jak to tu chodí, tlačím se u dolívání bidonu, chovám se tak nešikovně, že mi bidon padá do lorny a jen taktak ho lovím, následuje meloun a schánka po soli, kterou né a né najít, zvedám hlavu, balík včetně Kapra je fuč. Následuje stíhačí jízda, kterou pomocí Jardy Rendla zvládám a připojujeme se. Sjezd z Klínů se jede poslušně, odpočívám a pak to přišlo, dole na kruháči chci zabrat a auau, křeč e-šiška salámu mi leze ze stehen, zvedám kadenci , roztáčím nohy, piji první magnezko a těžko se s balíkem dostávám pod stoupání na Dlouhou Louku, je mi jasné, že tempo balíku není slučitelné s intenzitou křečí a vystupuji si. Stoupání si jedu podle svého, piji a když se nohy kousnou, tak slejzám z kola a jdu 50m po svých. Prožívám divný pocit, když cítím, že sílu v těle mám, jen jí nejsem shopen přenést do pedálů. Na dalším průjezdu bufetem už stojím poctivěji, netlačím se a ochutnávám vše, co nabízej včetně soli, pozdě.....další vývoj závodu se mění v prosbu ke své křečové víle, aby mě nechala dojet do cíle a nabízím jí, že pojedu pomalu, ono to jinak nešlo, když zaberu do pedálu, jsem paralyzován a na vnitřní straně stehen mi znovu vylejzá zakřečovanéj sval ve velikosti šišky salámu. Předjíždí mě kde-kdo, přepočítávám celej peloton oranžových, je mi to ovšem jedno..... P.S. maratony budu jezdit jen do 30st.

Dreamer – Uvařenej jako rak

Na letosního Krušnotona jsem se těšil, jednak mám asi nejlepší formu letos, sice má být horko, ale protože horko je skoro celé leto tak očekávám že už je tělo zvyklé, proto si říkám že bych mohl zajet ze všech ročníků nejlepší výsledek, když by se všechno seslo. Ono se to nakonec opravdu seslo a to tak, že jsem zajel suverénně nejhorsí výsledek, docela dobrý paradox. A přitom jsem vůbec nic nepodcenil, příprava stejná jako před týdnem na Krakonosuv maraton, dokonce jsem se i v noci trochu vyspal, ve 4 ale již budicek a letos poprvé na samotku jedu do Teplic, protože Kolikac s Kaprem jedou střední. Před 7 již stojím na startu, zatím je příjemně kolem 22 stupňů. Je tu start, jdu k celu balíku, povídám s Jirusem a pár dalšími lidmi, proti Krakonosovi se moc nejede hned po startu, takže pohoda. Přichází první brdky, nic se nedeje. Přichází Neznabohy, ve sjezdu předtím se mi dari být vepředu

takže do kopce najjízdim luxusně z celá, vedle Jirus, Endler z Lawi, pár německých borců, kteří asi budou dneska hodně zlobit. Neznabohy se mi jedou dobře, ale balík se dost trhá, nahore je nás tak 20 max. Říkám si tím líp, aspoň bude klid ve skupině. Rozbitý sjezd a při něm ztratím bidon i když se snažím jet maximálně opatrně, ale tam prostě nějakou díru trefil asi každý. Ztracený bidon mě trochu rozhodí z tempa a řesím, jak to vyřeším, zatím ale mám vody dost protože jsem pil z flasticky v kapse. Přichází Snežník, letos to opravdu odsypa. Němci za to berou a po pulce kopce mi celou ujíždí. Se mnou odpadá i Satka, Beda Prucha někde za námi. Nahore spolupracujeme se Satkem, já stihám převzít pět lahev s vodou na občerstvovacce, tím kompenzují ztracený bidon. Před sjezdem dojíždíme celou, které moc nejede. Poprosím doprovodné auto Lawi o bidon s vodou, díky moc! Takže mám opět pít dost a musu se soustředit na závod. Sjezd rychle, pod Naklerov se moc nejede, aspoň tedy v haku na konci skupiny. Doskakuje i Beda Prucha a pár dalších lidí. Přesto to nakonec vypadá že se úvod jel letos asi nejrychleji vůbec, na Snežníku jsme byli o 8 minut rychleji než před rokem, o 12 minut rychleji než v roce 2013. Naklerov se mi taky nejede úplně špatně, celou na dohled, ale na konci si takticky vystupují a vyjedou s Bedou Pruchou, začínám si říkat že závod je dlouhý a je lepší posetřit síly. Doposud tedy jedu jste rozumně. Nahore se ve 3 tocime, pak snad ve sjezdu dojede pár dalších lidí no a na v Krupce opět dojíždíme celni balík, který se před kopcem setří. Jdu tedy "naposledy" na celou pozdravím Jiruse, protože čekám že v kopci mi ujede. Říká ale že si taky nejspíš vystoupí. Začíná kopec z Krupky a balík se trhá. Mne se tu jede pořád dobře, držím si na dohled Jiruse se Satkem, Beda opět za mnou. A pak dělám zásadní chybu, zpětně hodnoceno, při závodě to byla samozřejmě správná volba. Tím že se momentálně cítím dobře, se v konci kopce začnu přibližovat Jirusovi a Satkemu. Začínám verit že je sjezd a pojedou s nimi. Na vrcholu mám tak 50, říkám si že kdyby se Jirus ohlédl a viděl mě, tak by mohl pockat. Ale ne, problém je v tom že dalších 50-100 před Jirusem je další skupinka a pak už vlastně celá hlavní balík, kde je tak kolem 10 lidí. Takže celá úsek od vrcholu Krupky až na občerstvovacku do Činovce sjíždím na samotku Jiruse se Satkem, ti sjíždí celou, což se jim následně povede, ale mně ne. Přijíždím na bufet, ale bohužel tam celou prakticky nestavelo, akorát odjíždí Hezcko jako poslední z celá. Já tedy jen stavím a beru do ruky kelímek, ale i to byla chyba. Do sjezdu jdu bohužel s dírou, snad kdybych vůbec nezastavil tak bych je sjel, kdo ví. Ve sjezdu si leham strídavě na trubku nebo slapu, v blahové naději že balík sjezd. Moc si tedy neodpocinu. Po odbočce v Dubi pořád vidím balík ale už tak 300m. Přesto až pod další kopec tak nějak jedu že třeba zvolní. Ale ne, to už neklapne, začíná kopec z Hrobu a to začátek mého "pohrbu". Před mnou nikdo, za mnou nikdo, nejednou mi dojde že jsem se 20km od konce stoupaní z Krupky sám gumoval. Ale tak co, doposud jsem s celou jezdil, vůbec by mě strategie že si vystoupím někde na Neznaboach a Snežníku vystoupím a pojedou svoje nenapadla. To bych dojel třeba z hodinou ztrátou, třeba bez větší krize, ale s pocitem že jsem tomu nedal všechno. To není můj styl. V pulce kopce z Hrobu mě dojíždí osamocení Beda Prucha. Snažil jsem se trochu orazit si, tak teď jen doufám že mi hned neujede. A dari se, chytám jeho tempo, které je tedy taky poměrně zvyklé a jedeme bok po boku. Nahore nás před Flajemi dojíždí další dvojice, tak ve 4 už jsme zase pěkná skupinka. Na občerstvovacce stavíme, až jsem překvapený. Doplnuju pít, meloun, suš, rozinky, muffin, říkám si že to bude OK. Stavíme i na mocení, celou nesjedeme, spis říkám že někomu určitě dojde a někoho sjedeme. Sjezd do Litvinova, jsem tam v pohode, zadnou díru nechytám ve sjezdu. Dole ale už hnus 36-37 stupnu, nahore doposud bylo jen kolem 30ti to se jste dalo zvládnout. Dole mi stáčí ta krátká rovina pod Dlouhou Louku a jákmile na ni nejedeme, končím. Vystupuju si úplně stejně jako před rokem ve skupině s Kolikacem a Kaprem. Ale za to letos mi dochází jste víc. A přitom pořád tak nějak pijú, buď je to málo, nebo nevím. Každopádně až tady mám první velkou krizi někde na 150 km. Dlouhou Louku tak jedu odhadem průměrem 8kmh což je prostě o nicem a zákonitě mě tak předjíždí nejdriv grupa se Senkerikem, pak i Pavel Kuda a další. Nahore jsem rád že jsem,

opet piju a přijíždím podruhé na Flaje, tam stavím, doplňuji zásoby. Trochu se zmatorím tak hned mám lepší náladu, protože si říkám že hlavní krizi mám za sebou a teď už to bude OK a třeba ještě někoho sjedu. Sprcha z hadice u prehrady taky povzbudí, najednou je to příjemnější. Bohužel tento stav vydrží jen chvíli a ještě před sjezdem do Litvinova je krize částečně zpět, respektive vidím že už zase nohy nejedou. Napadají mě myšlenky nedokoncít, ale to zavrhuji, chci prostě dojet jako všechny ročníky doposud. A tak odbocím směr Lukov. Teplota jde k 38,39,40 stupňům. Předjeme mě jeden německý borec, tak ho na chvíli haknu, pak si zas vystupuju. Předjeme mě celou střední, kde já prisatý Kamil Ackermann, ani nemá čas mě pozdravit. Bojuju o preziti, cedule hlásí Mirosovice bufet 500m, já tam asi nedojet. A porad piju, není to tak že bych úplně rezignoval, ale asi bych potřeboval vypít 5l naraz, což je nesmysl. Konečně bufet, leham si do stínu za stanek, mám blízko ke kolapsu, hlava uvarena, výsledek je mi jedno, chci prezit a samozřejmě i dokončit, ten moral ve mě zůstal, OK je 40 stupňů, OK jsem totálně mimo, ale OK něco jsem na kole už odjezdil tak to nevzdám. 10min nemám sílu se ani napít, celkem na bufetu jsem pul hodiny, přijede a odjede Kapr, Salo, až s Kolikacovou skupou se trochu vzpamatují a mohu jet. Kombajn sekající pole nás ofoukne a jedeme. Ale porad je to špatně, jsem rád že jedu. Snad jediný Cespa je na tom ještě hur než já, každý si tu dneska píše opět svůj příběh. Kolikac grupa mi ujíždí na Lukove. Do cíle se nakonec nějak domotám, misty jsem tomu neveril že se tam objevím. Když zpětně hodnotím co se včera stalo, nezmenil bych na přístupu nic. 90km jsem jel s celem docela v pohode, dokonce i poprvé po vyjezdu z Krupky jsem měl celo na dohled, abych je viděl až do kopce pod Hrob, to se mi nikdy nepovedlo. Zkusil jsem to, nevyslo to, stane se. Samozřejmě vědet že skoro zkolabuju tak jedu jinak. Pokud bude za rok opět 35-40 stupňů slibuju že si vystupuju na Neznabohách nebo nejdele Snezniku, je pravda že zase ten konec, kdy by člověk předjížděl odpadlíky má asi taky něco do sebe, ale pak bych si zase vycítil že jsem to mohl zkusit s celem, jak se tak znám. Čas 10h nemá cenu komentovat, čas jízdy mám 9:20, takže jsem porad mohl dojet někde s Kamilem relativně v pohode. Když ale ztratím během závodu 7% vahy a výzkumy říkají že ztráta vody o 4 % sníží výkon o 50 %. Ztráta nad 6 % už může vést až ke kolapsu, tak musu být rád, že teď vůbec píšu tento report! I tak se mi letošní Krušnoton líbil a za rok se určitě chci objevit znovu, opět na královské dlouhé trase!

Jirus – Byly doby, kdy jsme tady žebrali horkou polívku

Na letošní Krušnoton jsem vyrazil s předstihem. Do Teplíc jsme přijeli s rodinou už ve čtvrtek. Na kolo jsem ten den nesedl, bylo moc horko. V pátek jsme vyrazili na procházku k Pravčické bráně, ze které se vyklubal šestihodinový pochod v ubíjejícím parnu. Na kolo jsem opět kvůli horku a vyčerpání nesedl. Pozdě odpoledne jsme se jen zajeli vykoupat do zatopeného lomu u Lahoště. Večer na prezentaci, potkávám Standu Prokeše, toho bych se rád držel, ale ne za každou cenu. Ze zítřka mám opravdu strach, horko nemám rád a nerad bych někde zkolaboval. Před spaním chroupu slané buráky, zalívám dvěma pivy a na kutě. Poprvé jsem se před K-tonem docela vyspal. Sice jsem měl strašidelné sny o tom, jak nedojet, jak ležím u silnice a míjejí mě odolnější borci, kterým není tak blbě jako mě. Skutečnost ukázala, že někdo se toho bohužel dočkal, já snad jen silou vůle našťastí ne. Jo dneska to nebude jen o výkonnosti, ale také o hlavě. Rozvrhnout síly, nepřepálit to, neuvařit se, mít dost vůle na to dokončit to. Jedu na start. Nejdřív před halu najít si Dreamera, abych nestál na lajně sám. Cestou potkám RiCe, ale Dreamer nikde. Na startu nikdo, tak ještě někde mezi paneláky zkusit něco vymočít. Pak zpět do Krupské. Stoupám si dopředu, vidím Indiána, ale ten jde dozadu, stejně tak i Dreamer, Kamil z Axonu a další. Nevadí, stejně se hned po startu sjedem, alespoň budu mít vpředu pár fotek. Rozloučit se s rodinou a je tu start. Přes Teplice pohoda, kopec z města ven se docela jede, ale pak zase v klidu. Střídám špice, je to dobrý, zatím není extra hic, ale je jasné, že to nevydrží. Po pár kilometrech zalézám dále do balíku poklábosit a neplýtvat silami na čele. Pořád se jede v klidu, ale začíná to hřát. Pod Neznabohy si najíždím

k čelu, loni nebo kdy to tady lehlo, chci se tomu vyhnout. Do kopce už jedu vpředu a celkem v tempu. Snažím se nezpomalit, tak jdu úplně na čelo a jedu, ať se to roztrhá. To se povedlo, nahoře je nás tak kolem dvaceti, to už je lepší. Tempo ani teplota zatím nejsou nijak kritické, jede se mi dobře. Rozbitý sjezd do Čermné a Jílového přežívám bez defektu. Najíždíme na Sněžník. Docela se to rozjelo, vpředu je nějaký němec jede dobře (aby ne, nakonec naprosto suveréně vyhrál) s ním Čert, tak to hákuju a jedu taky. Nahoře jsem s nimi a kupodivu v pohodě. Zastavím si na bufetu dolít bidon a pak si to v pohodě docvaknu. Nakléřov přežívám taky bez problémů, je to divný, nevím jestli bych se neměl víc šetřit, aby mi nedošlo, ale nechce se mi, když jsem tak v pohodě. Pojedu tak dál a uvidíme. Sjezd, kde jsem loni prorazil obě kola a pak žebal náhradní duše se obešel bez problémů a tak se pomalu blížíme do Krupky. Když říkám pomalu, myslím tím pomalu. Všichni se asi šetří před následujícím kopcem. Zezadu nás dojíždí odpadlíci z Nakléřova, je tu i Dreamer, který se přijel rozloučit. No snad to není třeba, já tady asi taky končím. Hned jak se to začne zvedat, tak si vystupuji. Zvolním a jedu si svoje, nehodlám se uvařit a chcípnout. Nahoře na mě čeká rodina s bidonem a petkou vody, tak ať děti vidí tatínka v pohodě. Nakonec nezaostávám o tolik, kolik jsem čekal. Kousek přede mnou jedou dva němci, před nimi Standa Prokeš a vedle mě Tomáš Satke. Beru od manželky bidon od dětí petku, polévám se vodou, zamávám a jedu si to docvaknout. Ve spolupráci se Satkem jsme tam ještě daleko před Cínovcem, tak dobrý. Sjezd z Cínovce je luxusní záležitost. Škoda, že foukalo proti. Maximálka se nedostala ani přes osmdesát. Na odbočce z Hrobu je nás asi sedm kousků, němec s Čertem a Endlerem z Lawi jsou fuč. Tady už začínám opravdu zadírat. Vlaju na konci skupiny, ale odpadnout se mi nechce, tak se kousnu a na vrcholu jsem pořád tam. Pak jedeme na Fláje. V jedné zatáčce na hrubém asfaltu mě to vyneslo i díky bočnímu větru až mimo silnici. Prolít jsem trávou a chroštím, ale ustál jsem to a i obě kola to přestála bez defektu. Fuj to bylo o fous. Jsme na bufetu. Doplnuji pití, polévám se vodou, leju do sebe tři koly, беру melouna a jede se dál. Kolem přehrady je to nekonečný, ale jede se mi dobře. Někoho vidíme před sebou, asi odpadlík z úniku. Jo je to Tomáš Čer. Jen kolem něj projedeme, nejeví snahu se háknout, asi to balí. To není dobrý, když odpadají takový borci. Dolů do Litvínova je pěkný sjezd ve stínu, ale dole je to jak kdyby na nás někdo pustil horký fén. Ten zásah horkým vzduchem je neskutečný. U jednoho z kruháčů vidím, jak někdo fandí ve šlapkovském dresu, je to vzpruha, ale to horko to nezchladí. Při nájezdu na Dlouhou louku je mi jasné, že se musím rozhodnout jak dál. Pokud se zmáčknu a vyjedu to s ostatními, pojedu dál ve vláčku a nenadřu se tolik, a nebo nahoře chcípnu. Nebo si vystoupím a pojedu dál svým tempem, abych nechcípнул, ale sám. Je to ještě sto kilometrů. Volím druhou možnost a snad jsem udělal správně. Nahoru jedu opravdu pomalu. Přede mnou odpadá ještě Hečko z Kolokrámu, ale nechávám ho být. Nahoře jsem tedy sám a těším ze zpět na bufet na Flájích. Je to nekonečné. Trochu mi pomáhá, že se tu motají pomalejší borci z kratších tratí, takže je koho předjíždět, což je vždycky příjemné. Na bufetu opět doplňuji tekutiny do bidonů, do pupíku i na hlavu, беру palačinku, kterou jsem se málem udusil a jedu dál. Sprchu z vodního děla projíždím a rozdávám úsměvy pro fotografy. To bylo asi naposledy, pak už jen bolest a únava. Zakusují se křeče, tak točím abych to rozjel. Kousek se svezu s Radimem Skálou, ale dole v Litvínově je po něm veta. Na kruháči už nikdo v oranžovém nefandí, nedivím se. Ale najednou před sebou vidím černozelený dres Kolokrámu. Super, to bude Hečko, do cíle pojedeme dva, to bude lepší než sám. Zmáčknu se dojedu ho a z Litvínova vyjíždíme spolu. Ale dlouho to nevydrželo. Stačil malý brdek a já odpadám. To není dobře. Ale stále ho mám na dohled, tak snad ho sjezu. Jo, na dalším brdku ho mám. Hlásí, že končí. Říkám pojed', zbývá čtyřicet kilometrů, to už spolu došmrdláme. Ale když se ohlédnu, tak je mi jasné, že do cíle pojedu bez něj. Přijíždím na poslední bufet. Doplnit vodu, napít se, polít si hlavu. Voda je teplá a moc neosvěží. Slečna za stolem se ptá, jestli bych tedy nechtěl polít přímo z hadice. No jistě že chtěl prosím a užívám si to. Jen tak mimochodem prohlašuji, že byly doby, kdy jsme tady

žebřali o horkou polívku. Obsluha bufetu pokyvuje. Jo dneska je tomu jinak. Nasedám na kolo jdu to dorazit. Kilometry neubývají, horko je ubíjející a únava roste s každým šlápnutím. Ještě jednou otočit nohama, ještě jednou, ještě jednou... Hrůza a běs, je tu Lukov. Cedulka u trati hlásí dva kilometry, sklon necelých sedm procent, to přece není tolik. Ještě patnáct set metrů, kilometr, půl, posledních pár otoček nohama a je to tam. Ze sjezdu chci dáchnout, ale nejde to. Oči na stopkách, kdybych polevil, tak usnu. Do Milešova přijíždím na hranici kolapsu, ale je to poslední kopec, tak musím. Mám chuť si sednout k silnici a nabrat trochu sil, ale vím, že jak bych si sedl, už bych se nikdy nezvedl. Nechápu, jak to Dreamer dokázal. Tak vyjíždím v pochmurných myšlenkách nahoru. Cedulka s konstatováním, že do cíle zbývá dvacet km je pro mě jak rána. To se přece nadá ujet. Naštěstí je prvních skoro deset z kopce, tak to jde, i když mám pocit, že už ani to kolo nemá vůli jet. Těch zbývajících deset bylo jako ve snu. Jediné co mě drželo v sedle byla myšlenka, že nesmím přestat šlapat, jak přestanu, zastavím se, spadnu a už se nezvednu. Příjezd do Teplíc si skoro nepamatuju. U cílové brány vyhlížím Alenu s dětmi, zkouším zvednout ruce ve vítězném gestu, ale i na fotkách je vidět, že na to nebyla síla. Za bránou padám z kola, to chytá jednou rukou organizátor, druhou se mě snaží polévat vodou. Já se válím v té suché trávě a je mi to všechno jedno. Po jídle a spoustě tekutin se dávám jakž takž dohromady, abych se byl schopen převléct a lehnout na lavičku. Když přijíždějí ostatní, přijdou mi ve srovnání se mnou nějak v pohodě. Snad se mi to jen zdá. Tenhle závod snad ani nebyl pro spoustu účastníků od určitého bodu závodem, ale zkouškou přežití. Někdo má horko rád, ale co je moc to je moc. Obrovský dík patří organizačnímu týmu za to, jak skvěle zvládají rozmary počasí. Přidání bufetů s vodou, jak pevných, tak pojízdných bylo skvělé. Díky obsluhám bufetů, že se tam kvůli nám celý den pekli i motorářům za doprovod a pitnou podporu i všem ostatním, co se na tom podíleli. A závodníkům za to, že přijeli, bez nich by to přece nešlo. Jak to bylo strašný, tak to bylo skvělý. Díky. Ale teď si dám od kola klidně trochu pauzu. No jo no, já vím ze né

Kolíkáč – Saunový ráj

Krušnoton 2015 byl pro mě takový saunový den. Letos jsem vzdal ambice do 53x11 maraton cupu, a mojí motivací se stal skvěle rozjetý týmový UAC, kde aspoň malým dílem trochu přispět. A do UAC se počítala střední 180km trasa. Je pravda, že mi trochu scházelo brzké vstávání, cesta do potměných Teplíc a ranní klidný start na dlouhé trati. Střední startovala již v pekelném vedru, v megatlačnici v Krupské ulici, v nervózním začátku do Krupky. A pak přišel první saunový ceremoniál – tropická sauna na Komáří Vížku. Hákuji Mílu Švehlu, Kapr s Jeffem, Pepou Vejvodou kousek před námi, věřím, že si sjedeme. Míla zase jede svoje parádní pravidelné tempo a v půli kopce se začínáme přibližovat vysněné společnosti. A on je tam na dostřel i Čespa. Vyschlé hrdlo stále zavlažuji bidonem, ale evidentně mě schází ochlazovací bazének na hlavu. Mílo, skvělá práce, jsme spojeni v jednu grupu, ale já jen nevěřicně zírám, že začíná Kapr zrychlovat. Nééé, řvu móóc, potřebuji trochu dáchnout, a ne si dávat jako kráva. Nohy by jely, ale hořejšek těla se mi pomalu, ale jistě začíná vařit, tento ceremoniál už nevydržím ani minutu, musím si vystoupit! A přese mě jdou další a další borci, ale nejsem vůbec schopen háknout, jen se vyškřábat nahoru. Konečně se to trochu narovnal, skupina není daleko, ale já jsem jako správný pacient úplně sám! Marně se pokouším o nějaké sjetí, po chvíli bezradně svěšuji nohy, otáčím se, je konec. Nic nejede, zastavuji, močím. Konečně skupina a to nádherně vypečená, z našich Technik, Hank, Pistachio. Zvedá se mi nálada, jede se pro mě přijatelné tempo, ze kterého bych snad již neměl vystupovat. Stoupání na Mikulov je docela ve stínu, a tak docela bezbolestně se přepravuji na vrcholové partie Krušnotona, blížíme se k Flájím a k bufetu. Čeká nás sešup do Litvínova a stoupání na Dlouhou Louku, kde nechci táhnout o gram více, a tak trochu zariskuji a nenechávám si dolít druhý bidon, s jedním plným bych to měl objet. Technik s Hankem valí jako o život, ztratili jsme Pistachia, který se ne svojí vinou zasekl na bufetu, a sjíždíme si znovu železnou lady

Zuzuki s Lawi, která jede famózně. Ještě se to trochu zavlní, dostaneme vodní clonu přímo z přehrady z hasičské stříkačky a pak již konečně sjíždíme Klíny. A dole je to sauna s parním nárazem! Rozžhavený asfalt, od kterého sálá horký vzduch přímo do našich dýchacích ústrojí. RiC s dlouhé trasy jede statečně s námi, trochu ho povzbudit a pak se již soustředit na Dlouhou Louku. Další saunový ceremoniál, obdobné stavy jako na Komáří Vížce, ale našťástí tady je obětavý motorkář s flaškami vody, která mizí na našich helmách, voda stéká po hlavě, obličej, dresu, těle ... Technik má trochu problémy, Hank hákuje čelo grupy, a pod největším závěrečným hupem je tu vodní bufet, znovu voda do sebe a na sebe. Bidon začíná chrastit, začínám si vyčítat ten riskantní tah s jedním bidonem, hlava se zase vaří a motá. Ale každý si prožívá svůj příběh, Technik mě hákuje svojí tradiční zarputilostí, je vidět, že trpí. Zuzuki jsme ztratili, ale před bufetem je znovu s námi! Teď již doplnit vše potřebné, dávám i birella, stejně jako před rokem. Nejdlejší kopce jsou za námi, kolem Flájí nabíráme zkřečovaného Čespu a znovu padáme krásným sjezdem dolů. Tak teď se jen v závěru pohoupat do Teplic. Ale další sauna s parním nárazem, průjezd Litvínovem a nekonečné čekání na vysvobozující bufet. Je to peklo, saunér nás zavřel u kamen a nechce pustit ven! Vedro je devastující, našťástí se držíme stále ve skupině a připadám si jako na poušti, plazí se k oáze. V krajnici stojící auto, v něm Pepa Vejvoda s ručníkem kolem krku. Bufet 500 metrů, neskutečná to dálka. A oáza je přeplněná! A ta jména! U auta ležící Jeff pod stromem, Míla, Salo ... a náš Dreamer! Vana napuštěná vodou a v ní plavající birelly. Žaludek již dávno vypověděl službu, nechce přijímat žádnou tekutinu, ale vyschlá pusa si to stále žádá. Je čas i na pár vtípků, cítím se jako v cíli, vždyť své soupeře jsem vlastně dojel. A tak si ani nevšimnu, že Technik s Hankem mizí za Zuzuki, já dál bezstarostně zkouším různé pochutiny a tekutiny. A přijel Pistachio, který má stále závodní náladu a chce jet hned dál! Sedáme na kola, Pistachio, Jeff, Míla, Dreamer, Čespa ... a je to stále boj s neskutečným vedrem. Čespu s Dreamerem jsme vytratili, bok po boku s Pistachiem zdoláváme Lukov. Jeffova manželka vše dokumentuje, Jeff kamarádsky dává flašku s vodou na polití. Poslední kopec, Míla zajíždí do restaurace, a pro mě si Mikulov přichystal křeče. Nedokáží pořádně zabrat a Pistachio s Jeffem mi mizí. Neslavný to konec mého letošního Krušnotona. S pohledem na tachometr se posunují kilometr po kilometru k vysněnému cíli. To jsem dlouho nezažil. Na metě 10 km do cíle mě mívá obživlý Míla, který jede ve trojici, ale na jeho HOP nejsem schopen reagovat. Neskutečně dlouhých a trýznivých posledních 5 kilometrů... vypíjím svůj kalich hořkosti až do úplného dna, stejně jako oba bidony... díky za saunový ráj v Krušných horách!

Radim – Krušnoton (střední trasa) aneb pohádka o vodě

Silniční závod Krušnoton už asi nemá cenu příliš představovat, tak se to pokusím vzít poměrně stručně. Letos jsem se přihlásil opět na střední trasu 180 km zařazenou do seriálu UAC, dlouhá mi přišla už moc dlouhá a krátká moc krátká, sice vzhledem k horké letní předpovědi počasí jsem si říkal, že i ta střední bude možná ažaž, ale body do UAC by se nějaké hodily (od Praha-Doksy už jsem nic nejel), takže proč to nezkusit. A tak jsem v sobotu ráno opět vyrazil, doprovod mi dělaly (nebo spíše já jim?) Klára s Radkou (její report zde), které se rozhodly v rámci své začínající silniční závodní kariéry celkem rozumně pro krátkou trasu. V Teplicích po příjezdu už celkem plno, ale chytáme ještě poslední flek na záložním parkovišti u fotbalového stadionu, ostatní už musí parkovat podél něj. Než se z auta vyndají, sestaví a připraví tři kola, tak to chvíli trvá, takže na start se jde bez rozjíždění, resp. musí stačit samotná cesta na start, ale dnes stejně nemám v plánu to nějak zvlášť hrotit, tak se prostě rozjedu až během závodu, říkám si. Ještě na parkovišti jsem potkal Hanku Doležalovou, která jede střední trasu jako já, a domluvili jsme se, že bychom mohli jet aspoň zpočátku spolu jako loni. Na start tedy jedu s třema holkama - jeden by mi mohl závidět. Na startu jsme asi tak 10 min předem, takže stojíme docela vzadu, ještě se s námi přijde pozdravit Lad'a, který stojí někde dál před námi, a už nám to pomalu začíná. Už na startu v 10:00 je asi

dobrého instruktora jízdy jsem tady asi moc nebyl. Pak už to ale pokračuje bez komplikací (a tedy i bez brzd) až dolů do Dubí, kde mě trochu zbrzdí auta, jeden ze skupinky jde přes ně, já zůstávám za nimi a radši čekám na Hanku, pak kruhák, odbočka doprava a za chvíli jsme zase všichni pohromadě. Následuje přejezd do Hrobu, naštěstí tedy s velkým H, zatím. Je to docela odpočinkový úsek, něco jím a piju, ale tak nějak cítím, že se mi začíná nejet dobře, což to je tedy poměrně brzy. Po nájezdu do stoupání přes Mikulov a Nové Město nám odjíždí Hanka a jezdec v dresu BMC, já zůstávám se zeleno-červeno-bílým dresem s italskými nápisy (ale je to normálně Čech) už dole v lese o kus zpět a jak se silnice před Mikulovem trochu víc zvedne, odjíždí mi i ten. Já naopak cítím, že si musím jet svoje tempo, pokud chci vůbec dojet, protože bude hůř. Jinak tohle se stoupání se mi jede ještě pocitově docela slušně, akorát je to pomalé, ale Bouřňák, železniční most, koleje a po připojení pár jezdců od Vitišky z krátké si ještě pamatuju docela dobře. Na Novém Městě bohužel zjišťuji, že asi 200 m přede mnou se vytvořila poměrně velká skupina, kde asi budou všichni moji ještě před chvílí kolegové včetně Hanky, tak si dávám docela interval, jezdce z krátké předjíždím jednoho za druhým, ale k té skupince se moc nepřibližuji. K odbočce na hřeben je její náskok zhruba pořád stejný a pak se spíše zvyšuje, ještě párkrát ji zahlédnu na nějakém horizontu, a pak už nic, navíc bohužel jedu stále sám, z jezdců z krátké se nikdo není schopen připojit, a když, tak jen do háku, ale se střídáním nepomůže. V takové jedné levotočivé zatáčce na hrubém asfaltu s kamínky (kousek nad připojením silnice od Dlouhé Louky) mám docela adhezní problém se tam vejít, trochu to musím vzít krajnicí (že by stejná zatáčka, o které píše ve svém reportu Jirus?), ale dobře to dopadne. Po této příhodě už to vzdávám definitivně, nechávám se dojet pár lidmi z krátké a společně s nimi dojíždím na další bufet na Flájích, kde dělám první delší pauzu a občerstvuji se důkladně – doplnění bidonů (jeden vodou, druhý ionťákem), k tomu několik kelímkových ionťáků do sebe, meloun se solí (preventivně), banán, sýr, a na odjezd palačinku, jejíž náplň mi ovšem vyteče a dost nepěkně se rozmázne po horní rámové trubce, ze které pak zatéká na další různá místa (zjistil jsem to víceméně až v cíli, když jsem divil, jakej hnus jsem si to na trubkách přivezl, a při zpětném zkoumání a opatrné degustaci či spíše očichání mi vyšlo, že to musela být právě ta palačinka). Odjíždím tak nějak sám, přede mnou i za mnou spíše jednotlivci nebo dvojčky, dokonce jedna holka v červeném dresu, chvíli si dokonce myslím, že by to mohla být Klára, ale je to někdo jiný z krátké. Po sjezdu pod přehradu a opětovném výjezdu k ní (docela pakárna a navíc nás to čeká dneska ještě jednou) je tu najednou nějak mokro, což se mi v první chvíli nelíbí, že si akorát zaseru kolo, ale pak si všimnu, že jsou to hasiči nebo kdo a dělají z hadice takový osvěžující gejzír, takže nakonec jsem za to docela rád. Na chvíli to pomohlo, ale zakrátko je mi už zase vedro. A taky mě předjelo čelo dlouhé trasy, která už jede druhý flájský okruh, no a kousek za nimi mi přilétne za záda Jirus rovněž z dlouhé (nakonec v cíli celkově na výborném 11. místě, a to už tady jede sólo – ta dlouhá trasa to selektuje na jednotlivce úplně nekompromisně i takhle na předních pozicích už tady), tak se trochu hecnu a jedu s ním. Trochu si mu stěžuju na to vedro, ale on říká, že jestli mi připadá, že je tady nahoře vedro, tak že to není nic proti tomu, jak je dole v Litvínově, že tam je to úplně jako v troubě a tady je naopak docela příjemně, tak ať jsem zatím rád. Na Klíny nám to vydrží spolu, dokonce mu i párkrát vystřídám, sice mu ty moje líné špice v tempu asi moc nepomůžou, tak ale aspoň si na chvíli orazí. Ve sjezdu jde ale trochu překvapivě přese mně (to se mi moc často nestává), držím se za ním s nějakým lehkým bezpečnostním odstupem, ale za tou první utaženou zatáčkou dojedeme auto a Jirus se ještě před sérií dalších zatáček natlačí před něj, kdežto já už ne, resp. až o něco později, pak to sice ještě trochu stáhnou a předjedu přitom několik jiných jezdců, nicméně na kruhák v Litvínově dojíždím s asi 50m ztrátou a nehodlám to sjíždět, Jirus stejně za chvíli odbočí už do Středohoří, kdežto mě čeká ještě jeden výjezd na hřebeny do druhého flájského okruhu. Jinak ale s tou troubou měl fakt pravdu, je tady možná tak o 10 °C víc, než nahoře, a jestli už tam mi bylo vedro, tak ani nevím, jak nazvat to, co je tady. Slovo „peklo“ je asi příliš expresivní,

ale tak nějak mě nic jiného ani zpětně nenapadá. Z pozemských pojmů bych to pak nazval něco mezi horkým vzduchem z fénu a horkovzdušnou pistolí, každopádně najednou mám problém se vůbec pořádně zhluboka nadechnout, vzduch při průchodu plícemi pálí a prostě to nejde. A do toho se ještě musím koukat na holky v bikinách na zastávce (to by ještě šlo) a na davy lidí mířících na místní městské koupaliště, a s tím už se hlava vyrovnává hůř. Proč oni mohou a já musím tupě šlapat dál? Ale zatím se mi hlavu nějak daří přemluvit a jede se dál. Překvapením je pro mě tramvaj (stará dobrá T3), která se objeví znenadání v nějakém parčíku po mé pravé straně, až doteď jsem si toho nikdy nevšiml, že by měl Litvínov tramvaje, a vida – má je. Pokud to ovšem už nebyla nějaká fata-morgana, ale asi ne, takže Praha, Brno, Plzeň, Ostrava, Olomouc, Liberec/Jablonec ... a Litvínov, to jsou mi věci! Ale zpět na trať. Začíná největší atrakce dne – výjezd na Dlouhou Louku. Najíždím do něj dnes tak nějak klasicky sám, ale přede mnou v dohledu někdo je a za mnou taky, je to už tady pěkně promíchaný s dlouhou trasou, proti kterým jsem o něco rychlejší, takže bych snad mohl ještě někoho dojet. Ale po chvíli zjistí, že je to stejně tak nějak jedno, začínám vařit, a to jsem ještě dole v lese. Těším se zase na Fláje, kde byl vzduch oproti tomu zdejšímu alespoň dýchatelný, tady mám pořád pocit, že co to teploty dýchám spíš páru, i když je to v lese. A ačkoli stoupání v této dolní části je celkem konstantní a zdaleka ještě ne tak prudké, tak už zde se dívám na displeji na jednociferné hodnoty rychlosti, ach jo. Sem tam někdo stojí u krajnice a rozhání křeče, pak je tu motorka alias pojízdná chladnička s pitím, okolo stojí hlouček jezdců a za chvíli už i já stojím mezi nimi, zavlažuji se a polévám si hlavu i boty, neboť chodidla v tretrách začínají pořádně pálit už tady. Jeden zde sedí opřený o strom a nevypadá, že by měl ještě myšlenky na kolo, my ostatní však postupně nasedáme a odjíždíme. Pak přichází první prudší pasáž a mně tu někdo dojíždí a ještě ke všemu jede na horáku! No nic, nějaký hobík se tu asi ocitnul víceméně omylem a my znavení dálkaři mu teď sloužíme jako dobré cíle pro povzbuzení jeho ega, neboť o kus dál předjíždí ještě další mé spolubojovníky, aspoň co jsem tak zahlédl. Normálně by mě to pěkně nasralo a vyburcovalo, ale nyní je mi to tak nějak úplně jedno, vůbec neřeším, kdo mě dojede nebo případně koho dojedu já, jde jen o to se vůbec nějak doplácet nahoru a přitom už dobře vím, že bude ještě hůř. Na výjezdu z lesa sklon trochu povolí a je tu další picí bufet, opět zastavuji a spotřebuji celou jednu litrovou láhev (mimochodem podanou od moc hezké holky v bikinkách), něco málo do sebe, ale hlavně na sebe a do bot a hned zase hurá na trať. No hurá už to po pravdě moc není, spíš ouvej, a do toho se mi začíná pěkně motat hlava! Naštěstí nohy celkem i poslouchají, sice nejedou, ale to přičítám víc uvařené hlavě a plícím, ale na druhou stranu zatím ani nekřečují a jen občas signalizují lehké náběhy. Někteří ostatní jsou na tom zjevně hůř, a jak silnice přes vesnici začne víc stoupat, začínají se objevovat příznaky z cyklistické apokalypsy – někdo to kousek nade mnou šněruje ze strany na stranu, jiný stojí u levé krajnice a tak nějak divně se směje (jó křeče opravdu dokáží někdy vykouzlit veselé grimasy), další už rovnou polosedí-pololeží ve škarpě (ale celkem pěkně ve stínu za barákem), no je to opravdu jako výjev z cyklistického pekla. Sluníčko tady do nás pere, co může, k tomu sklon okolo 15%, není skutečně nad čím plesat. Kousek pod kostelem stojí ten kluk, co jsem s ním odpadl od Hanky pod Mikulovem, má prázdný zadek, tak se ho ptám, jestli chce duši, ale smutně říká, že je to galuska a že už si zavolal pro odvoz. Chvilku bojuju s myšlenkou, že by ten odvoz nakonec nebyl tak úplně špatnej i pro mě, ale nakonec to zavrhuju, ještě to zkusím, i když ten závěr na sluníčku už mě tedy zmohl opravdu hodně. Nahoře u hospody jsem zrovna tak nějak sám, pár se jich ještě škvaří za mnou a přede mnou jen někdo v dálce, tak pokračuju sólo a zpětně si z tohoto úseku nějak moc nepamatuju – myslím, že mě někdo předjel a já pak dojížděl na bufet s někým z CSK Markus (Tomáš Habětín), ale možná to bylo i jinak, tady mám prostě trochu okno. V každém případě na druhých Flájích je už u bufetu pěkně husto, nikdo nikam nespíchá, já to беру v podobném tempu i duchu jako minule (akorát palačinky už mezitím došly, tak je nahrazuji sýrem) a v poměrně krátkém čase (kratším pit-stopu než většina ostatních)

zakončuji zastávku přejezdem koberce, čímž dokončuji měřený vložený okruh Giro Lanutti ve směšném čase 1:53:54,8 h (loni také ne v úplně optimálním stavu za 1:36:44,4 h), ale o ten dnes skutečně až tolik nejde. Ve výjezdu od přehrady se postupně zformuje pětičlenná skupinka, je tu Stanislav Hnízdil (CK Záluží), dva jezdci v podobných (ale ne úplně stejných) bílo-červených dresech a jedna holka laděná do žluta (podle mezičasu zřejmě Blanka Havelcová, Superior Cyklofit high5 team), takže po dlouhé době se zase s někým trochu svezu (naposledy to vlastně bylo minulé kolo s Jirusem právě v tomto úseku). Nejede se mi zase až tak tragicky, křeče se mi daří držet v uctivé vzdálenosti, takže zatím se projevují jen poměrně řídkými slabými náběhy do stehien, v tom by nebyl až tak problém, ale horší jsou chodidla - sice tretry poměrně pravidelně prolévám vodou (na bufetech vždy a občas i za jízdy z lahve, akorát si musím hlídat, aby to byla ta s vodou a ne ta s ionťákem), ale pálí to už jako čert. Navíc jsem si moc dobře vědom, jak jsem loni do Středohoří najížděl ještě poměrně v cajku, ale jak v té rozpálené krajině bez kouska stínu to pak byl pro chodidla úplnej Středověk a jasně nejsilnější (i když negativní) zážitek z loňského Krušnohorského, tak jak to asi bude vypadat, když letos mě to trápí už tady nahoře a dole ve Středohoří je ještě tak o 10°C víc než loni. No nic, aspoň že dýchání se tady nahoře trochu upravilo, takže přejezd na Klíny je po dlouhé době úsek, který se mi jede relativně v pohodě, dá-li se to tak říci, a to i díky skupině, která místy pracuje za mě, ale ten červíček pochybností o tom, že bych dnes až tak nutně ani dojet nemusel, ten už v té hlavě prostě je. Sjezd do Litvínova si odkroutím celý na čele a dole mám už docela výrazný náskok, takže za kruhákem jedu i docela dlouho sólo, než mě dojedou ti dva červenobílí a Hnízdil, který ovšem stále tak nějak divně povlává 1 až 20 m zpět. Jinak tepelná facka je to snad ještě větší než v prvním kole, už zase nemohu pořádně dýchat, ten rozpálený vzduch pálí na plicích a vaří se od něho celé tělo, utěšuju se aspoň tím, že až se to v Lomu otočí z kopce dolů, tak že se to na chvíli zlepší a umožní mi to pokračovat dále po mojí trase, ale opak je pravdou. Z toho kopce dolů jedem téměř bez šlapání tak okolo 40 km/h, ale je to jako kdyby mi někdo pustil fén na nejvyšší teplotní stupeň přímo do ksichtu, o nějakém zchlazení nemůže být vůbec řeč, a to přitom trasa až do Želenic ještě stále klesá a je jasný, že tam bude vzduch ještě hutnější a pálivější než tady hned pod horama, navíc to Středohoří je kromě asi dvou poměrně krátkých úseků okolo Milešova stále na sluníčku, což je představa, která mě doráží. Ne, dnes to prostě nedám, abych se tady trápil, mučil a seabemrskal ještě dalších 2,5 h a ve výsledku zajel čas někde okolo 8 hodin (na ten to reálně vypadá), když v minulosti jsem stejnou trasu zajel předloni i za 6:43 h (loni v podobném, ale ne až tak hrozném hicu za 6:59h), tak za to mi to opravdu nestojí a jednou není ostuda sám před sebou ustoupit. Takže rozhodnutí je to rychlé, rozum a pud sebezáchovy tentokrát vítězí nad maratonským srdcem a dole v Lomu na křižovatce ukazuju rukou doleva a dělám střední trasu pá pá. První kilometr dva si přece jen za svoje rozhodnutí trochu nadávám a dokonce i bojuju s myšlenkou to ještě otočit, říkám si, že jsem to přece jen asi zkusit mohl a že se mi momentálně ani nic zásadního neděje, ale pak se zase ozvou chodidla, plíce zchlazují nasávaný vzduch (v podstatě fungují trochu jako lednička – nasávají 40 °C a vydechují 36 °C, no možná i víc, ale nejsem doktor, spíš si to jen tak nějak představuju) a to přebytné teplo se rozlévá do celého těla a za chvíli už pěkně trpím i při lehké jízdě mírně z kopce, k tomu zase ta chodidla, nemožnost se pořádně nadechnout (dýchám už v podstatě jako pes – krátké rychlé vdechy a výdechy) a do toho už citelnější náběhy do stehien, takže to si vzápětí už zase gratuluji, že jsem to zabalil. Prostě to rozhodnutí bylo asi nakonec správné, přes Duchcov se už jen tak domotávám (dokonce tu krátce předtím nakropili silnici, ale kromě ocákání kola to pro mě už moc žádný efekt nemá, ochlazení organismu žádné nepozorují), pak ještě netrefuji odbočku přímo do Teplíc a pokračuju tak na křižovatku na Zabrušany, kde se připojuje trasa od Středohoří a zrovna proti mně přijíždí Líba Janoušek z LAWI, celkově 9. jezdec na střední trasě. No tak vida, jak by to šlo, dokonce bych se mu asi i udržel v háku, z čehož je vidět, jak to Středohoří navíc zdecimuje i ostřílené kozáky na čele závodu. Nakonec v Hudcově ještě

odbočuju a dělám si ještě zajižďku pro novou vesničku Lahošť, takže do Teplic pak dojíždím o něco později, aby ze mě ostatní jezdcí z čela závodu nemuseli mít strach, kde jsem se tam tak najednou vzal. Těsně před cílem si ještě zajižďím na chodník za oplocenky, abych nekurvil výsledkovou listinu nějakým nesmyslným časem, odevzdávám čip a mám, tedy vlastně nemám to za sebou. Ale co, dělal jsem, co jsem mohl, sice je to letos druhý nedokončený maraton ze tří (Rampušák ne, Krakonoš ano, Krušnoton ne), ale dnes pro to zkrátka byly objektivní důvody a nikdo, ani já sám, se mi nemůže divit. Spíš se lze divit všem těm, co do Středohoří zatočit dokázali a dokončili, před všemi hluboce smekám, protože dnes to rozhodně musel být zážitek za hranicí všedních dní (viz např. reporty zde a dokonce i z dlouhé trasy!). Výsledky střední 180 km trasy (v reálu spíše 187 km) jsou pak ke stažení zde. Každopádně ale závod je to pěkný, počasí z něj sice dnes udělalo neskutečnou otročinu, ale pořadatelsky je zvládnutý skvěle, hodně dnes pomáhaly vložené picí bufety (Komárka, Dlouhá louka) a motorkáři, u kterých se voda také občas dala sehnat, no prostě dnes to nebylo o nohách, tréninku a taktice, ale o vůli, sebezpřekonání a hlavně právě O VODĚ!!! Na úplný závěr ještě trocha dat z cyklocomputeru: Vzdálenost = 156,56 km, průměrná rychlost = 25,51 km/h (fakt takhle málo, ale to vedro bylo hodně velká brzda), maximální rychlost = 74,20 km/h (sjezd z Cínovce), maximální tepy 190 (loni 191), průměrné 160, a to ještě od Lomu jsem to jel už jen v klidu na dojetí, resp. na přežití.

RiC – Peklo severu (?)

Letošní Krušnoton by se skutečně dal nazvat jako Peklo severu. Jelo se na severu a minimálně horko jako v pekle bylo. Jestli to „peklo“ způsobovalo i něco jiného než počasí, uvidíte na profilu trasy :-). Oproti první účasti v r. 2014, kdy jsem jel střední trasu 180 km, vybírám pro druhou účast trasu dlouhou – 250 km. Výzva je výzva. Pro cestu do Teplic volím pátek 7.8.2015 a jako dopravní prostředek vlaky ČD. Nemůžu proti nim nic namítat. Oproti době, kdy jsem s nimi jezdil na montáže se výrazně zlepšily. Rezervace místa pro kolo fungovala, vagóny klimatizované, odjezd a příjezd podle jízdního řádu. Ubytování jsem měl zajištěné v hotelu Almond v Teplicích, nedaleko sportovní haly. Bylo slušné a kolo jsem mohl mít na pokoji. Co více si přát! Krupská ulice, 8. 8. 2015 7:00 hod – start dlouhé trasy Krušnotona. Cestou na start potkávám Jiruse. Prohodíme pár slov, najdeme místo, kde vysypeme přebytečnou zátěž a jdeme obsadit startovací pozice. On jde do první lajny, já spíše do zadní poloviny startovního pole. Každý podle předpokládaného umístění :-). Na cestě k první lajně se ještě kolem protáhne Snílek. Před vlastním odstartováním stihnu prohodit pár slov s Lenkou Bartošovou, s kterou občas jezdí Strejda. Plánuje jet na limit, což nakonec dodrží. Dlouhou trasu objela v limitu a mám dojem, že na samotku! Její morál má můj velký obdiv. Předpověď počasí slibuje na dnešní den teplotní maxima, něco kolem +36° C. Vzhledem k tomu plánuji zastávky na všech dostupných bufetech, důsledně pít a polévat se vodou kdykoliv to půjde. Je to můj vyzkoušený způsob jízdy v letních vedrech, který jsem piloval v červencových horkých dnech. Pořadatelé pro to vytvořili vyhovující podmínky, protože ke stávajícím bufetům přidali další dva „vodní“ bufety. Možnost doplnit vodu je tak zhruba každých 30 – 40 km. Tolik asi tak k tomu, co se dělo před startem na ulici a v mé hlavě. Moderátor odpočítává poslední vteřiny a je odstartováno. Výjezd z města je bržděný zaváděcím vozidlem, klasické natahování a smršťování balíku na křižovatkách. Zatím je chládek a jede se v klidu. Z délky a očekávaného počasí mají všichni respekt a moc se nedivočí. Jinak si neumím vysvětlit, že ještě po 40-ti minutách vidím čelo balíku. K definitivnímu dělení dochází v kopci před Neznabohy, motají se kolem nás doprovodné vozy na čele s autem LAWI a snaží se nás na úzké silničce předjet. Čelo asi ještě nebylo daleko. V kopci na Neznabohy dochází k vytvoření mé „mateřské“ skupiny. Je nás plus mínus patnáct lidí. Skupina se v kopcích natahuje a trhá, ve sjezdech zase sjíždí dohromady. Bohužel ale moc nespolupracuje. Někdo tahá moc, někdo málo, není v tom řád. Úsek do Jílového je jako

dělaný pro kolotoč, ale skoro nikdo ho neumí a i klasická lajna dost drhne. V Jílovém začíná stoupaní 1. kategorie na Sněžník s prvním bufetem. Pořadatelé na Krušnohonu mají jedinečnou věc: zásadní kopce jsou značeny. Mají označeny začátky, na každém kilometru kopce je cedule se zbývajícími kilometry na vrchol a označený je i vlastní vrchol stoupaní. Perfektní věc pro neznalé terény. To je služba pro závodníky na jiných maratonech nevídaná! Usnadňuje to orientaci při závodě, hlavně označení vrcholu, protože některé kopce mají „falešné vrcholy“ :-)) Z „mateřské“ skupiny jsem vypadl v dlouhém sjezdu, několik kilometrů před začátkem stoupaní na Komárku. Ve sjezdu, při rychlosti kolem 65 km/h se z mého kola ozval velmi nepříjemný zvuk, něco jako když drhne přehazovačka o výplet. Co nejrychleji jsem zastavil a prohlížel celé kolo. Nikde nic podezřelého. Mezitím kolem prolétla celá skupina a náskok, který jsem si ve sjezdu vybudoval, byl pryč. Místo toho jsem měl sekeru :-)) Do Krupky se snažím jet tempo, abych se dostal zpátky do skupiny. Při zpětném pohledu to asi byla chyba. Proti skupině jsem moc šancí neměl. Moje ztráta mohla být jen pár minut. Ve stoupaní na Komárku jsem si mohl docvaknout tak jako tak. I kdybych se do skupiny dostal, ti lepší by mi v kopci ujeli a ostatní bych si mohl sjet, protože bych nebyl vyždímaný sjížděním na rovině, které stejně k ničemu nebylo. Komárku jsem jel bez potíží svým tempem. Zatím žádné problémy. Na vrcholu doplňuji vodu, polévám hlavu, už je teplo. Cesta na Cínovec je časovka, jedu sám a snažím se trochu orazit si. Zpříjemněním je nudapláž u vody, kolem které projíždím. Protože už jedu v háku, nemám moc času na prohlížení, možná jsem se spletl a žádná nudapláž tam nebyla. Cínovec, bufet, voda do bidonu a na hlavu a luxusní sjezd do Dubí. Na začátku jsem byl mokřý jako vodník, dole v Dubí suchý jako troud. Ve sjezdu se jelo 60 – 70 km/h a v tom horku se suší oblečení rychle. Další kopec je Mikulov a pak zvlněný terén na Fláje. Z toho kopce si už moc nepamatuji. Jen to, že už bolel a moc dobře se mi nejel, začínal jsem trpět. S někým jsem do něj najížděl, ale pak jsem odpadl. Začíná mě dojíždět některá z kratších tras, hlavně v úseku před Fláji. Brzy mám příležitost jet v jedné skupině s Kaprem & spol. Je to příjemné povzbuzení, ale musím šetřit síly. V háku to celkem šlo a k bufetu už moc kopců nebylo. Já na bufetu bufetím a oni po vzoru pitstopů ve Formuli 1 bleskově natankují a valí dál. Liji vodu na hlavu, do bidonu, do žaludku. Nějaký meloun, palačinka. Projíždím časomírou a zahajuji „Giro Lanutti“, 40-ti kilometrový okruh, který začíná a končí na Flájích. Po druhé se k nim přijíždí stoupaním Dlouhá Louka. Od bufetu odjíždím sám, vychutnávám si sprchu u přehrady, která je velmi osvěžující. Za chvíli mě dojede grupa s ředitelem Šlapek. První, na co se Kolíkáč ptá, jestli mám všechno. Kromě sil v nohách mi nic nechybí. Na jednom horizontu trochu ztrácím a hned je tu pomocná ruka, která mě popostrčí do milosrdného háku. Prý tak alespoň chvíli jel dlouhou trasu. Jsme v Klínech a začíná sjezd do Litvínova. Rychlý a docela technický sjezd po kvalitním asfaltu. Až na jednu zatáčku, kde jsem byl trochu delší, není žádný problém. V kopcích je počasí ještě příjemné, ale vjezd do Litvínova je jako vjet to rozpálené trouby během pečení vánočního cukroví. Sálavé horko se na nás valí ze všech stran. Polévám se vodou z bidonu, být o trochu teplejší, začne pálit. Průjezd Litvínovem je zajištěn pořadatelí jak na Tour de France. Na kruháčích policisté a pořadatelé. Všude máme přednost. Za Litvínovem je Lom a pak odbočka na Dlouhou Louku. Těžký kopec. Stoupaní na Mikulov a úsek na Fláje mi vzaly dost sil, už se mi nejede moc komfortně. Visím za skupinou s Kolíkáčem až k odbočce na Dlouhou Louku a hned vystupuji. Loučím se s Kolíkáčem a hledám své tempo a svůj rytmus, což se mi daří. Kopec mi dává zabrat, ale zvládám ho bez potíží. Bohužel, ale pomaleji než ostatní. Budu na tom muset pro příští rok zapracovat. Předjíždí mě motorkář. Za chvíli ho vidím u krajnice, jak rozdává otevřené lahve s vodou. S jásavými díky si jednu беру. Něco liji do krku, něco na hlavu, za krk, po těle. Další „vodní“ bufet je v místě, kde se kopce povolí. Opět teče voda do mě i na mě. Závěr Dlouhé Louky je dost tvrdý, ale dávám ho. V porovnání s Pražskou boudou na Krakonošovi minulý týden, mi tady všechny kopce připadají lehké. Tomu se říká relativismus :-)) Opět je tu zvlněný terén. Dojíždí mě Mlhoš a poskytuje mi milosrdný hák, ve

kterém mě doveze až na druhý bufet na Flájích. To sportovní ředitel Šlapek vymyslel dobře – na kritických místech domesticci pro podporu outsidera. Jakou podporu teprve musí mít lídři!!! Mlhoš mě odtáhne až na bufet a pomáhá mi překonat psychickou krizi, kdy ho posílám pryč a chci jet sám. Na bufetu Fláje II. se trochu porovnáám, snažím se odpočinout si. Odjíždím od bufetu sám, ale hned v prvním stoupání mě dojede parťák, se kterým strávím zbytek. Pro mě to už moc optimistické není. Mám energii na to, abych visel v háku, ale na tahání špice už ne. Druhý průjezd Litvínovem a odbočka směr České středohoří. Trochu jsem si orazil a ve šlapavém sjezdu jdu na špici, abych taky odvedl trochu práce. Chvilí na to nás dojede dvojice mladých „draků“, kteří mají očividně sil dost. Jdeme jim do háku a nepletme se jim zbytečně do řemesla. Jde jim to dobře. Protáhnou nás kolem značky „Cíl 50 km“ a otevřenou krajinou, kde slunce nemilosrdně peče. Před posledním bufetem mi celá skupina odjíždí, začínají se ozývat křeče. Až do cíle to už bude jen časovka. Na bufetu se opět namáčím, jak to jen jde. Plním bidony a vyrazím na poslední část z 250 km trasy. Čeká mě Lukov. Z loňska jsem si zafixoval, že u cedule na začátku obce budu mít to nejhorší za sebou, ale pletl jsem se. Ještě mě čekaly dvě další stojky. Za cedulí stál pán s lahví vody a velice ochotně mě polil. Připadal jsem si jak na Giru :-). Lukov hodně bolel. Kadence už nic moc, ale jedu. Pravá muka mě čekají v posledním kopci v Milešově. Po nájezdu na hlavní dostanu otevřenou láhev s vodou, kterou potká osud těch předcházejících – něco do krku, něco za krk. Problémy přicházejí po pár metrech v podobě křečí. V sedle, ze sedla, vše jedno, je to už druhá vlna křečí. První vlnu před bufetem jsem ještě rozhýbal, ale to se mi teď nedaří. Musím zastavit. Jsem ale příjemně překvapen. Stačí, když se postavím oběma nohama na pevnou zem a za chvíli mohu jet dál. Netrvalo to ani minutu. V kopci mě dojede dvojice z krátké, ale nejsem schopen akceptovat jejich tempo. Škoda, tohle je poslední kopec a do cíle zbývá 20 km víceméně po rovině, kde by se hák velmi hodil. Těch dvacet kilometrů dojíždím na samotku. Ještě dojezu odpadlíka z krátké, ale je marný. Nechytá se, ani když trochu zpomalím. Jsou tu Teplice, konečně! Je to z kopce a tak se do toho mohu opřít. Jde to. Poslední odbočka do cílové rovinky. Znovu cítím, že přicházejí křeče. To už musím vydržet! Je tu cíl. Pokračuji k pořadatelům, kteří mi odebírají čip a naposledy mi polévají hlavu vodou. Už nemusím nikam jet! Rafly mě křeče a sotva stojím na nohou. Jako mátoha projíždím kolem podia, mířím ke stolu, kde vidím Šlapky. Vzájemné gratulace k přežití, sdělování největších dojmů. Jako opilec sedím za stolem a hlavou mám položenou na desce. Snažím se dát se trochu dohromady. Chvilí trvá, než si tělo uvědomí, že už se nemusí namáhat. Už je to za mnou. Na závěr musím pochválit organizátory. Trasa perfektně zajištěná, na bufetech ochotní a trpěliví lidé pro které to celodenní stání v horku také muselo být namáhavé. Hlavně musím vyzdvihnout operativnost s jakou organizátoři zareagovali na tropická vedra. Vody bylo všude dost, „vodní“ bufety i motorkáři s vodou byl velmi dobrý nápad. Letošní ročník Krušnotonu byl extrémní. Jsem rád, že jsem ho ve zdraví přežil a ještě radši, že jsem se ho zúčastnil.

KRÁL ŠUMAVY

Dreamer – 222 Královských narozeninových kilometrů

Kral Sumavy 2015, sen nebo skutečnost? Jeste par dni pred akci to vypada ze nebude ani "oficialni" vyjizdka, nakonec se neco na webu Triatlon klubu objevuje a protoze pocasi ma byt idealni a nakonec jede i Kolikac a par dalsich znamych lidi at uz od nas z teamu nebo ze Suac, je jasno jak stravim sobotni den! Radeji nikomu nerikam ze mam zrovna dneska narozeniny, cim jsem starsi tim mene si potrpim na nejake okazalosti. A tak v sobotu rano vyrazim po ose do Klatov, je krasne pocasi, slunce cerstve vyslo, je teplo, tohle se povede

malokdy takhle na konci srpna. Před pul osmou jsem krásně na náměstí v Klatovech. Účast slabší než před rokem, tak do 50ti lidí, ale co se da dělat. Chvilí se povídá, fotí, čeká na opozdilce, ale v 8:45 se rozjedeme. Na celou jedu dvojice z CFC Kladno Vita Novák a Evžen Smátlák a jedou docela "kudlu". Respektive kudlu jede místní kluk Jirka Reeh který nám zdatně ujíždí, inu bývalý poloprofesionál z biku se nezapře. Na Trzeck se tak docela letí, balík se trhá, nahore je nás tak 20. Velhartice to samé, ale já jsem rád a užívám si to, je to prostě hodně podobné tempo jako při samotném závodu. V tom shonu někde ztratíme Jirku Reeha který si jede sám dopředu, bylo to myslím na vrcholu Zámysle, kde stavíme na toaletu. Sjezd do Hlavennic a už miríme v tempu do Hartmanic. Tam zazijeme intermezzo s kamionem, kde ho někteří jedinci ve sjezdu v 65mkh předjíždí, sílenost! A jsme dole u Vydry a miríme na Susici, slunce páli, pot z nás leje ale všem je dobře, pořád krásná skupina asi 15ti lidí. Miríme na Šimanov, původně jsem myslel že se letos nepojede, ale jede, tak fajn! Šimanov odjíždí CFC Kladno, já na pohodu jen na konci si to dame s Jirkou Voráčkem. Pak vyfrezovaný nepříjemný úsek ve sjezdu pod Javorník, kde se každý bojí o defekt, nastěsí vsichni v pohode. Je krásná sobota, obloha vymetená, horko, ale ne tak devastující jako na Krušného, ideální den pro takovou Kralovskou vyjízdku! Tocíme na Javorník, CFC Kladno v úniku, za chvíli je nevidíme. Ale já se cítím taky dobře, jen tak nějak začínám resit, že to tedy rozbalím až na Zhurí! Před Javorníkem krásný nový asfalt, na Javorníku delší pauza, doplňujeme vodu, někdo dává i zmrzlinu, colu, susenky, děláme společně foto! Je tu s námi i Vit Tichý, s kterým jsem kdysi jezdil "test ride" KS a sotva jsem mu stál. Doba se změnila, Vitek ale pořád jezdí svoje a pekne! Sjezd po hlavní, pár hupu a jsme v Kasperkách. Luxusní sjezd dolů po hlavní a já už cítím jak se ve mě vari krev, protože se blíží Zhurí a je mi jasné že tam bude chtít CFC Kladno opět odjet. A přesně to se děje, Vitek za to bere odspoda, Evžen hypnotizuje jeho zadní kolo a já vedle nich. Ukrotíme tempo celý kopec ale po pulci vím, že jim budu stáčet. To mi dodá odvahy a na konci, který dobře znám a vím jak se natahuje, jim trochu nastoupím. Nejdřív mě dojedou ale v dalším hupu už jim docela snadno odjíždím. Jsem nahore a tam to ještě bolí, protože na otevřené pláni to fouká a jednotlivci to tu má těžké. Naskok nakonec uhlájím a s naskokem přes pul minuty jsem první nahore za 27:45 podle Stravy, 6. nej čas a myslím že můj suverenně nejlepší čas vůbec, i když já na tyhle "rekordy" moc nejsem. Zbytek skupy dojede za chvíli a miríme na Kvildu. Pekařna, rohlíky všech druhů a chutí, kolace, jablečné strudly, voda, cola, užíváme si to. Ale je čas jet dál, jinak to dvoukilo nedáme! Průměr zatím přes 28kmh to je pekne na vyjízdku. Sjezd z Modravý po luxusním novém asfaltu, sice jsem chtěl ostatní vzít po cyklostezce podél potoka, ale nakonec tohle byla lepší volba. Srn kde se odpojuje Vita Novák, Práslý, v brdkách zlobí Risa Lobl, který po Kvildě znatelně obzvl, jak je jeho zvykem. Kolíkáč hlásí že taky v pohode, je to výjimečný den, jedu ve báječné grupě, mám narozeniny, jedu po Šumavě, slunce svítí. A už jsou tu Práslské kostky, Jirka Voráček zahlásí "jako klasikař!" a rozjede srot 40kmh po nich. Já o něco méně s průměrem 37kmh ale pořád dost na to přeletět kostky bez větší bolesti. Zbytek skupy přijede chvíli po nás, začínáme by prosit ale tak nějak příjemně. Nový asfalt až na Gerlovu Hut přijde vhod, síl už moc není. Zkratka pod Pancířem, ochladit se v lese a hura na grande finale! Na celé já, Jirka a Evžen. Jedeme opět srot, ve finalní stojce pod lanovkou si dokonce nastupujeme, nahore je zasloužené první Jirka, pak já a pak Evžen. Zbytek skupy chvíli po nás, doplňujeme vodu, další teamove z nejvyššího bodu 1214mm je porizeno. A letíme dolů, tentokrát pádák do 600 mm přes Hamry. Pravda, sjezd misty po rozbité cestě, ale na Beskydu nebo Krakonosovi to bylo daleko horsí misty! Zavedu kluky po krásné cyklostezce kolem Nyrské přehrady, pak je ještě doprovodím kousek směrem Klatovy abych se vrátil s krásnými 222 kilometry vycerpaný ale šťastný domů! To byla tedy jízda, vyjízdka, závod, pojmenovat to můžeme jakkoliv, ale zážitky těch, kteří se dnešního dne zúčastnili, zůstanou v naší mysli hodně dlouho! Kral Šumavy zije dál!

Radim – Král Šumavy Underground aneb cyklistická óda na radost

V sobotu 29.8.2015, v termínu původního Krále Šumavy, který se už čtvrtým rokem nejezdí jako závod a druhým rokem ani jako organizovaný nezávod, se přesto ráno v Klatovech na náměstí sešlo několik lidí (odhadem tak 50, zhruba polovina loňského počtu), kterým se Král v letech minulých zapsal do jejich duše, a tak mu přišli vzdát hold alespoň tím, že do Klatov přijeli, sešli se a vyrazili se poprat se šumavskými kopci. Nechyběly zde ikony amatérské cyklistiky jako Kolbaba, Koník, z Vinohradských šlapek Kolíkáč, Dreamer, Strejda, vedoucí jezdec UAC Vítek Novák i vedoucí jezdec ŠUAC Jiří Voráček, tudíž jsem nemohl chybět ani já a ještě jsem ráno přibral do auta kamarádka Radku, která naživo opravdového silničního Krále v rámci svého ježdění na silniče už nestihla (má ji teprve druhým rokem) a chtěla si vyzkoušet aspoň náznak té dřívější atmosféry a projet se trochu po Šumavě. Krátce před vyjetím se ještě domlouvá trasa, já se nakonec zařazuji k „rychlé“ skupině, že to s nimi zkusím aspoň přes Hartmanice k Otavě, kde si pak nejspíš pojedu dál už samostatně vlastní trasou na Svojsě a dále podle chuti (a třeba se někdo i přidá). Vyráží se celkem zostra, na nějaké velké povídání to z mojí strany zatím moc není, tepovka se v každém kopci zmítá okolo hodnoty 190 a už ve stoupání na Tržek se to přede mnou krásně trhá. Za Podolím se to sice ještě na chvíli sjede, ale Maloňčák už to nadělí celkem spravedlivě, což v reálu znamená, že v té úplně čelní skupině s Kolíkáčem, Snílkem, Vítkem a ostatními nejrychlejšími nejsem. Ale ani v další skupince to není nijak marné, pokusy o dotažení se zpět mi připomínají regulérní závod, a v kopci na Zámýšl už si připadám regulérně jako na opravdovém maratonu - jezdci roztaženi po celém kopci, jednotlivci, dvojčinky, každý s tím bojuje, jak umí, ale nahoře před křižovatkou se to jako mávnutím kouzelného proutku všechno sjíždí do asi 10 členné skupiny a před Petrovicemi pak dokonce dojíždíme i čelo, s čímž už jsem ani nepočítal. Hartmanice se pak jedou celkem rozumně, ve sjezdu do Nového Městečka nás trochu přibrzdí tahač bez návěsu, ale aspoň se to tolik neroztrhá. Svůj původní plán jet samostatně rovnou na Svojsě bere za své za mostem přes Otavu, kde celá skupina jede doleva na Sušici, tak tomu neodolám a jedu s nimi. V Dlouhé Vsi mi přichází vhod traťovka od Radky, kterou mě podarovala ráno u auta, do Sušice se to valí už ve svižném tempu a já teď už jsem rád, že jsem před chvílkou na křižovatce neodolal, protože takto pěkně bych se sám určitě nesvezl. S Kolíkáčem probíráme všechny ty ročníky, co se kdy kde zajímavého událo, a cesta hezky odsypá. Za Podmokly všichni odbočují směr Kadešice a Šimanov, který jsem ale předem rozhodnut, že jej vynechám. Je to kopec, který si klidně rád odpustím, patří do kategorie krutých (stěna v lese s bojem o každou horní úvrať) a hlavně nikam se jím člověk neposune (s výjimkou několika málo ročníků, kde tudy vracívalo do Sušice, ale to není dnešní případ), jen se vyjede nahoru a sjede se za pár kilometrů prakticky na stejné místo (něco jako Zámýšl, ale ta je aspoň cyklisticky zajímavá). Trochu k této myšlence nalomím i Kolíkáče, ale toho vzápětí zase zpracuje jeho týmový kolega Snílek, takže rovně zkratkou přímo na Lazny pokračuji sám. Za Rozsedly je sice čerstvý živičný nástřík, takže dvakrát zastavuji a čistím pláště od zapíchaných drobných ostrých kamínků, ale v Nezdicích pod Šimanovem bylo prý zase vyfrézováno, tak to si pak člověk stejně nevybere. Do kopce na Javorník tak najíždím s náskokem na ostatní, kteří se ještě taví na Šimanově, a užívám si tak snad poprvé (s výjimkou svého prvního ročníku) na tomto kopci z této strany luxusu, že si jej mohu jet podle sebe a ne podle někoho jiného, což jej dělá poměrně snesitelným. Při přejezdu z Plzeňského do Jihočeského kraje kousek pod vrcholem je nový povrch, ale hnusné zvlněné kostky na Javorníku tam přitom nechali, jak byly, tak to moc nechápu. Celkem v pohodě si pak vyjedu ještě stoupání na Nicov a okolo poledního si vychutnávám sjezd do Kašperek, kde pod náměstím stavím u benzinky k doplnění pití. Zdržím se asi 15 minut, okolo ale nikdo neprojel, takže stále se zbytkem náskoku sjíždím do Radešova a začínám zvolna stoupat na Rejštejnu. Tady na Králi býval moc hezký bufet, ale dnes tu nic není, dokonce i hospoda je zavřená, pak ještě kousek proti proudu Otavy a už ukazují rukou doleva a hurá na kopec

Svojše-Zhůří. Tenhle kopec mám prostě rád, ačkoli patří mezi nejdelší a nejtěžší stoupání u nás, tak snad ještě nikdy se mi nejel vysloveně špatně, teda za podmínky, že jsem si v něm jel svoje tempo a nesnažil se přizpůsobit někomu rychlejšímu. Ono osobně si stoupání dělím na „hodné“ a „kruté“ kopce, a Svojše patří rozhodně do kategorie těch hodných. Sice jako člověka ten kopec potrápí, to ne zase, že ne, ale vždy dokáže včas povolit, když už se člověku zdá dlouhý, po úseku na sluníčku umí nabídnout zase stín, po úsecích, které se táhnou, se to položí krásně do serpentín, k tomu jako bonus krásné výhledy při průjezdu lučními enklávami a zkrátka nikdy se tady nenudím a nai vysloveně netrápím a dnes, když si to jedu podle sebe, tak už je to úplná paráda. Ze snění o kopcích mě kousek pod vsí Svojše vytrhne trojička s Vítkem, Snílkem a Evženem Šmatlákem, kteří se okolo mě z ničeho nic proženou, to snad ani nejsou lidi tohleto, oni to snad jedou dokonce ještě na čas nebo co, no nic, za chvíli jsou pryč a já jsem zase sám. Nad Svojšemi se však zezadu začne ozývat družný hovor a přibližuje se, ohlížím se a vida, je tam další trojička s Kolíkáčem, Richardem Löblem a Jirkou Voráčkem ze ŠUACu. Zajímavé je, že mě ani nějak moc nedojíždí, vzdálenost se zkracuje jen zvolna a já mám to jejich povídání jako puštěnou televizi za zády. Někam do tří čtvrtin kopce si držím pořád strategický odstup, abych se měl kam propadat, kdyby třeba zrychlili, protože bych se pak rád po hřebeni svezl s nimi, dojíždí mě až v jedné z prvních ramp v závěrečné pasáži, ale je to dobré, vtípkuje se a nikdo nikomu nenastupuje, sem tam nějaká vtipná historka, nahoře nádherné výhledy, super počasí (dole musí být celkem vedro, ale tady nahoře je tak akorát příjemně), tohle je prostě úplná óda na radost z cyklistiky a Franta i Míra se museli shora uculovat, jak si to dnes krásně užíváme. Díky Králi za tuto skupinu, cesta tím pádem utíká poměrně zvesela, na Kvildě v pekárně děláme pauzu, každý dá něco k snědku a pití, doplníme vodu (já teda ne, doplňoval jsem v Kašperkách, načež jsem pak vyvezl skoro plné dva bidony přes Svojše až sem nahoru – celkem dobrý trénink) a pokračujeme dál přes Filipku na Modravu. Z Modrav na Antýgl je úplně nový povrch, ještě černý asfalt, trochu se tu i nastupuje, ale jen tak propagačně, prostě euforie z jízdy zde dosahuje vrcholu. Skoro ke každému místu po trase má někdo k dobru nějakou příhodu, která se zde při Králi jemu nebo někomu ze známých udála, takže cesta tím pádem ubíhá rychle, i ty prášilský kostky nějak přeletíme, ale daly mi zabrat jako vždycky, to zase jo. Ze Skelné se pak pokračuje hromadně na Gerlovku (přímo na Vysoký hřbet nikdo neodbočuje), kde všichni jedou dále na Pancíř a pak prý přes Nýrsko zpět. Mně už to připadá nějak moc, trochu začínám cítit únavu a navíc osobně jsem Krále přes Pancíř nikdy nejel, tak mě to ani moc neláká, tak se loučím s tím, že už do sjezu někam z hor dolů a do pivovaru v Bezděkově pak přejezu někudy jinudy. Ale asi jsem měl jet s ostatními, po tom odpojení se mi najednou už tak dobře nejede, začíná mě ukrutně tlačit malíček na levé noze, cesta najednou nějak neubíhá, ačkoli až do Běšin je spíše z kopce, ale pak do Strážova to je přes celkem ještě nepříjemný hřebínek, 15% stěna v Opálce taky nepotěší, v Janovicích v areálu bývalých kasáren aspoň konečně doplňuji vodu (už asi 20 km jsem byl prakticky na suchu, ve Strážově jsem sice zajásal, že vidím benzinku, ale měla zavřeno) takže ve výsledku se k pivovaru doplácám jen asi pět minut před dojetím skupiny, co jela přes Nýrsko. Poučení pro příště je tedy jasné – neopouštět dobrou skupinu a jet Krále až do konce, třeba i přes Pancíř. V pivovaru se pak potkávám s Radkou a dalšími, vesměs vládne pohodová atmosféra, dnešní den se prostě vydařil, i to počasí nemělo chybu a byla to moc hezká vzpomínka na Krále, na kterém si každý mohl dovolit ten luxus, že si mohl zvolit vlastní trasu. Celkem jsem dnes naměřil 202,05 km, průměr činil 27,4 km/h, takže stále hezky svižné svezení a musím říci, že se mi to takto líbilo skoro více, než klasický maraton, počasí bylo parádní, jelo se rozumně, takže jsem si mohl za jízdy i docela popovídat s těmi, kteří normálně jezdí kdesi daleko přede mnou, sranda byla ... tak tedy ať žije Král!